

ZVONEČI

KEDRI

RUSIJE

Vladimir Megre

Obredi ljubavi

Nova civilizacija

*Osma knjiga
drugi deo*

*Prevod sa ruskog
Zoja Begolli*

Beograd, 2008.

Uvaženi čitaoci!

Svaka sledeća knjiga V. Megrea predstavlja nastavak prethodne.
U seriji “Zvoneći kedri Rusije” izašle su sledeće knjige:

- Knjiga 1. “Anastasija”***
- Knjiga 2. “Zvoneći kedri Rusije”***
- Knjiga 3. “Prostranstvo Ljubavi”***
- Knjiga 4. “Stvaranje”***
- Knjiga 5. “Ko smo mi?”***
- Knjiga 6. “Zavičajna knjiga”***
- Knjiga 7. “Energija života”***
- Knjiga 8. “Nova civilizacija” – 1. deo***
- Knjiga 8. “Nova civilizacija” – 2. deo***

Naslov originala:
Владимир Мегре
«Новая цивилизация»
книга восьмая, часть 2.
«Обряды любви»
Москва - Санкт-Петербург
«ДИЛЯ» 2006.

»... Zato su postupci vezani za ostvarenje projekta imanja, lako prelazili u obred venčanja, pripremajući mlade za dela, vezana za začće. Sazdavali su oni Ljubavi prostranstvo. Žena, začevši dete u takvom prostranstvu, devet meseci je, moguće, u najidealnijim uslovima živela, a živeće u njenoj utrobi dete, sretno je bilo«.

Sva autorska prava su zaštićena.
Bilo kakvo korišćenje i objavljivanje materijala iz knjiga,
moguće je samo uz pismenu dozvolu nosioca autorskih prava.

LJUBAV - KOSMIČKA SUŠTINA

Čovek se pojavio na putu nekako iznenada. Stajao je skoro na sredini trake, leđima okrenut približavajućem njemu džipu. Istog trena sam počeo da kočim, kako bih pažljivo obišao čudnog sedokosog čoveka.

Kada je do njega ostalo svega desetak metara, starac se mirno okrenuo prema meni i ja spontano pritisnuh kočnicu.

Pređa mnom na putu stajao je deka Anastasijin. Odmah sam ga prepoznao. Seda kosa i brada, nikako nisu bili u skladu sa neobično iskričavim mladalačkim očima. Takvo nesaglasje je izdvajalo starca među mnogim starim ljudima. I dugi sivi ogrtač iz neznano kakve tkanine, bez određene forme, takođe mi je bio dobro poznat. Bez obzira na to, nisam mogao da poverujem svojim očima. Ma, kako je mogao dospeti taj starac iz sibirske tajge ovamo, u centar Rusije, na put koji vodi od grada Vladimira ka Suzdalju? Kako? Kojim poštanskim kolima? Kako se sa lakoćom može orijentisati sibirski pustinjač u peripetijama naših transportnih uslova? Jer, on nema apsolutno nikakvih dokumenata.

Novac je, svakako, mogao da nabavi s teškom mukom, prodajući sušene gljive, kedrove orahe, kao što je to radila njegova unuka Anastasija. Ali bez dokumenata...

Dakako, kod nas mnoge skitnice nemaju dokumenta, i milicija sa tim ne može ništa da uradi. Ali, dedica Anastasijin uopšte nije nalik na skitnicu.

Obučen je, razume se, u staru pohabanu odeću, pa ipak je ona uvek čista, a on izgleda negovano, svetlog lica i blago zarumenjenih obraza.

Tako sam sedeo potpuno obamro za volanom džipa. Sam je prišao kolima, a ja mu otvorih vrata.

- Zdravo, Vladimire, ideš za Suzdalj? Povešćeš me? – upita starac kao da se ništa čudno nije desilo.

- Da, naravno, povešću vas, sedite. Kako ste se obreli ovde? Kako ste dospeli do ovde iz tajge?

- Kako sam stigao nema nikakvog značaja, najvažnije je zašto.

- Pa, dobro, zašto?

- Da na izlet u istinsku istoriju Rusije sa tobom odem, te da ljutnju tvoju vezanu za mene razvejem. Tako mi je unuka Anastasija naložila. Rekla mi je: »Ti si deko za ljutnju njegovu kriv«. Zato i idem sa tobom na izlet. Ti si se, zar ne, u Suzdalj tim povodom uputio?

- Da, hoću da posetim muzej. A ljutnja je zaista postojala, samo je prošla.

Vozili smo se neko vreme u tišini. Prisetio sam se kako smo se hladno rastali deka Anastasijin i ja u tajgi. Čak se nismo ni oprostili. A desilo se sledeće:

Deka me je posavetovao da osnujem partiju i predložio da je nazovem »Zavičajna partija«.

Sve u svemu, predloge o osnivanju partije, zasnovanoj na Anastasijinim idejama, dobijao sam odavno od različitih ljudi. Mnogi su smatrali da je partija neophodna, da bi se ljudima olakšalo dobijanje zemlje za izgradnju zavičajnih imanja, te da u budućnosti budu zaštićeni od svih mogućih činovničkih nasrtaja. Sve to iz razloga što se ni jedna od postojećih partija, na žalost, tim pitanjima ne bavi.

S obzirom da neke snage jasno izražavaju protivljenje Anastasijinim idejama, i pokušavaju na sve moguće načine da diskredituju same ideje, ljudi su predlagali Anastasiji i meni, oni, kojima su se te ideje dopale, da osnujemo partiju. Da ne stavljamo težište u njenom statutu, u odeljku »Ciljevi i zadaci«, na pitanja stvaranja povoljnih uslova za izgradnju zavičajnih imanja. Sve u svemu, predlagalo se da ne spominjemo ideje Anastasijine, niti knjige iz serije »Zvoneći kedri Rusije«.

Uveravali su me da u protivnom, partiju neće registrovati. Tada sam i odlučio da se posavetujem sa Anastasijinim dekom po tom pitanju, a takođe da se posavetujem po pitanju strukture, najvažnijim ciljevima i zadacima partije. Pomislio sam: kada tako dobro poznaje dela žrečeva, koji su u svim vremenima stvarali sve moguće socijalne obrasce i religije, koji opstaju ne samo jedan milenijum, onda će, verovatno, znati i o tajnim organizacionim principima, zahvaljujući kojima su se ovi obrasci pokazali u tolikoj meri vitalni.

Pri tom, ni on sam nije najgori žrec. A moguće da je jači od onih, koji sada vladaju svetom. A ako je tako, mora da zna principe po kojima se stvarala čak i žredačka organizacija, koja se pokazala mnogo izdržljivijom od religija.

Činjenica je, žredačka organizacija je – nadreligiozna stuktura, bila a jeste i sada, pošto su žreci uzimali neposredno učešće u sazdanju nekih religija i svetskih uređenja. To je jasno iz istorije Drevnog Egipta i drugih zemalja.

Dakle, deka Anastasijin bi mogao da utemelji neke principe »Zavičajne partije«, učinivši je jednom od moćnijih organizacija, a možda i najmoćnijom.

Iskreno sam želeo da čujem njegove savete, te sam uhvativši pogodan trenutak kada, kako mi se činilo, nije bio udubljen u svoja razmišljanja, započeo razgovor sa njim:

- Eto, vi ste o partiji govorili. Čitaoci takođe odavno o njoj govore. Ali, neki predlažu da se ne spominje u njenom statutu Anastasija, njene ideje, knjige. Da bi registracija bez smetnji prošla.

Sedi starac je stajao preda mnom, oslanjajući se na očev štap i ćutao. Nije prosto ćutao, već me je netremice ispitivački posmatrao, kao

da me vidi prvi put. Pogled mu je bio nekako ne baš nežan, pre bi se reklo kritički.

Kada je posle duge pauze progovorio, u glasu mu se isto tako osećao ton omalovažavanja:

- Registracija, kažeš. Savet si, znači, došao da tražiš? Izdati ili ne izdati?

- Kakva izdaja? Došao sam da se posavetujem kako da postupim, da bi registracija partije prošla nesmetano.

- Pa, registracija nije sama sebi cilj, niti je partija sama sebi svrha. Bez ideje, kažeš, bez spominjanja, a kako će onda čitaoci doznati da je to njihova rođena partija? A ne partija čiftinskih izdajnika? Tebi su predložili da napraviš nekakav besmisleni model, bez osnove, bez ideje, bez simbola, uz pomoć kojih je već predodređeno liderstvo od vajkada. A ti si došao da me pitaš, isplati li se poslušati njihov savet. Nisi uspeo sam da raspoznaš najobičniju klopku?

Shvatio sam da sam dospeo u pomalo glup položaj i pokušavajući da se nekako ispetljam iz njega, postavih drugo pitanje:

- Hteo sam sve u svemu da doznam, kako biste vi posavetovali da se utemelje principi u formiranju strukture partije, njenih ciljeva i zadataka?

To što se dešavalo nadalje, prosto me je razjarilo. Kako mi se činilo, starac nije jednostavno prestao da odgovara na moja pitanja, već je počeo oholo da me ismeva. Isprva me je začuđeno odmerio, izgovorio »hm« nekako besno i okrenuo mi leđa. Čak se i odmakao u stranu. Onda se ipak okrete i reče:

- Da li je moguće da ne razumeš, Vladimire, svi odgovori na postavljena tobom pitanja tebi samom moraju da sinu, kao i kod ostalih koji sa tobom odluče tu strukturu da stvore. Mogu da te navedem na misao, razume se. A sutra će ti neko drugi sugerisati, pa odmah za njim treći, te nećete delati vi, već ćete samo ispunjavati podskazane stvari. Ići desno, onda levo, napred se pomerivši, nazad ćete se vratiti iznova, ili ćete u vrzinom kolu tapkati zbog lenjosti uma.

E, taj me je izraz »zbog lenjosti uma« užasno uvredio. Posle prvog susreta sa Anastasijom, već više godina, ja taj svoj um naprežem i danju i noću. Možda počinje da se pregreva od neprestanog napregnutog rada. Napisao sam osam knjiga, o izrečenom u njima sam mozgao. Ponekad sam po nekoliko puta proveravao tačnost značenja pojedinih rečenica. I starcu je to sve vrlo dobro poznato.

Uvređenost je počela da se razbuktava, pa ipak, obuzdavajući sebe, pojasnio sam:

- Ma, reklo bi se da svi misle, promišljaju, različite organizacije stvarajući: komunističke, demokratske, centralističke. A kako jedan čovek reče: »Kakvu god partiju da stvaramo, ipak na kraju krajeva ispada CK KPSS«.

- Dobro je rekao. Eto, i ja tebi kažem: u krugu se vrtite zbog lenjosti uma.

- Kakve veze ovde ima lenjost uma? Možda samo informacija nema dovoljno?

- Znači, nedostaju informacije, pa si došao kod mene da ih dobiješ. A da li ćeš moći da ih shvatiš ulenjenim umom?

Uvređenost se sve više pojačavala, ali uzdržavajući bes, odgovorio sam:

- Pokušaću da malo napregnem mozak.

- Onda me počuj: ustrojstvo treba da bude nalik na veće* Novgorodsko iz njegovog ranog perioda. A ostalo ćete osmisлити kasnije.

Takav odgovor me je razbesneo. Starac je savršeno znao: istorijskih dokumenata o Rusiji predhrišćanskog perioda nema nigde, uništeni su. Pa, prema tome, kako je radilo to Novgorodsko veće, a pri tom u ranom periodu, niko nikada neće moći da kaže. Znači, on se sa mnom sprda. Ali, zašto? Šta sam to učinio da se tako... Nastojeći da govorim mirnim tonom iz poštovanja prema njegovim godinama, rekoh:

- Izvinite što sam vas uznemirio, vi ste se, očito, poslom nekim važnim bavili, odoh.

Okrenuo sam se da pođem, kad on za mnom:

- A cilj ili zadatak »partije Zavičajne« trebalo bi da bude stvaranje uslova za povratak u porodice energije Ljubavi. Nužno je da se vrate obredi i praznici koji su kadri da pomognu da se svoja druga polovina pronađe.

- Šta? – okrenuh se iznova prema starcu – Ljubav? U porodice? Shvatam da nećete da razgovarate o važnim stvarima sa mnom. Ali, sprdati se - zašto?

- Ne sprdam se, Vladimire. Da pojmiš nisi u stanju: ukoliko sam ne naučiš da razmišljaš, da se dozoveš pameti trebaće ti godine.

- Kakvo opamećivanje? Da li bar otprilike znate, kakve u svojim statutima partije celog sveta pišu ciljeve i zadatke?

- Otprilike znam.

- Onda reciet ako znate, ma recite.

- One uveravaju da će, tobože, standard svima povećati, da će ljudima više slobode doneti.

- Upravo tako. A određeno: da će industriju razviti, stanove obezbediti, inflaciju zaustaviti.

- Glupost nečuvena – huknu starac.

- Glupost? Da , a tek će besmislica biti ako po vašem savetu unesem u statut partije, u svojstvu osnovnog zadatka, tačku: »Partija će rešavati zadatak kako da pronađe svoju polovinu svaki čovek«.

- I još dodaj: »Partija će vratiti narodu način života i obrede, koji mogu zanavek u porodicama da očuvaju Ljubav«.

- Ma, šta vam je?! Vi... Hoćete da me izvrgnete ruglu pred narodom? Tim pitanjima, potragom za svakakvim polovinama bave se

*veće - narodna skupština u staroj Rusiji, Novgorod – grad

raznorazne bračne agencije na komercijalnim osnovama. I neće partija nastati sa takvim ciljevima i zadacima, već bračna agencija. A Ljubav u porodicama je – lična stvar porodice, i niko u porodične stvari nema prava da se meša, nikakva partija. Nije to državnički posao.

- A zar se država tvoja ne sastoji iz porodica? Zar porodice nisu temelj bilo koje države?

- Jesu, jesu naravno, i upravo država mora da poboljšava životni standard porodica i svakog pojedinačnog građanina.

- I šta, životni standard u državi podigavši, Ljubav ćete vratiti u većinu porodica?

- Ne znam. Jer, obično se smatra da treba da se brinu sve države u blagostanju svojih građana.

- Vladimire, promisli o smislu reči »blagostanje«. Mirno se udubi u smisao njen. Sad ću ti izgovoriti tu reč malo drugačije: blago stanje. Ili: stanje blagosti - dobrote. Razmisli i shvati: samo je Ljubav u stanju da podigne do najviše tačke blagost bilo kog čoveka. Ne novac, ne dvorci, već samo Tvorcem podareno čoveku osećanje – stanje Ljubavi.

Ljubav je - kosmička suština. Živa, misleća, sa visokim intelektom. Ona je moćna, i nije se zalud Bog ushićivao njom, čoveku njenu energiju bezmernu na dar predajući. Ljubav treba pokušati razumeti, ne libeći se da joj se na državnom nivou pažnja posveti.

I država, koja se sastoji iz mnoštva porodica, koje u Ljubavi rađaju decu, Ljubavi prostranstvo stvarajući, neće od inflacije stradati i kriminala. Njoj, takvoj državi, neće biti nužno da se sa porocima bori, iščeznuće iz društva oni. I svi proroci koji mudruju prepredeno, začutaće. Zbog nepromišljenosti, najvažnijeg se nisu setili ili nisu znali, nije ni važno, ali su ljude od osnovnog odvukli onamo, gde nema Ljubavi.

Žreci su o tome znali i zato su prorocima povlašđivali.

Vekovima je ljudski rod obrede za pomoć životu i Ljubavi stvarao. Tvorac je o obredima tim došapnuo ili ih je narodna mudrost do najviše tačke dovela, nije važno. Oni su zaista kroz vekove tvorili blagosno stanje i pomagali mladima da Ljubav i radost života pronađu zanavek. Svaki obred nije po sujeverju okultnom, kao sada, bio karakterističan. On je bio škola najviša, ispit Vaseljenski.

Obred venčanja vedruski iz dubina vekova ti je otkrila Anastasija. U knjizi si ga samo jednoj naveo, a on je vredan da se u svakoj spomene knjizi. Zasad ga do kraja nisu shvatili danas živeći, pa ni ti.

Vidi: ona ti je još i o načinima najdrevnijih traganja za najdražim ispričala. Ali, ni njih niste potpuno shvatili. Rekla je unukuca: » Ja, očigledno, slike nisam dovoljno snažne stvorila«. Ona krivicu svu uvek na sebe preuzima, a ja ću ti reći, krivica za to je lenjost tvog ili, vaših umova.

Neka najbolji ljudi od nauke obred venčanja vedruski, slove po slove prouče. Neće naći, veruj mi, Vladimire ni jedan jedini okultni ili sujeverni čin. Pametno je smišljen i tačan za ljubavno stvaranje. U poređenju sa njim opazićeš apsurdnost, okultizam i sujeverje savremenih

praznovanja. Treba da razumeš: Anastasija nemerljivo više zna i oseća, nego što ti kaže. Njena dela, logiku njenih postupaka ne shvataju odmah ni žreci, te se posle samo čude onom što stvori unuka.

Pitaj je i podstakni pitanjem. Upitaj je: kakav je obred bio kod Vedrusa pri rađanju dece?

Ona sama ti o tome neće ispričati. Smatra da treba da govori samo o onome što ti zanimljivim smatraš. Ali ti i ne znaš kolika je ta skrivena mudrost najveličanstvenija vekovna u obredima drevnim. Oni su delo kosmičkih svetova.

Prezrenje zavređuje narod, koji je zaboravio mudrost vekovnu praroditelja svojih. Pri čemu nije uopšte važno da li je sam svako zaboravljao ili pod uticajem žreca, koji su okultnim naukama znali da se služe.

Pitaj i nadahni pitanjem unukicu. I partiju uzmagni da prizoveš na ljubavno stvaranje. A zasad mi nisi zanimljiv. Moraju ti se dugo objašnjavati tako očevide stvari. Starcu oprosti. Idi. Da o neprijatnom govorim i razmišljam nije mi baš od koristi.

Starac se okrete i počeo lagano da se udaljava. Ostao sam sam u tajgi, kao popljuvan. Uvređenost, koja se pojavila na samom početku razgovora sa njim nije mi davala mogućnost da pojmem sve izrečeno. Ali sam kasnije, kad sam se već vratio kući, često u mislima vraćao razgovor u tajgi, razmišljao i analizirao ga. Žarko sam želeo da dokažem, verovatno ne toliko deki Anastasijinom, koliko samom sebi, da mi se nije sasvim ulenjio mozak.

Želeo sam da u sebi samom opovrgnem njim izrečeno ili da potvrdim.

Starac u tajgi je govorio: dogod ljudi budu slušali samo sugestije, i dokle god se svako sam ne udubi u promišljanja o suštini života, neće se iščupati društvo iz toka socijalnih kataklizmi, i neće biti čovek srećan.

Čini se da tako i jeste.

Još je govorio o postojanju nekakvog programa Božijeg. Šta je to? U kolikoj meri je život današnjeg čoveka u saglasju sa tim programom?

DA LI ODGOVARA NAŠ ŽIVOT BOŽANSKOM PROGRAMU?

Čovek se rodio na prvom spratu u operacionoj sali porodilišta. Na iznenađenje lekara, beba je bila apsolutno zdrava.

Kao sekunde su proleteli dani i meseci, mališan je pošao u vrtić, u školu, na fakultet. U njega su »mudri« vaspitači, pedagozi i profesori položili usadili nekakav program života.

Čovek je zaključio: najvažnije u životu je – imati mnogo novca koji mu dozvoljava da se dobro hrani, da ima stan, automobil, odeću. Trudio se da mnogo radi, ponekad čak i u dve smene.

Za to vreme sekunde su odbrojale godine i stigavši do penzije čovek, uspeo je da zaradi dovoljno novca da kupi dvosoban stan i polovan auto.

Pre penzije se zaljubio, oženio, razveo, još jednom oženio. Sa prvom ženom je imao dete, ali je prilikom razvoda dete ostalo sa majkom. Sa drugom ženom je dobio dete koje je otišlo daleko na Sever i telefonira mu jednom-dvaput godišnje. Sekunde su odmeravale godine starosti. Čovek je bolovao i umro. Takva je tužna sudbina većine ljudi na Zemlji.

Postoji manjina ljudi, koji uspevaju da postanu poznati umetnici, političari, predsednici, milioneri. Život te kategorije ljudi smatra se mnogo srećnijim, ali je to iluzija. Briga ni oni nemaju ništa manje od ostalih, i apsolutno im je isti kraj: starost, bolesti i smrt. Zar je moguće da je takva sudbina živućih na Zemlji ljudi, utemeljena u Božanski program? Nije!

Nije mogao Tvorac da predodredi svojoj deci ovakvu okrutnu i bednu sudbinu.

To je samo ljudsko društvo pod uticajem nekih sila ignorisalo Božanski program i krenulo putem samouništenja i samomučenja.

Neko može da posumnja u postojanje Božanskog programa života ljudi. Jer, o njemu ne govore ni naučnici, ni političari.

Religije tumače naume Božije, ali uvek preko posrednika i uglavnom sasvim različito. Jedinostveni su samo u tome da Bog postoji.

U postojanje više, razumne, intelektualne suštine, koja je stvorila vidljiv nama svet i zemaljski život, veruju filozofi i mnogi učeni ljudi. I u to je nemoguće ne verovati. Isuviše je razumno uzajamno povezano sve postojeće u našem svetu. A kad je već tako, onda je visokorazumna suština mogla da tvori samo sa smislom, samo večno, predodređujući radosnu perspektivu svima, a prvenstveno svom voljenom, sebi nalik čoveku. Drugim rečima, čoveku je stavljena na raspolaganje određena mera života na Zemlji, koja omogućava da spozna sebe, ceo univerzum. Da spozna i nastavi da ispunjava Božanski program dodajući u njega

svoja savršena dela. Bog želi od sina-čoveka zajedničko stvaranje i radost za sve od njegovog posmatranja.

Program Božji nesumnjivo postoji, i da se upoznaju sa tim programom mogu ne pojedini odabrani ljudi, već svako ko želi. Izložen je Božanski program ne slovima ili hijeroglifima na papirusovim listovima, već svojstvenim isključivo samom Bogu, živim znacima sazdane Njime prirode.

Svest i um ljudi drevnoruskog perioda omogućavali su da čitaju tu veličanstvenu Božansku knjigu. Većina današnjih ljudi od milijardi tih znakova-slova poznaje tek poneke, i moraćemo iznova da započnemo izučavanje Božanske azbuke.

Knjiga koju trenutno pišem, nema religioznu tematiku. Ona ne predstavlja pokušaj da filozofiram. Ova knjiga je – poziv na istraživanje, na poimanje Božanskog programa.

Ne nameravam bilo koga da učim ili da nešto propovedam. Želim samo da upoznam svoje čitaoce sa informacijom o kulturi naših praroditelja kroz proračunate magovima obrede, a predodređene da sačuvaju u porodicama Ljubav. Želim da pozovem sve - da ih isprave ili potvrde iznete zaključke.

Na objavljivanje ovog materijala, podstakle su me izjave i logični zaključci usamljenika iz tajge, a pre svega – Anastasije.

Objavljivanje je neophodno zato da bi se osetila informacija na nivou sopstvenih čula, i da bi se zajedničkim naporima počelo delovati u skladu sa logikom života. Sa nadom da će naše pokoljenje početi da razmišlja, i da će ubrzati stvaranje nove civilizacije za sebe i svoju decu.

Anastasija je konceptualno iznela, moguće, tek prvu tačku programa razvoja čovečanstva, koja je sadržana u sledećem: » Ljudsko društvo mora da prouči Božanski program, koristeći predstavljen Bogom materijal, i da preobrati celu planetu u predivnu rajsku oazu. Da stvori harmonično izbalansirano društvo svih živih bića. Sa dostizanjem tog nivoa života, u čoveku će se pojaviti moći za stvaranje života na drugim planetama i u drugim galaksijama«.

Imajući u vidu tako grandioznu koncepciju, Anastasija je predložila da se prvo stvaraju zavičajna imanja.

Hajde da započnemo svoja istraživanja od opšte poznatih i spolja posmatrano običnih problema.

ZAŠTO DOLAZI I ODLAZI LJUBAV?

Oh, kako je mnogo stihova i filozofskih rasprava posvećeno ovom osećanju. Teško je naći literarno delo, u kom se, u ovoj ili onoj meri, ne dotiče ova tema. Skoro sve religije govore o Ljubavi. Smatra se da je to uzvišeno osećanje podareno čoveku od Boga.

Ali, zbilja sadašnjeg ljudskog života pokazuje osećanje Ljubavi kao najsadističkiju pojavu.

Pogledajmo istini u oči. Statistika svedoči: 60 – 70% bračnih veza se raspada. Raspadu prethode godine besmislenog života dvoje bivših zaljubljenih. Ponekad te godine protiču uz uzajamne uvrede, skandale, pa čak i zlostavljanja.

Prvobitno predivno, nadahnuto osećanje nestaje, i smenjuju ga godine zlobe, poniženja i teških uvreda, mržnje, i kao rezultat toga – nesrećna deca.

Takav je žalosni rezultat današnje ljubavi.

Može li se takav rezultat smatrati darom Božjim? Nikako!

A možda se mi sami udaljavamo od nekog načina života svojstvenog samo čoveku, te zato odlazi Ljubav, dajući nam samim tim znak: »Ja ne mogu da živim u takvim uslovima. Vaš način života me ubija. I vi sami umirete«.

Vraćajući se misleno razgovoru u tajgi, prisećao sam se kako je čudnovato govorio o Ljubavi sedi usamljeni: »Ljubav je – najmoćnija po snazi kosmička energija. Ona nije nepromišljena. U njoj postoje misli i sopstveni osećaji. Ljubav je – živa, samodovoljna srž, živo biće.

Po volji Božijoj ona je poslata na Zemlju i spremna je da daruje svoju ogromnu energiju svakom živućem na Zemlji čoveku, i da načini od njegovog života Ljubav večnu.

Ona dolazi svakome, pokušavajući da ispriča jezikom osećanja o Božanskom programu, i, ukoliko je ne prihvati čovek, ona mora da ode, ne po želji svojoj, već po volji čovekovojoj«.

Ljubav! Osećanje zagonetno! I bez obzira na to što je imao prilike da ga doživi skoro svaki čovek ikada živeći na Zemlji – neistraženo je.

S jedne strane, temu Ljubavi dotiče većina proznih i poetskih dela, kao i većina umetničkih žanrova. S druge strane, sve informacije u tim delima samo potvrđuju činjenicu postojanja takve pojave - Ljubavi, i u najboljem slučaju opisuju njena ispoljavanja, kao i varijante ponašanja različitih ljudi pod uticajem nastalog u njima osećanja.

Ali, zar je tako nužno istraživati svima poznato osećanje Ljubavi?

Neobična informacija, sa kojom se nigde ranije nismo susreli, a dobijena u sibirskoj tajgi, svedoči: proučavanja su preko potrebna. Treba naučiti razumevati Ljubav.

Mislim da će jedan od najispravnijih odgovora na pitanje: zašto nestaje Ljubav, biti veoma jednostavan odgovor: prolazi, ne naišavši na razumevanje.

A ljudi prošlosti su je razumevali.

Prosudite sami: pre više od deset hiljada godina Vedrusi su posedovali znanja, uz pomoć kojih su obavljali radnje, koje su jačale Ljubav, i ne samo to, činili su je večnom. Jedan takav čin je – drevno vedski obred venčanja. Posle njegovog objavljivanja u jednoj od mojih knjiga, mnogi naučnici-istraživači su počeli da se priklanjaju tvrdnjama, da je ovaj obred u stanju da preoblikuje početno razbuktalo osećanje u večno. Upoređujući ga sa obredima raznih naroda prošlosti i sadašnjosti, bio sam sve uvereniji: drevnovedski obred venčanja jeste duboko promišljeno narodnom mudročću svrsishodno delanje, koje može i danas da pomogne mnogim bračnim parovima da steknu večnu Ljubav. Ipak, idemo o svemu po redu.

Počecemo od glavnog.

Treba li tražiti svoju polovinu?

»Moja polovina« - takav izraz postoji u narodu. Hajde da ustanovimo, šta je to »moja polovina«. Mnogi, mislim, mogu da se slože sa sledećom definicijom: to je čovek, muškarac ili žena, vama blizak po duhu, pogledima na život, prijatan u obraćanju, privlačeći vas k sebi, uključujući i svojom spoljašnjošću, a koji je kadar da vas nadahne na Ljubav.

Treba li tražiti svoju polovinu, ili po volji sudbine mora da vas nađe sama?

Kako pokazuje mnogovekovno iskustvo ljudskog roda, ciljano usmereno traganje je neophodno. O tome svedoče mnogobrojna predanja, u kojima su čestiti mladići odlazili u daleke pohode u potrazi za svojom suđenom.

Postoje drevni obredi koji pomažu u najvažnijem životnom traganju.

Postoje i drevni obredi koji pomažu da se ustanovi: nije li pogrešan izbor? Nije li se od nečastivog približila tvoja polovina?

Neke od njih sam naveo u prethodnim knjigama. Govoreći o obredima, nisam se upuštao u opšte poznate radnje, već sam navodio u osnovnom delovanju, koja se nigde ranije nisu susretala i koja nisu

poznata. U ovoj knjizi, glavno – obred venčanja i istovremeno obred provere pravilnosti izbora – ponoviću u drugom kontekstu.

»Pa, hajde predstavi odmah obrede čudotvorne – pomisliće deo čitalaca – šta će nam kojekakva razglabanja?« A razmišljanja su nam upravo neophodna! Nužna je slika današnje stvarnosti, analiza, inače se ne može spoznati uzvišeni smisao mudrosti narodne. Sve je u svetu relativno, zato su i neophodna poređenja.

Hajde da pogledamo koje životne okolnosti savremenog sveta mogu potpomoći susretu, a koje ga sprečavaju.

Ma kako neobično delovalo, upravo u našem savremenom, čini se informativnom vremenu, prilika koje potpomažu susretu dve polovine, ima sve manje.

Živeći u velikim, gusto naseljenim velegradima, ljudi su bukvalno odvojeni jedan od drugoga nevidljivim barijerama.

Čovek, živeći u savremenom stanu višespratnice, često ne poznaje čak ni susede sa istog sprata. Putujući gradskim prevozom, iako stoje tesno pripijeni jedni uz druge, putnici su utonuli svako u svoje probleme.

Prolaznici na ulici takođe nisu zainteresovani za ostale.

U Americi, na primer, ne sme se pažljivo posmatrati žena, jer to može biti ocenjeno kao seksualna nestrlijivost.

Prema tome, sedeći u stanu ili na putu do škole ili posla, naći svoju polovinu praktično je nemoguće.

Recimo da vaš posao iziskuje mnoštvo susreta sa ljudima. Pretpostavimo da sedite za kasom u velikoj samoposluzi. Ali, svaki od kupaca koji prolazi pored vas, nema ni nameru da se upozna sa vama, pre bi se reklo da vas smatra dopunom blagajne.

Institut ili univerzitet, gde se okuplja veliki broj mladih ljudi, iako i daje mogućnost međusobnog druženja i spajanja parova, ne predstavlja masovno mesto izbora, jer je funkcija obrazovne ustanove ipak druga.

Sada se najprihvatljivijim mestima za uspostavljanje poznanstava smatraju kafići, restorani, diskoteke, letovališta. Ali, iz takvih poznanstava koja se završavaju čak i brakom, srećan život u Ljubavi i uzajamnom razumevanju, po pravilu se ne dešava. U devedeset odsto slučajeva, kako kažu statistike, takvi brakovi se raspadaju.

Razlog se umnogome krije u lažnoj predstavi. Šta je to? Evo primera.

Lažna slika

Još pre susreta sa Anastasijom bio sam na turističkom putovanju brodom po Sredozemnom moru.

Za stočićem turističkog broda, svih četrnaest dana sam obedovao u društvu dve devojke i jednog mladog muškarca, koji su radili u projektantskom institutu Novosibirska. Svakoga dana su se devojke pojavljivale u restoranu u novoj elegantnoj garderobi, sa zanimljivim frizurama. Druženje sa njima mi je pričinjavalo zadovoljstvo. Nadja i Valja, tako su ih zvali, bile su uvek srdačne i vesele. Jednom, dok sam bio u kabini suseda po stolu, rekoh mu:

- Kako su lepe i prijatne devojke za našim stolom. Da možda malo flertujemo sa njima?

Na to on odgovori:

- Nemam želju da s tim smutljivicama flertujem.

- Zašto smutljivicama?

- Ma, ja sa njima u istom institutu radim i znam kakve su one u stvari.

- Kakve?

- Pre svega, tračare. Drugo, prljave i lenje. To one ovde vode računa o sebi, dobre, pametne nastoje da izgledaju. Otvoreno su krenule na putovanje da nađu sebi što bogatije muževe. Pogledaj kako sa muškarcima iz armenijske grupe koketiraju.

U kolikoj meri devojke izgledaju drugačije na poslu, bio sam u prilici da se uverim kada sam došao pred kraj radnog vremena u institut, da posetim svoje poznanike sa putovanja.

One su zaista bile, blago govoreći, mnogo drugačije, spolja nisu ostavljale onakav utisak kao u vreme putovanja, a i razdraganost dobroćudna je nekuda iščezla.

Znači da su na brodu prikazivale lažnu sliku.

Želja da se nađe svoja druga polovina uz pomoć spoljnog izgleda koji ne odgovara stvarnosti, u savremenom svetu je svojstven mnogim muškarcima i ženama. Moguće da je takva opasna pojava i nastala usled zaboravljenih drugačijih načina? U krajnjem ishodu, oboje bivaju obmanuti.

Muškarac poklanja cveće i skupe poklone slici koja mu se dopala, čak joj predlaže ruku i srce, a oženivši se, odjednom ugleda stvarnog čoveka koji mu uopšte nije po ukusu, već izaziva u njemu jed i teskobu zbog iščezle slike.

Žena odjednom uviđa da je do nedavno nežni i pažljivi udvarač uopšte ne voli, ne razume. Zašto se to dogodilo? Ma, zato što je nikada nije ni voleo, on je voleo sliku.

Zapanjujuća razlika između izveštačenog lika i istinskog čoveka, naročito se može opaziti na primeru estradnih zvezda, i to posebno kod onih koje su ljudi bili u prilici da vide u svakodnevnom životu.

Do ništa manje turobnijeg stanja dolazi i zato što vrlo često žena naglo menja svoj spoljni izgled posle venčanja.

Kada se muškarac zaljubi u ženu, osobito na prvi pogled, teško je reći šta je zaista u njemu izazvalo osećanje Ljubavi. Možda, čvrsto upletena kika i boja kose, možda, oči. Prihvaćeno je i smatra se da osećaj

Ljubavi izaziva celina spoljnih i unutrašnjih crta. A kada žena izmeni svoju spoljašnost, ona uništava deo onoga što se dopadalo, te samim tim slabi Ljubav. Pogotovo onda, kada posle temeljne promene odeće, frizure i šminke svi okolo kažu: kako si se prolepšala i postala privlačna. Iako slične izjave budu odgovarale zbilji, a i muž bude oduševljen novom spoljašnjošću žene, posle nekog vremena njegova Ljubav može znatno da oslabi, pa čak i da nestane sasvim.

Lepotica je video nebrojeno i to mnogo blistavijih od njegove sadašnje žene, a ipak je zavoleo baš nju, onakvu, kakva je bila pre. Odjednom, pređašnja slika je nestala. I složićete se, zaljubivši se u novi lik, izneverio je prethodnu sliku.

Zašto su u drevnim vremenima ljudi veoma obazrivo menjali svoju odeću? Nije bilo dovoljnog izbora tkanina? Bilo je izbora. I svileni konac su dovozili iza sedam mora, sami su umeli da tkaju platno - grubo ili tanko. Šare su umeli da nanose svakojake na tkanine raznim bojama, ili bi ih vezli.

Nedostajalo je mašte ili sredstava? Mašte je bilo na pretek. Svaki drugi je bio savršen umetnik i modelar. Dovoljno je pogledati starinske kuće: sve su ukrašene rezbarijom u drvetu.

Svaka žena je umela da veze. Što se tiče sredstava, ne samo ljudi srednjeg imovinskog stanja, već ni dovoljno imućni nisu zloupotrebljavali promenu odeće, i razno-razne frizure. Veoma oprezno su se odnosili prema menjanju sopstvene spoljašnosti, nastojeći da sačuvaju lik.

Svet savremene mode, kao u kaleidoskopu, menja izgled, naročito žena.

Industriji odeće nagli zaokreti izuzetno odgovaraju: još uvek solidne stvari - ljudi izbacuju, a kupujući nove i moderne, nadaju se da će s njima stići nešto novo, što nalikuje sreći. Ali ne, ne dolazi. Pojavljuje se samo novi, veštački stvoren nekim lik, koji s mukom navlači na sebe čovek pod uticajem masovne propagande.

Nisam naišao u današnjoj stvarnosti na logičan sistem postupaka, koji pomažu čoveku u potrazi za sapatnikom ili sapatnicom životnom. I ne samo to, stiće se utisak da je savremeni život, celokupan način života usmeren na to, da se ne susretnu nikada te polovine. Moguće da je nekome takvo stanje čak i unosno. Nezadovoljan životom čovek, nemajući ni cilj, niti smisao života, pogodan je mnogima koji stvaraju novac. Donosi prihod i onima koji poseduju vlast.

Odgovarajući na pitanje: tražimo li mi svoju polovinu – mislim, valja reći – ne, ne tražimo. Ne umemo da tragamo. I nema uslova za traganje.

Pokušao sam da nađem razumna zrnca u potrazi za suđenim u obredima skorijih stoleća. Navešću ovde nekoliko tipičnih svadbenih obreda. Hajde da vidimo da li su i koliko svrsishodni ili su, na protiv, primitivni. Usput ću davati svoja tumačenja, ali, ako se ne složite sa njima, možete ih bez snebivanja otvoreno u knjizi precrtati, ili premazati belilom i napisati svoja zapažanja.

Nešto sve češće mislim: u pravu je deka Anastasijin – ako sami ne počnemo da razmišljamo, onda ćemo i nastaviti da prihvatamo svaku besmislicu kao mudrost života.

Neću pričati o savremenoj svadbi. Tamo se, izuzev pijanke, polaganja cveća na takozvani »večni plamen«, vozikanja automobilima, ništa zapravo ne događa.

Pokušaćemo da bacimo pogled na davnašnje svadbene obrede.

SVADBENI OBREDI

Navešću tipičan za predrevolucionarnu Rusiju obred, da bismo videli u društvu koje propada odnos prema Ljubavi.

Prosidba u široj okolini Perma Za Permljane svadba se sastoji iz svakojakih prethodnih poduhvata: treba izmoliti dozvolu od svog rukovodstva i od paroha - kada otac traži svome sinu nevestu. Ovakva vrsta svadbe uvek se odlučuje (ugovara) bez učešća mladoženje, dakle po starinskom običaju i svodi se samo na mišljenje rođaka i bliskih poznanika, sa kojima se i obavlja savetovanje i - rešava se sudbina budućeg blagostanja njihovog bliskog rođaka.

Dešava se da mladoženja upozna svoju suđenu tek na zvaničnoj prosidbi, a ponekad čak i na dan svadbe; retko se dešava da mladi Permljanin sam zatraži sebi nevestu. Otac mladoženje sam ugovara sinu devojku sa bogatim mirazom, pri tom tražeći karakter i smernost u izabranoj njim devojci.

Posle konačne odluke - kakvu devojku isprostiti - započinje sama proševina. Taj posao se poverava najstarijem u porodici ili, ukoliko nema takvog, kumu, ili jednom od najstarijih rođaka. Sve u svemu čoveku, iskusnom u sličnim poslovima.

Dalje se priča kako i šta treba da govore svatovi, ali mi se čini da su to već potpuno besmisleni postupci, pošto je narušena iskonska osnova.

Kao što primećujemo, nema ni nagoveštaja Ljubavi kod mladih ljudi pri obavljanju ovog obreda. Tužna je takođe i ta činjenica, da u toliko uvredljiv odnos prema energiji Ljubavi, upliću Boga.

Pre oprosta mladoženjinog, majka ili najstarija u kući rođaka stavlja na sto pokriven stolnjakom: hleb, namenjen za blagoslov mladoženje, so, pivo i bragu*, i pali pred ikonama sveće. Mladoženja se moli, klanja ocu i materi do nogu tražeći blagoslov i, pročitavši Isusovu molitvu, staje kod stola, kome sa istom molitvom prilaze svi svatovi i predaju jedan za drugim mladoženji preko stola obema rukama donesene darove ili hranu: pečenu plečku ili komad sirove svinjetine, uvek na hlebu, pri čemu svako izgovara: »Primi, kneže mladi, dragocene darove« i propraća molitvom »Gospode Isuse Hriste« i ostalo. Na to mladoženja odgovara svakome: »Amin - tvojoj molitvi«; onda prihvata isto tako sa obe ruke darove, položi ih prvo na glavu, potom na sto i iskazujući poštovanje, ugosti svakog svata pivom i bragom, retko vinom, vršeći

*braga - slatka šira od proklijale raži, koja se drži na tamnom mestu dok se ne ušecheri. Pošto se prelije ključalom vodom, dodaje se kvasac. Dobija se kiselkasto jako piće tamne boje, nalik na pivo, sa mirisom i ukusom vina. Donekle podseća na kvas, samo je jače i tamnije boje.

Isusovu molitvu koju propraća rečima: »Pij za zdravlje (uz ime svata)«. Na to se, naravno, odaziva svaki svat kome se obraća mladoženja, rečima: »Amin – tvojoj molitvi« i prihvativši čašu, klanja se mladoženji propratnim rečima: »Neka ti Gospod da dug život, sreću ogromnu, živ nam bio, blago stekni, marvu, veću i manju, hleba-soli, kneginju-snašu da dobiješ, sa knjeginjom u crkvu da odlaziš, pod zlatnim vencima stojte, zakon Božji prihvatite!«, i zatim svako ko je ugošćen ispija.

Evo još nekih zanimljivih informacija.

Permanke retko sačuvaju nevinost, ali mladoženje na to ne obraćaju posebnu pažnju i ne izbegavaju ih, već naprotiv, uzimaju rado čak i trudne, računajući da će uskoro radnika dobiti. Pričaju se i ovakve stvari - da glave porodica zauzimaju ovakav stav: u porodici, smatrajući kćeri svoje nevinim, ponižavajućom smatraju proševinu, kude, pa čak i izbacuju svatove, ponekad čak i udare, govoreći: »Šta, zar je moja kći za žaljenje?«, to jest kriva (od reči »prekor, žaljenje«, »krivica«).

Ispada da nije nastavljač roda, u Ljubavi začet, nužan, već radnik u domaćinstvu.

I mnogi tipično ovakvi elementi svadbenih obreda prikazuju naše pretke kao divlje varvare. Ipak, hoću da napomenem: svi poznati nam obredi nisu tradicionalno slovenski, iako se nazivaju ponekad tradicionalnim u raznoj literaturi. Oni su iz onog vremena, kada su bili zabranjeni od strane Crkve istinski tradicionalni mudri obredi, a u zamenu ništa razumno nije ponuđeno.

Skidanje čizama. Kaže se da je u ruskom izvornom običaju postojalo, pa i sad ponegde živi taj običaj, da mlada mora da izuje svoga supruga. Taj običaj je u starim vremenima zapravo izražavao pokornost, ropski odnos, čak poniženje, zato što - ko drugome skida čizme, ako ne čovek potpuno pokoran. Iz istorije znamo da je taj običaj postojao u vreme kneza Vladimira, a isto tako i to, da kći Poloveckog kneza nije htela da izuje muža.

U Nemačkoj je u vreme Lutera postojao isti običaj, kada je prve bračne noći mlada skidala suprugu čizme i polagala ih na uzglavlje, kao znak vladavine supruga nad ženom, muškarca nad ženom - potčinjenom.

Omari i Gerbenštajn govore o tome da se u vreme njihovog boravka u Moskvi, čak i na kneževskim i bojarskim svadbama izvršavao običaj izuvanja i trostruko isticanje korbačem, koji bi potom zajedno sa darovima polagali u škrinju. Obred ovaj se nastavio u Litvi sve do Jagelona i dosad se očuvao u seoskom životu.

Kao što vidimo, skidanje čizama i kult neveste robinje netačno se prikazuje kao tradicionalno ruski obred. Sve u svemu, u dokneževskoj Rusi ropstvo nije postojalo. Dakle, taj obred nije tradicionalan za naš narod, već je bio prolazan i neprihvaćen od naroda.

Još mi se glupljom, bezdušnijom i nemoralnijom čini sledeća situacija, tipična za svadbene obrede čak u XVIII i XIX veku kod mnogih naroda.

Čim prinesu na sto poslednje jelo, odnosno pečenje, tad bi dever zamotao poslužavnik sa pečenjem, kao i kalač* i slanik stolnjakom, i odnosio ga u senik do postelje, kuda su za njim odvodili i mladence. Kod vrata bi stari svat nevesti, predavši je mužu, očitao odgovarajuću moralnu bukvicu i delio savete - kako da živi u braku. Kad bi mladenci stigli do postelje, žena ceremonijal majstora na svadbi bi ih, odevena u tom trenutku u dve bunde, jednu kako treba, drugu – naopako, zasula zrnima, novčićima i hmeljom, i hranila mladence u postelji.

Drugog dana izjutra svi učesnici svadbe bi se pojavljivali u seniku, strelom su podizali pokrivač sa mladenaca i procenjivali po opšte poznatim znacima neporočnost mlade.

Ovaj deo obreda se može smatrati najužasnijim i najizopačenijim, čak iako su mladenci voleli jedno drugo. Pred svim gostima su mladenci, napijeni i najedeni, morali da idu u sobu i da neizostavno imaju intimni odnos. Apsolutno abnormalnim pohotnim pogledima, gosti su ih pratili deleći uputstva.

Pre svega, posle svih predsvadbenih i svadbenih peripetija, nalivanja alkoholom i obilnog ždranja, bolje bi bilo da se na neko vreme uzdržavaju od bliskih odnosa, da bi se izbeglo začće deteta u takvom stanju.

Drugo, zašto uopšte mladenci moraju da imaju intimne odnose neizostavno tog dana, i da potom još polažu račune pred okupljenima za svoje postupke? A ako je devojci baš taj dan ženski nepovoljan? Sve u svemu, sve to liči na parenje životinja, pa čak i mnogo gore od toga.

Nikome neće na pamet pasti da dovede kera kod kuje, kravu kod bika ili ovcu kod ovna, ako oni nemaju teranje. A ovde, idi, mora da se dogodi, inače ćeš osramočena biti. Evo kakav mi je slučaj, saznajući da izučavam razne obrede, opisao jedan sedamdesetogodišnji starac:

- U selu sam živeo kada sam se ženio. Isprosili su mi mladu koju sam voleo. Krotka je bila i mila, Ksjuša su je zvali. Devetnaest joj je godina tada bilo, meni dvadeset. Pola godine smo se gledali i zaista zavoleli.

Kada se prvi dan svadbe bližio kraju, nas su poslali u posebnu sobu na spavanje. Kod vrata su čuvare postavili, koji su ujutro trebali krevetski čaršav naš da pokažu, i da svima pokažu: da li je krvav on ili ne. Presudan trenutak je za Ksjušu i mene nastupio. Ja sam, možda, od uzbuđenja svadbenog, možda od previše jela, samo osetio: ništa sa Ksjušom neću uraditi. Ona još koliko-toliko, grudi je nevešto pokazivala, i poljubila me je, a onda se skinula sasvim.

Samo, ništa se, od onoga što je bilo potrebno, u meni nije pokrenulo, niti odgovorilo na njene nežnosti i svlačenje. Zbog toga sam u još veću paniku upao. Seo sam na krevet i prema zidu glavu okrenuo. Osećam, priljubila je Ksjuša obraz na moja leđa, drhti, a po leđima

*kalač - belo pecivou obliku perece

mojim suze njene se slivaju. I ja od jada zaplakah. Tako sedimo na postelji i plačemo. Kasnije sam joj rekao:

- Ti se, Ksjuša, ne boj, priznaću pred svima da sam ja kriv.

A ona odgovori:

- Ne smeš, ismejavaće te.

Pred zoru je prstom samu sebe pokidala, da bi, kao što treba, krv šiknula. Posteljinu smo izjutra gostima pokazali, pridošlim da rasteraju mamurluk pićem. Oni su nas polupijani dozivali, šegačili se, neprijatno krešteći pre svake sledeće čašice.

Pola godine smo proživeli Ksjuša i ja u selu, onda smo u grad otišli i razveli se. Tako, za pola godine ništa nisam uspeo. Drugom sam se ženom oženio, četvero dece imam, tri sina i kći, unuke imam. Ali tu ogavnu svadbu dok sam živ neću zaboraviti. A Ksjuše se do dana današnjeg sećam.

U ZAČEĆU ČOVEKA UČESTVUJE NE SAMO TELO

Oni, koji su čitali »Zavičajnu knjigu« trebalo bi da se sećaju: vedruski svadbeni obred venčanja završio se začecem deteta zaljubljenih Ljubomile i Radomira.

Tada nisam zapitkivao Anastasiju da li postoje nekakve osobenosti u vedruskoj civilizaciji, koje se odnose na začecé deteta i uopšte, vredi li tome posvetiti posebnu pažnju? A ona, kao da je osetila moguće pitanje, sama reče:

- Kod Vedrusa je bilo veličanstveno poimanje suštine začeca svoje dece. Ali, ja zasad ne znam kako razumljivim jezikom da ispričam o tome.

Kasnije, već posle razgovora sa dekom Anastasijinim i traganjima za obredima kod različitih naroda, kadrih da očuvaju u porodicama Ljubav, dobio sam informaciju o začecu i shvatio: nije do Anastasije, već ja još uvek nisam bio spreman da pojmem njom izrečeno, pa i dan danas to pitanje u našoj savremenoj nauci nije u dovoljnoj meri proučeno.

Naučnici pokušavaju da kloniraju čoveka, ali se čini da će učinivši to, oni dobiti stvorenje, samo spolja nalik na čoveka. Zato što u trenutku začeca učestvuju ne samo spermatozoidi i jajne ćelije, već i nešto nevidljivo, neopipljivo kao materija.

Dalje iznošenje dobijene informacije verovatno će po nekog šokirati, i pola godine sam se premišljao - vredi li je podeliti sa čitaocima ili ne. Na kraju krajeva sam odlučio - vredi. A radi se evo o čemu.

U sadašnje vreme mnoštvo je živećih na Zemlji porodica koje, same to ne shvatajući, odgajaju ne apsolutno svoju decu. Za to postoje uverljivi dokazi.

U naučnom svetu postoji termin »telegonija*«. U medicini se on naziva »pojava prve jedinke«. O pojavi telegonije nastoje da govore što manje. Šta je to?

Otkriće je počelo od toga, što je pre otprilike pre sto pedeset godina u Engleskoj lord Marton odlučio da izvede pasminu najizdržljivijih konja. Zbog toga je ukrstio čistokrvnu englesku kobilu sa ždrepcem zebre. Ali, potomstvo nije nastalo zbog genetske nespojivosti ove dve vrste. Posle nekog vremena, tu istu čistokrvnu englesku kobilu su ukrstili sa čistokrvnim engleskim ždrepcem. Kao rezultat, kobila je rodila ždrebe, ali... sa jasno izraženim tragovima pruga, kao kod zebre.

* Telegonija – uticaj prve muške jedinke na sve docnije rođene jedinke – M. Vujaklija – »Leksikon stranih reči i izraza«

Lord Marton je nazvao ovu pojavu telegonija.

U praksi se stručnjaci stočarstva sa tom pojavom susreću prilično često. Na primer, bilo koje uzgajalište pasa odbacuje nekadašnju najčistokrvniju kuju, ukoliko je imala vezu sa nečistokrvnim avlijanerom (džukcem). Od takve kuje više nikada neće biti čistokrvnih štenaca, čak iako je spare sa najčistokrvnijim mužjakom.

Golubari odmah ubijaju čak i najskuplju i najčistokrvniju golubicu, ukoliko se parila sa nečistog soja »sivkastomodrim golubom«. Praksa pokazuje: ona više nikada neće imati čistokrvne ptiće.

Naučnici iz raznih zemalja sprovodili su mnoštvo istraživanja, koja su pokazala da se ova pojava isto tako proširuje i među ljudima.

Poznati su slučajevi rađanja kod belih supružnika dece crne kože. Bivaju i slučajevi kada na svet dolazi mališan crne kože, kao posledica veze crnog muškarca sa bakom ili majkom porodilje. Uvek uzrok takve pojave biva predbračna veza devojke ili njenih direktnih predaka, ukoliko je njihov prvi muškarac bio crnac.

To su javno objavljene činjenice. A koliko njih nije javno izneto? Proizlazi, ogromna količina. Jer, danas su predbračne veze normalna pojava. A kad je već tako, onda ne treba kriviti ženu, ako se udaje a nije čedna. Naše društvo, čudovšna propaganda seksa i seks-industrija učinili su je takvom. Na Zapadu roditelji snabdevaju svoju decu-školarece prezervativima, znajući da više nisu nevini. Ali, oni ne znaju, da nikakav prezervativ ne spasava od »pojave prve jedinke« ili »telegonije«. O tome govore stvarni slučajevi iz života ljudi i životinja.

Mnoga drevna učenja i religije takođe govore o telegoniji, nazivajući je drugim rečima. Ali to ni na koji način suštinu ne menja. I naučnici i drevni mudraci smatraju: prvi muškarac u životu device ostavlja u njoj svoju sliku duha i krvi. Psihički i fizički portret dece koje će ona roditi. Svi ostali muškarci koji budu ulazili u intimnu vezu sa tom ženom u cilju začeća deteta, daju joj samo seme i telesne bolesti.

Zar se ne krije u ovome masovno nerazumevanje između očeva i dece? Pa i degradacija celog savremenog ljudskog društva?

Masa uočljivih primera govori o učešću u začeću neke energije. A ako je to tako, onda ne samo nauka, već i svi ljudi treba o njoj da znaju. Naši nedavni preci su to, verovatno, naslućivali. Nastojali su da strogo vode računa da devojka koja stupa u brak neizostavno bude devica. Moguće da je upravo iz tog razloga kod mnogih naroda postojala tradicija da u vreme svadbe zatvaraju u odvojenu sobu mladence, te da potom iznose iz sobe i pokazuju prisutnima čaršav sa mrljama krvi - koje su potvrđivale nevinost mlade. Ipak, naši još stariji drevni preci su smatrali da je devičanstvo nedovoljni faktor za rađanje nastavljča roda. Oni su tvrdili: ako žena u vreme intimnog odnosa sa muškarcem bude mislila na drugog, onda će se roditi dete koje nalikuje onome, na koga je mislila.

Takve tvrdnje kazuju o tome da su drevni ljudi predpostavljali, a možda su i vrlo dobro znali: najbitnija u začeću jeste misao. Tačnije, energija misli.

Pojava telegonije takođe govori o tome. Žena, moguće podsvesno, čuva u svom sećanju saznanje o svom prvom muškarcu, i kao rezultat se rađa dete koje, potpuno ili delimično, liči na njega.

U početku sam smatrao: pisati o ovoj temi nije dobro - da se ne bi kod dece, njihovih roditelja i supružnika pojavila uzajamna neprijatna pitanja. Neka budu srećni u svom neznanju. Međutim, sreća se nekako baš i ne primećuje.

A moguće, da se ne opaža upravo iz razloga neupućenosti u kulturu začeća.

Odavno se već postavlja pitanje o seksualnom vaspitanju dece u školama: spore, da li je potrebno uvoditi ga ili ne. Ako taj kurs predviđa samo obuku dece u korišćenju prezervativa, onda nema nikakvog razloga za njegovo uvođenje. A ako se deci bude objašnjavalo najvažnije predodređenje žene, o pravilnom pristupu problemu začeća dece – takav predmet je od životne važnosti. Ali, za ovo predavači moraju da znaju samu suštinu pitanja i da imaju odgovarajuću literaturu. Neophodno je o tome govoriti, a u sredstvima masovnih medija se, nažalost, u današnje vreme primećuje samo propaganda seksa.

U takozvanim demokratskim zemljama mnogo se priča o slobodi čovekovoju. Ali, može li se smatrati za slobodnog, čovek od koga se skrivaju životno važna pitanja postojanja, a zauzvrat mu se poturaju preko, tobože, slobodne propagande, izopačenosti koje se proglašavaju za sreću? U takvim okolnostima čovek je oslobođen od čega - od istinskog ljudskog života!?

Ipak ne bih počeo da pišem o telegoniji, da nisam saznao od Anastasije kako se može ispraviti stanje, čak iako je žena koja se udaje već imala vezu sa drugim muškarcem.

I više od toga, pokazalo se da su Vedrusi imali čudan obred, uz čiju se pomoć mogu načiniti od »nesvoje (neprirodne) dece« - rođena, po krvi i po duhu.

O ovoj pojavi, koja se u savremenoj medicini naziva »pojava prve jedinke«, naši preci-mnogobošci i tim pre Vedrusi, vrlo dobro su znali. I uz pomoć posebnih obreda štitili su od nje mladež.

Volhvi su takođe, uz pomoć određenih radnji-obreda, mogli da izbrišu genetski kod »prve jedinke«, i činili su od silovanih devojaka u vreme najezdi neprijatelja, potpuno čiste. Kao dokaz, niko se nije bojao da ženi njima svoje sinove.

Ali, ima jedno »ali«. Mnogobožačke i tim pre vedruske obrede, nemoguće je pojmiti i ponoviti samo uz pomoć poznavanja njihovog spoljašnjeg oblika. Njih treba duboko osetiti.

Kakva je korist ako se napiše: nužno je voleti, treba se pripremiti za dolazak deteta, neophodno je da se neizostavno rađa kod kuće, na onom mestu, gde je dete bilo začeto?

Kakva je korist ako se naprosto napiše: »za očuvanje Ljubavi u porodici zauvek, neophodno je u jedno sjediniti tri tačke, tri osećanja,

tri plana postojanja«? Prosto umom shvatiti, apsolutno je nedovoljno, to se mora osetiti. Osećati filozofiju predaka.

Prvi neophodni postupak može biti samo pokajanje pred svojim precima, koje sada nazivaju paganima, koje su oklevetali, koje smo mi izdali. Izneverili smo tradicionalnu slovensku kulturu naših očeva i majki. Kulturu, koja je postojala desetinama hiljada godina.

Nazvali smo tradicionalnim u Rusi - hrišćanstvo. A ono jedva hiljadu godina postoji u Rusi i nikako ne potpada pod termin »tradicionalno«.

Zašto je nužno pokajanje? Ma, iz prostog razloga - ako budemo nastavili da smatramo naše pretke divljacima, tupoglavim varvarima, kako nam uporno ulivaju u glave, a pri tom uzmemo njihove obrede, oni neće biti delotvorni. Jer, svi njihovi obredi su zasnovani na poznavanju kosmosa, predodređenju planeta, na spoznaji moći psihičke energije i snage misli.

Uz pomoć njihovih obreda mi možemo pokušati da pokrenemo divovsku energiju naše misli, ali istinski rezultat nećemo ostvariti, pošto će se suprotstaviti našoj misli druga misao - oni su bili glupi.

Paradoks. Ti si - glupa budala, ali su delanja tvoja savršena. Jedno isključuje drugo, ili, jedno potire drugo.

Može biti da nije slučajno što skrivaju od nas kulturu naših praroditelja? Neprosvećenim i izgubljenim, otrgnutim od svojih korena ljudima lakše je upravljati. Možda je to kazna Božija našoj civilizaciji? Narodna mudrost kaže: »Što poseješ, to ćeš i požnjeti«. Mi smo pokidali veze sa svojim precima, i kao rezultat: kidaju se povezujuće niti između nas i naše dece.

Prosudivati o najuzvišenijoj kulturi naših predaka-mnogobožaca, po pitanju začeca dece, možemo po još uvek sačuvanim tradicijama u savremenoj Kini i osobito Japanu, gde muškarac i žena pre stupanja u intimni odnos, zarad začeca deteta, prolaze specijalni obred pročišćenja. Verovanja drevne Kine, Japana, Indije, drevne Grčke, a to su tradicionalno drevno-mnogobožačke zemlje, posvećuju ogromnu pažnju pitanju začeca.

Pa, šta onda treba da uradi svaki čovek, pozelevši da ima zdravo potomstvo? Da li je nužno prvenstveno utrošiti mnogo vremena na izučavanje mnoštva naučnih rasprava na tu temu? I da li je takođe potrebno protračiti mnogo vremena u proučavanju spisa koji pomažu pri izboru suđene, odgajanju dece?

Reći ću odmah: potrebe, da se gubi deo sopstvenog života na njihovo proučavanje, zaista nema. Nekoliko godina sam izgubio ne na istraživanja, već samo na upoznavanje sa njima. Iznenada sam shvatio: sav golemi trud Vedrusi su naprosto saželi u sistem jednostavnih, vedrih i svrsishodnih obreda za sve slučajeve u životu. Stiće se utisak da im je u uobličavanju tih obreda pomagao sam Bog, kao i u spoznaji suštine postojanja ljudskog.

Pre nego što pokušamo da iskoristimo iskustvo naših predaka, moramo ustanoviti – kojih.

Imam u vidu: pre koliko godina, koju su teritoriju sadašnje Rusije zasejali naši praroditelji?

Kao što je poznato, istorijska literatura, uključujući i ruskojezičku, pripoveda o životu ljudi Egipta i Rima od pre oko pet hiljada godina. U tim zemljama su se sprovodila, a sprovode se i dalje arheološka iskopavanja, i prema njima hrle mase turista.

O Rusi, čak ni u vlastitoj istorijskoj literaturi, rasvetljava se tek hiljadugodišnji period.

Kakva obogaljenost (zakržljaloš) na teritoriji naše države, pošto, kako kažu: da li je bilo, ili uopšte ničega nije bilo. Ma, da li je to zaista tako? Ili neko namerno, s predumišljajem skriva od nas našu istoriju? Da, skriva. Već sam pisao o tome, a sad ću izneti arheološku informaciju.

Ispričaću o Arkaimu, mestu koje ima direktnu vezu sa problemom telegonije. Po rečima deke Anastasijinog, upravo tamo se pre tri i po hiljade godina došlo do najveličanstvenijeg otkrića.

U DUBINAMA ISTORIJE

Arkaim – akademija volhova

!952. godine sateliti su poslali na Zemlju snimke nekoliko čudnovatih krugova, koji su se jasno isticali na površini Južno-Uralske steppe. Da je veštačko poreklo tih krugova niko nije sumnjao. Samo, niko nije mogao ni tačno da kaže - šta je to.

U to vreme se u naučnim i okultnim krugovima razbuktao spor o tome, gde tražiti domovinu indoevropejaca. Naučnici su prilično opravdano pretpostavljali da su mnogi evropski narodi, a takođe narodi Indije, Persije i dela Azije nekada imali jedan zajednički izvor – zagonetan narod – praindoevropejce.

Mnogi istraživači su sanjali da će naći ostatke zemlje, u kojoj je živela legendarna bela arijevska rasa. Istraživači su nastojali da barem dotaknu izgubljena drevna tajanstvena (zagonetna) znanja, kojima su vladali drevni Arijevci.

Kada su započela iskopavanja u arkaimskoj dolini, arheolozi su objavili naučnom svetu da je otkriven prastari grad, star preko četrdeset vekova, i da su u njemu živeli ljudi najdrevnije indoevropske civilizacije. Istraživači su počeli da nazivaju Arkaim gradom, hramom i opservatorijom istovremeno.

Koga interesuju hipoteze naučnika, može se sa njima upoznati u naučnoj literaturi.

Ja ću preneti ono, što mi je ispričao o Arkaimu Anastasijin deka. Logika njegove misli je neuporedivo preciznija i zanimljivija od logike kojom su se stvarale naučne hipoteze.

Odmah je rekao:

- Arkaim – nije grad i nije hram. Što se tiče opservatorije, tačno je, ali to ovde uopšte nije najvažnije. Arkaim – je akademija, tako se može nazvati današnjom terminologijom. U Arkaimu su živeli i radili učitelji volhova. Tu su se bavili izučavanjem Vaseljene, odmeravali međusobnu povezanost kosmičkih tela, njihov uticaj na čoveka. Svoja najgrandioznija otkrića nisu zapisivali, niti su istupali pred publikom dugačkim govorima. Kroz dugogodišnja istraživanja proračunavali su obrede, izlagali ih narodu, proveravajući potom - koliko su delotvorni. Ako je bilo nužno, unosili su ispravke. Dugotrajna istraživanja su mogli na kraju krajeva da označe sa jednom ili dve kratke reči, iza kojih je bila srž otkrića.

Na primer, postoje vrlo stari obredi: Medni Spas - praznuje se 14. jula, a 19. avgusta – Jabukov Spas.

Do Jabukovog Spasa ljudi nisu koristili u ishrani jabuke novog roda, do Mednog – med iz nove berbe.

U toku dugotrajnih istraživanja i proučavanja volhvi su ustanovili: do naznačenog datuma, jabuka ne donosi značajnu korist čoveku, čak iako je sazrela. Ovde nije stvar toliko u samoj jabuci. Do Jabukovog Spasa sazrevaju mnogi korisni za čoveka jagodasti plodovi, jestive trave i korenaste biljke. Ako čovek počne da upotrebljava jabuke, onda ne ostavlja prostor za korisniju u tom trenutku namirnicu.

Upravo su volhvi ustanovili da u prirodi nije slučajno što postoji određena logična doslednost sazrevanja plodova. Upravo ta logična utemeljenost i jeste ta Božanska dijeta za čoveka, za kojom će kasnije vekovima uzalud tragati nauka.

O tome kako su se odvijala ta istraživanja, mogu se sastaviti mnogotomne naučne rasprave.

Ali ih volhvi nisu pisali, niti su ljude opterećivali da se sa njima upoznaju: ljudima su pružali gotov zaključak u nekoliko reči. A ljudi su verovali volhvima. Savete njihove uvek je život potvrđivao.

Uz to, volhvi vedruski su se, upoređujući ih sa mudracima Grčke, žrecima Egipta i sadašnjim naučnicima koji se smatraju velikim, razlikovali nemerljivo. Volhv nije dobijao za svoja grandiozna otkrića nikakva zvanja i nagrade, nije mogao da gomila bogatstvo, niti je vlast bilo kakvu posedovao, kao na primer, žreci Egipta. I nikada se niko nije klanjao volhvu, kao što se klanjaju danas mnogim, takozvanim duhovnim sveštenicima. Jedino što je dobijao volhv stigavši u neko naselje, jeste hrana, odeća i obuća, ako je njegova bila iznošena, i mesto gde je mogao da se odmori. Ali je katkad odbijao volhv i krov, te spavao pod otvorenim nebom.

Ali je zato dobijao iskreno, istinsko ljudsko uvažavanje.

Takva postavka je kroz vekove izdvajala najbolje među misliocima narodnim i učiteljima.

Po projektu volhova, ljudi koji su im bili zahvalni, gradili su građevine poput Arkaima, kuda su odlazili da promišljaju volhvi, gde su misli međusobno mogli da razmenjuju. Gde su iznosili, kao na najvišem naučnom savetu svoja otkrića, prikazujući proračune osnova obreda.

Ljudi često čak nisu ni znali ko stoji iza ovog ili onog obreda, kome da zahvale za mudri, delotvorni obred.

Na primer, jedan volhv, najgenijalniji u istoriji čovečanstva, filozof, astronom i psiholog, devedeset godina je posvetio istraživanju, na koji način se može savladati pojava, koju danas nazivaju telegonija.

Iznašao je put i pružio ljudima delotvorni obred, koji traje svega petnaest minuta. Istina, priprema za njega je kudikamo duža. Ti, Vladimire, zamoli Anastasiju, možda će ti ispričati o njemu.

Samo, odmah ću reći: shvatiti, osetiti ovaj obred, moguće je samo kroz poimanje osećanja Ljubavi, koja su postojala kod naših dalekih predaka, filozofije njihove Ljubavi. Što dalje u prošlost uspeš da pronikneš svojom mišlju, tim će ti više i sam obred biti razumljiviji.

Da bi se uverili u tačnost izrečenog Anastasijinim dekom, u pogledu namene Arkaima, hajde da se upoznamo sa njegovom arhitekturom.

Arkaim je imao oblik kruga, spoljnog prečnika od oko 160 metara. Kao što primećujemo, za grad je to izuzetno malo. Ali ću ga nazivati gradom, kako to čine zasad naučnici.

Okružavao ga je dva metra širok rov sa vodom. Spoljni zid je veoma jak. Uz visinu od 5,5 metara, njegova širina je bila pet metara. U zidu su bila određena četiri ulaza. Najveći je – jugo-zapadni, a ostala tri su bila manja i raspoređena po naspramnim stranama sveta.

Onaj ko bi ušao u grad, odmah je dospevao na jedinu prstenastu ulicu, širine od oko 5 metara, koja je odvajala priljubljene za spoljni zid stanove od unutaršnjeg prstena zida. Ulica je imala oblogu od brvana, pod kojom je celom dužinom bio iskopan dvometarski kanal, povezan sa spoljnim kružnim rovom. Na taj način je grad imao odvodnu kanalizaciju: višak vode je, cureći kroz pločnik od brvana, dospevao u kanal i zatim u spoljni kružni rov.

Svi stanovi, priljubljeni uz spoljni zid su, kao kriške limuna, imali izlaz na glavnu ulicu. Sve u svemu stanova spoljnog kruga je bilo 35. Čak i za selo je taj broj izuzetno mali.

Dalje vidimo zagonetni prsten unutaršnjeg zida. Bio je još masivniji od spoljašnjeg. Na tri metra širine, dostizao je visinu od sedam metara.

Taj zid, po iskopinama, nije imao prolaz, osim nevelike pukotine na jugo-istoku. Na taj način je, 25 unutaršnjih stanova, identičnih stanovima spoljnog kruga, bilo praktično potpuno izolovano od svih visokim i debelim zidom. Da bi se prišlo malenom ulazu u unutarnji prsten, moralo se proći celom dužinom kružne ulice. To je imalo skriveni smisao. Ušavši u grad, čovek je morao proći put koji prelazi Sunce. I na kraju, konac delo krase, Arkaimski centralni trg skoro kvadratnog oblika, otprilike 25x27 metara.

Sudeći po tragovima vatri, raspoređenih u određenom redu, to je bio trg za obavljanje nekakvih obreda.

Na taj način, šematski vidimo Mandalu* – kvadrat, ucrtan u krug. U drevnim tekstovima koji se odnose na nastanak sveta, krug simbolizuje Vaseljenu, kvadrat – Zemlju, naš materijalni svet. Drevni mudri čovek, savršeno poznavajući poredak Kosmosa, osećao je kako je harmonično i prirodno on sazdan. I zato, pri izgradnji grada kao da je iznova stvarao Vaseljenu u minijaturi.

Arkaim se gradio po unapred isprojektovanom planu kao jedan složeni kompleks, pri čemu je orijentisan po astronomskim objektima sa savršenom preciznošću! Crtež, formiran sa četiri ulaza na spoljnjem zidu Arkaima, predstavlja sobom svastiku*, usmerenu po putanji Sunca. Svastika je – jedan od najarhaičnijih sakralnih simbola, koji se susreću

* mandala – na sanskritu – šematska predstava Kosmosa

*svastika –na sanskritu – veza sa srećom, najveći uspeh

već u periodu starijeg kamenog doba kod mnogih naroda sveta. Indija, Drevna Rus, Kina, Egipat, pa čak i država zagonetnih Maja u Centralnoj Americi – eto nepotpune geografije tog simbola. Svastika se može videti na starim pravoslavnim ikonama. Svastika – simbol Sunca, uspeha, sreće, stvaranja. I saglasno tome, svastika suprotnog smera simbolizuje tamu, uništenje, »noćno Sunce« kod drevnih Rusa. Kao što se vidi iz drevnih ornamenata, posebno na arijevskim krčazima, nađenim u okolini Arkaima, primenjivane su obe svastike. To ima duboki smisao. Dan smenjuje noć, svetlost smenjuje tamu, novo rođenje smenjuje smrt – i to je prirodni poredak stvari u Vaseljeni. Zbog toga u drevnim vremenima nije bilo »loših« i »dobrih« svastika – poimale su se kao jedinstvo (kao energije Jin i Jang na Istoku).

Arkaim je spolja bio lep: idealno okrugao grad sa odvojenim ulaznim kulama, upaljenim vatrama i divno oblikovanim pročeljem. Verovatno je to bio nekakav sakralni obrazac, koji je nosio smisao. Jer, sve je u Arkaimu prožeto smislom.

Svaki stan je prijanjao jednom ivicom uz spoljni ili unutarnji zid i izlazio na glavnu, kružnu ulicu ili centralni trg. U improvizovanom »predsoblju« bio je specijalni slivnik koji je odlazio u odvod pod glavnom ulicom. Drevni Arijevci su imali osiguranu kanalizaciju. I ne samo to, u svakom stanu je postojao bunar, peć i nevelika kupolasta ostava.

Iz bunara, iznad nivoa vode, račvale su se dve glinene cevi. Jedna je vodila u peć, druga u kupolastu ostavu. Zašto? Sve genijalno je vrlo prosto. Svi znamo da iz bunara, ako u njega zavirimo, uvek duva prohladan vazduh. Pa eto, u arijevskoj peći je taj hladni vazduh, prolazeći kroz zemljanu cev, stvarao promaju takve snage, da je omogućavala topljenje bronze bez upotrebe meha! Takva peć je postojala u svakom stanu i drevnim kovačima je ostajalo samo da bruse svoje umeće, takmičeći se u svojoj umetnosti! Druga zemljana cev koja je vodila u ostavu, obezbeđivala je u njoj sniženu temperaturu.

Poznati ruski astro-arheolog K.K. Bistruškin proučavao je Arkaim kao astronomsku opservatoriju i došao do sledećeg zaključka:

Arkaim je – građevina ne naprosto složena, već veoma istančano složena. Pri proučavanju plana odmah je bila zapažena sličnost sa poznatim spomenikom Stounhendž u Engleskoj. Na primer, prečnik unutarnjeg kruga Arkaima pokazuje svuda tačno 85 metara, a u stvari – to je prsten sa dva radijusa – 40 i 43,2 metra. (pokušajte da nacrtate!). Međutim, radijus prstena »udubljenja Obri« u Stounhendžu je – 43,2 metra! I Stounhendž i Arkaim se prostiru na istoj geografskoj širini, oba su u centru doline, nalik na zdelu. A između njih je skoro 4000 kilometara...

Naučnici-istraživači govore: »Sumirajući sve dobijene činjenice, može se reći: Arkaim je – prihorizontna opservatorija«. Zašto prihorizontna? Zato što su se pri merenjima i proučavanjima koristili trenuci izlaska i zalaska svetila (Sunca i Meseca) za horizont. Pri čemu se obeležavao trenutak »odvajanja« ili doticanja donjeg dela diska, što

omogućava najtačnije obeležavanje mesta tog dešavanja. Ako se posmatraju neko vreme izlasci Sunca, primetićemo da se tačka izlaska svakoga dana pomera od predašnjeg mesta. Stigavši maksimalno na sever 22.juna, ta tačka će se potom pomerati ka jugu, dok ne stigne do druge krajnje tačke – 22. decembra. Takav je kosmički poredak. Broj jasno vidljivih tačaka posmatranja Sunca je – četiri. Dve tačke izlaska – 22.juna i 22. decembra i dve istovetne tačke zalaska - na drugoj strani horizonta. Dodajte dve tačke - trenutke ravnodnevice 22.marta i 22. septembra. To je omogućavalo prilično tačno utvrđivanje trajanja godine. Ipak u godini ima još mnogo drugih važnih zbivanja. Njih je moguće opaziti uz pomoć drugog svetila – Meseca. Bez obzira na složenost njegovog proučavanja, ipak su drevni ljudi znali zakone njegovog kretanja po nebu. Evo nekih:

1. Puni meseci (Uštapi), koji padaju oko 22. juna, mogu se primetiti u tački zimskog solsticija (22. decembra) i obratno.

2. Zbivanja Meseca se sele ka tačkama solsticija u ciklusima od devetnaest godina (»visoki« i »niski« Mesec).

Arkaim kao opservatorija, omogućavao je praćenje i Meseca. Ukupno je na tim ogromnim zidovima-krugovima bilo moguće zabeležiti 18 astronomskih događaja! Šest, vezanih za Sunce i dvanaest, vezanih za Mesec (uključujući »visoki« i »niski« Mesec). Radi poređenja: istraživači Stounhendža uspeli su da odrede samo 15 nebeskih događaja.

Osim ovih izvanrednih događaja-činjenica, dobijeni su i sledeći podaci: arkaimska mera dužine je – 80 santimetara, centar unutrašnjeg kruga pomenen je u odnosu na centar spoljnog za 5,25 arkaimske mere, što je blizu ugla nagiba mesečeve orbite – 5 stepeni 9 plus-minus 10 minuta. Po mišljenju K.K. Bistruškina, to reflektuje odnos između orbita Meseca i Sunca (za zemaljskog posmatrača). U skladu sa tim, spoljni krug Arkaima posvećen je Mesecu, a unutarnji - Suncu. I ne samo to, astro-arheološka merenja su otkrila vezu nekih parametara Arkaima sa precesijom zemljine ose, a to je već akrobatski let čak i u savremenoj astronomiji.

I tako vidimo: Arkaim čak i uz veliko natezanje ne potpada pod naziv »grad«.

U malenoj sobici nema mogućnosti smestiti se sa porodicom.

Ali za razmišljanje filozofa - ona odgovara idealno.

To, da su se u drevnim vremenima volhvi visoko cenili i smatrali mudracima i učiteljima, istoričarima je poznato. Dakle, Arkaim, kao jedan od najgrandioznijih naučnih centara, mogao je da pripada samo volhvima. Drugih učenjaka u tim vremenima naprosto nije bilo.

To, što su volhvi proračunavali i unosili ispravke u obrede na osnovu poznavanja Kosmosa, takođe je poznato.

Pitanje je u ovome: gde su sada ti jedinstveni obredi? Kakvo ih je mračnjaštvo uništilo ili ih krije od ljudi?

Šta je saopštavao Sungir?

A sada ću vam skrenuti pažnju na još senzacionalniju informaciju, pred kojom blede piramide Egipta i ruševine Drevnog Rima.

Ova informacija je takođe preko potrebna i zbog toga, da bi se, kako je govorio sibirski usamljenik, bolje shvatile pojave i stepen znanja naših praroditelja o Svemiru. A za ovo je nužno koliko je moguće dublje zaroniti u istoriju.

Govorio je:

- Biće u stanju misao da prodre tri hiljade godina u nazad, a počćeš postupno da opažaš i znanja stara tri milenijuma, pa onda na pet, ali ti neće sve biti razumljivo. Neophodno bi bilo, kao minimum, otići devetnaest milenijuma.

Takvo uranjanje u istorijsku prošlost naše zemlje činilo mi se apsolutno neostvarivo. Bio sam već spreman da otputujem u Indiju, na Tibet. Kažu da se tamo može više doznati o našim precima, nego kod nas, u našoj zemlji. Ipak, nikuda nisam morao da putujem. Sve je postojalo tu, pored nas, te sada predlažem svakome ko čita ove redove, da povede svoju misao o našim praroditeljima na više od devetnaest milenijuma u nazad.

Arheološko otkriće, o kom ću vam ispričati, učinjeno je slučajno kod grada Vladimira, koje je staro, prema različitim zvaničnim podacima, približno 1015 godina.

1955. godine prilikom pripreme kopa za vađenje gline za Vladimirska fabriku keramike, bagerist A.F. Načarov je primetio u lopati bagera kosti izuzetno velike životinje, koje su ležale na dubini od tri metra. O otkriću je obavestio arheologe...

Prva iskopavanja zapanjila su naučnike. Pronađeni su pokopani ostaci ljudi, nakit i predmeti iz svakodnevnog života, koji su svedočili o nekoj izuzetno staroj kulturi. Dalja istraživanja su pokazala: naši preci su došli na obale reke Kljazme još u periodu starog kamenog doba, pre oko 25 hiljada godina.

Neko može da pomisli: oni su se kretali četvoronoške ili u sirovim životinjskim kožama sa toljagama. Ne! Naučnici su bili zaprepašćeni drugačijom činjenicom:

Oko skeleta i na njima samima bilo je mnoštvo nakita, uz čiju pomoć je restaurirana odeća drevnih ljudi. Pokazalo se da je slična radnom kombinezonu ili potpuno civilizovanoj odeći.

Otkriće je bilo takvo, da je lakše bilo svrstati ove ostatke tela u sahranjene vanzemaljce. U suprotnom slučaju, trebalo bi ponovo preispitati ceo naš istorijski pogled na svet.

Vladimirski državni istorijsko-etnografski muzej priredio je u jednoj od svojih sala izložbu, posvećenu tim jedinstvenim nalazima. Izdali su

brošuru u kojoj se govori da je naseobina prvobitnog čoveka Sungir – najinteresantniji arheološki spomenik Rusije – dobro poznat arheolozima celog sveta. Tu su se ne jednom održavali međunarodni naučni simpozijumi.

Sungir – je jedno od najsevernijih naselja drevnog čoveka u zoni ruske ravnice, na teritoriji Vladimirske oblasti. Po bogatstvu predmeta i sačuvanim tako drevnim posmrtnim ostacima, nema mu ravnog u svetu.

Blagodareći zajedničkim naporima arheologa, geologa, paleontologa i paleobotaničara, možemo zamisliti kako su živeli ljudi u to nepojamno daleko vreme.

Ovde, u oblastima lednika, počinjala je tundra, pokrivena retkim ostrvcima smrekovih, borovih, brezovih i jovovih šuma. Raznovrstan je bio životinjski svet.

Kako je rečeno u brošuri: »Drevni Sungirci su lovili severnog jelena, divlje konje, polarne lisice, nesita, bizona, mrkog medveda, vuka, belog zeca; bilo je tetreba, divljih kokoši, srebrnastih galebova. I naravno, lovili su mamuta – ogromnu, izumrlu sada životinju, od skoro četiri metra visine i šest tona tešku. To je bio željno iščekivani trofej: meso, koža - nezamenljiva u gradnji staništa, i kljove – čvrst i plemenit materijal za pravljenje oružja i nakita«.

Veoma je zanimljiv spisak stvari od kosti i roga: držalje, motike, oštrice, kapice za njih na štapovima i perle od kljova mamuta, nakit od očnjaka lisice. Izvanredno delo prvobitne umetnosti je malena pljosnata figurica glavatog konja. Čuveni sungirski konjić ukrašen je izbrušenim ornamentom, divne svetlo oker boje. Količina izbrušenih tačaka na figurici, deljivih sa pet, svedoči o postojanju petokratnog sistema računanja kod žitelja naseobine. A semerik (mera sa sedam jedinica) – ukazuje na znanja ljudi, živućih pre 25 hiljada godina. Ali, svetsku slavu naseobine Sungir doneli su jedinstveni pogrebi drevnih ljudi.

1964. godine u debelom sloju naslaga boje rđe, otkrivena je lobanja žene, a ispod ostaci starijeg muškarca. Na grudima njegovim je bio privezak od oblutka, na rukama – 25 pljosnatih narukvica, izrađenih u listićima od kljova mamuta, a na lobanji, duž ruku, nogu i na truplu, u redovima je bilo nanizano skoro 3,5 hiljade perli. Njihov raspored na skeletu je omogućio da se rekonstruiše izvezena odeća drevnog Sungirca. Ona je potsećala na krznenu odeću savremenih arktičkih naroda. Na dnu plitkog groba pronađeni su nož i strugalica od kremenca.

Tako je bogat bio grob, otkriven pre pet godina.

U grobu su sahranjeni ostaci odraslog čoveka bez lobanje. Pored njega – perle od kljova, prsten i par rogova severnog jelena. A niže, na dubini od 65 santimetara ispod gornje rake, nalazila su se dva dečija skeleta.

Dečak od 12-13 godina i devojčica od 7-9 godina, položeni su u grob u ispruženom položaju, tesno priljubljeni glavama jedno uz drugo. U »zagrobni svet« decu je pratilo lovačko oružje od kljova mamuta: 11 kratkih kopalja, 3 bodeža i 2 koplja. Osobito su zanimljiva celovita - iz

jednog komada koplja od rascepljenih i ispravljenih kljova dužine 2,5 i 1,5, metar. U grobu su takođe nađeni, napravljena od kljova mamuta »žezla«, veoma izražajne figurice konja i mamuta, diskovi sa žljebovima koji su imali, očigledno, ceremonijalno značenje, vezano za kult Sunca i Meseca. Odeća dece je takođe bila izvezena hiljadama perli, a na grudima se zakopčavala koštanom dugmadi. Sa zadnje strane su na odeći bili našiveni nizovi perli, imitirajući repove životinja.

Ovo otkriće sveoči o složenom obredu sahranjivanja i razvijenim religioznim verovanjima drevnih ljudi kamenog doba. Može se sa sigurnošću pretpostaviti da su verovali u zagrobni život.

Od 1956. godine pa sve do današnjih dana, sa kratkim prekidima, u Sungiru se sprovode kompleksna arheološka istraživanja. Skoro dvadeset godina je ovim poslovima rukovodio poznati arheolog, doktor nauka Oto Nikolajević Bader. Antropologu, akademiku M.M. Gerasimovu i njegovim učenicama – G.V. Lebedinskoj i T.S. Surinoj, pošlo je za rukom da rekonstruišu spoljni izgled drevnih Sungiraca.

Kao što je poznato, antropolozi po lobanjama sa priličnom tačnošću mogu da reprodukuju lica ljudi. Iskrsla je retka prilika da se pogledaju lica drevnih ljudi. Iskoristio sam tu mogućnost. Izuzetno inteligentno, mudro lice odraslog muškarca. Pomalo tužno – devojčicino i zamišljeno – dečakovo.

A pretpostavke o lovu, osobito na mamuta, čini se da su unekoliko netačne.

Doveo sam u jedinstvenu salu vladimirskog muzeja deku Anastasijinog. Starac je polako prošao duž svih izložbenih vitrina, ne zadržavajući se ni ispred jedne, potom se zaustavio nasred sale i poklonio četiri puta, okrećući se pri svakom poklonu za devedeset stepeni. Kada sam mu ispričao o zaključcima naučnika, mnogo toga je opovrgao, rekavši sledeće:

- Ti ljudi, Vladimire, nikada mamute nisu lovili. Mamuti su bili njihove domaće životinje, vrlo dobri pomoćnici u domaćinstvu i sredstvo za prevoz tereta. Oni su obavljali mnogo više poslova negoli današnji slonovi u Indiji, koje vode goniči stoke.

Stojeći na mamutu, ti ljudi su mogli da sakupljaju plodove sa visokog drveća i da ga slažu u pletene vreće i korpe, i da ga potom prenesu do potrebnog mesta.

Mamut je plevio porodične poljane od mladog šiblja koje se širilo prema čistini u šumi ili bi, dobivši zadatak, rasklimavao, a potom čupao drveće, proširujući proplanak. Ako su bila nužna preseljenja sa jednog mesta na drugo, na mamuta su ljudi tovarili kućne stvari, životne potrepštine i zalihe namirnica.

To je jako dobra i vredna domaća životinja. Čak je i sasvim maleno dete moglo prstićima uzeti meki kraj njegove surle i voditi ga iza sebe.

Deca su se često igrala sa mamutom, terajući ga da nakupi u surlu vodu, a onda ih poliva.

Mamutu je predstavljalo zadovoljstvo da posmatra kako skakuće i razdragano ciči dečurlija.

Ogromnu radost mu je pričinjavalo kada bi mu posebnim priborom, nalik na gabulje, raščešljavali dlaku. Čovek bi je oprao, sušio, a potom koristio za sopstvene potrebe, na primer, za sređivanje postelje.

Da love mamute, ti ljudi nisu imali potrebe. Čak i po onoj informaciji koju si pročitao u brošuri, može se to ustanoviti. U njoj jedno protivureči drugom.

- Kako protivureči?

- Sam prosudi. Nabraja se gomila svakojakih divljih životinja, koja se može sa lakoćom uhvatiti uz pomoć određenih zamki i to u dovoljnoj količini. Ubivši mamuta teškog šest tona, čovek ne bi mogao odmah da pojede njegovo meso.

- A ako je mnogo ljudi?

- Mnogo ih nije moglo biti. Nisu živeli u drevnim vremenima ljudi tako skućeno, kao sada u gradovima i naseljima. Svaki rod je imao svoj teren. Svaka porodica je imala svoju teritoriju, svoj dom. Na površini od tri kilometra nije moglo da živi više od sto ljudi. Da pojedu šest tona dinstanog mesa nisu mogli za dva-tri dana, čak iako osim mesa ništa više ne bi jeli. Meso bi počelo da se kvari i truli, privlačeći ogromnu količinu insekata, i moglo bi izazvati epidemiju.

- Pa, moguće da su pozivali u goste na bogatu gozbu ljude sa drugih teritorija?

- Kakvog smisla ima ići nekoliko kilometara samo da bi se pojelo meso, koga i kod kuće imaju na pretek?

- Ali, ako vi kažete da raspadajuće meso mamuta može biti opasnost za nastanak epidemije, istu takvu pretnju mogao je da predstavlja i domaći mamut, kada je umirao.

- Vladimire, mamut nikada u porodici nije umirao. Kada bi ostario i blizinu smrti osetio, od doma bi se malo odmakao, zatrubio tri puta i onda odlazio daleko, na groblje mamuta i tamo umirao. Morao bi to da znaš i sam, jer i sada tako čine divlji indijski slonovi. Pred smrt potrubivši, oni napuštaju svoje stado.

- Onda znači da imamo potpuno pogrešnu predstavu o ishrani drevnih ljudi?

- Da, upravo tako. Možda zato da bi današnju bezdušnost prema životinjama opravdali. Što se ide dalje u dubinu istorije, sve se manje ljudi koji jedu meso može susresti. Njima je bila sasvim dovoljna biljna hrana. A od životinja se koristilo samo ono, što su čoveku davale same životinje, mleko i jaja, na primer. Želuci prvih ljudi su mogli da budu oštećeni od mesa.

Još jedan dokaz da lov za prvobitnog čoveka nije bio osnovni izvor dobijanja hrane jeste njegova nerazumnost u poređenju sa drugim načinom dobijanja hrane.

- Kojim drugim?

- Od pripitomljenih, odomaćenih životinja. Zamisli čoveka koji u svom domaćinstvu ima mamutića, kravu, kozu koji se mogu izmuzati, i od kojih se dobijaju svakodnevno prvoklasni sveži proizvodi. Ima čovek u domaćinstvu i odomaćene ptice: gusku, patku, kokošku - koje mu donose jaja, a koje ne iziskuju posebnu negu. Ima mogućnost da uzme deo meda i cvetnog praha od pčela, mnoštvo gomoljastih plodova i jestivih trava koje se takođe nalaze u blizini. I iznebuha, čovek kao da je poludeo. Ubija sve domaće životinje koje su, pored svega ostalog, još i osiguravale njegov san. Pojede ih i počinje da lovi divlje, podvrgavajući sebe opasnosti i više ne jemčeći ni sebi, ni svojoj porodici redovnu ishranu svežim proizvodima.

Umesto druželjubivog okruženja i ljubavi domaćih životinja, on dobija isključivo nasilnu sredinu, u kojoj je, preživljavanje njegove porodice, može se reći, skoro nemoguće.

- Zar su prvi ljudi odmah počeli da se bave pripitomljavanjem i dresiranjem životinja? Možda se to desilo u poznijem periodu?

- Ma, ne bi bilo za čoveka nikakvog poznijeg perioda, da se odmah pokazao kao nasilnik. Upoznat si, Vladimire, sa činjenicama da zadesivši se u šumi, bebu su mogli da othrane čak i zverski vukovi, a u toj istoj šumi je odraslog čoveka čopor vukova mogao da rastrgne. Iz kog razloga je tako različit odnos prema čoveku?

- Teško mi je da kažem.

- Zbog toga, što u prvom slučaju čovek-beba nije nosio u sebi nasilje, a u drugom – agresija i strah su bili prisutni i izazvali u okolnoj sredini izuzetnu neprijatnost.

Kod prvih ljudi nije bilo osećaja straha i nasilja, kod njih je preovladavala Ljubav i prirodno interesovanje prema okružujućem ih svetu. Zato što uopšte nisu bili primorani da ulažu posebne napore za pripitomljavanje i dresiranje životinja i ptica; njima je najvažnije bilo da ustanove predodređenje svakog živog bića, na koje se može naići na Zemlji. Oni su to i činili. Što se tiče životinja, to ti je već poznato: najveća sreća za njih jeste osećanje Ljubavi i briga čovekova prema njima.

Prvi put je meso upotrebio manje vredan čovek, onaj, od kog je otišla energija Ljubavi. On, kao da je pošasavio ili se razboleo bolešću najstrašnijom. Bolest ta je i do današnjih dana stigla.

- Ma, kakva može biti veza između Ljubavi i početka korišćenja mesa s ljudske strane?

- Direktna. U Ljubavi živeći čovek za ubistvo nije sposoban.

- Moguće. A možete li ustanoviti zašto su umrla ta deca pre dvadeset pet hiljada godina? Zašto su tako čudno sahranjena, glavom uz glavu?

- Mogu, svakako, ali će priča biti odveć duga. Uz to, ne zašto ih je smrt sustigla ti sad treba da ustanoviš, već zbog čega?

- Zbog čega?

- Eto, opet, Vladimire, pitanja neprekidno postavljaš. Mrzi te da misliš. Nemoj se ljutiti na mene zbog reči ovakvih, kao što te je tamo u

tajgi bes obuzeo. Bolje razmisli kakva je od moje priče korist? Šteta će biti ogromna ako ne naučiš sam da misliš.

Ja pričam, ti slušaš, i u to vreme misao ne radi tvoja nad sopstvenim zaključcima, već samo utvrđuje moje.

Sebi si postavio cilj da iz prošlosti iznađeš uslove (pretpostavke), u kojima bi mogla večno da živi Ljubav sa ljudima, i da ih u sadašnjost vratiš. To je dobro, put je pravilan, i cilj taj je najvažniji od svih.

Da ustanoviš pokušavaš, u kom je periodu sa ljudima Ljubav živela, pogledaj, pred tobom je datum, razmišljaj. Pred tobom leže dva dečija skeleta. Njihova smrt je u tako mlađanom dobu besmislena, ako nisu u stanju ljudi da ustanove, kakva je važna skrivena informacija u njihovom sahranjivanju.

Njihova smrt će smisao dobiti, ukoliko dođeš do informacije sad.

Nisam se naljutio na starca zbog izraza o lenjosti uma. Odavno mi je postalo jasno: on, koristeći nekakve svoje metode, neprestano pokušava da nas nauči da nekako drugačije ovladamo sopstvenom mišlju. Ali, ja nisam prošao kroz tu školu kao oni, radeći nad svojom mišlju od detinjstva. Učio sam u običnoj školi, koja, moguće, upravo i isključuje misao.

Tako stojim pred dečijim skeletima naprežući se misaono i nikako ne mogu da pojmem, kako je moguće posmatrajući ih, barem nešto o Ljubavi doznati, koja je postojala pre dvadeset pet hiljada godina? Ma, da li je uopšte i postojala u tim vremenima?

- Postojala je – reče odjednom starac.

- Zašto ste tako zaključili? Jer, na muzejskom natpisu o Ljubavi nema ni reči.

- Nije rečeno, pa šta onda? Pogledaj pažljivo. Sudeći po skeletima, to su deca. Dečak – dvanaest ipo godina, devojčica – osam.

Na njihovim skeletima su stotine koštanih perli. Po njihovom rasporedu vaši naučnici su ustanovili: kakva je na deci bila odeća. Ali, da li samo o tome govore koštane perle?

- A o čemu još mogu da govore?

- O tome, Vladimire, da su roditelji tu decu veoma mnogo voleli. Voleli svoju decu i jedno drugo. Samo su roditelji koji mnogo vole, mogli da izgube toliko vremena na izradu toliko teškog ukrašavanja odeće za svoju decu. Još to kazuje o tome, da su imali poprilično slobodnog vremena da bi se bavili veštinama i osmišljavanjem, a potom i izradom lepe odeće.

Među predmetima koji se nalaze u grobu, uopšte nema oruđa za ubistva.

- A kratka koplja? Zar to nije oružje?

- Ne, naravno. To nije čak ni harpun za lovljenje ribe, pošto nema na vrhu zubaca. Vrh predmeta, koji su nazvali kopljem, nije čak ni jako oštar. Tankim i lakim malim kopljem teško da bi se ma ko ubio ili ranio.

- Onda, čemu je služio taj predmet?

- Za dresiranje i upravljanje životinjama. Pogledaj kako je nalik na palicu sa kojom rade današnji dreseri, na palicu, uz pomoć koje upravljaju slonovima goniči slonova.

- Ali, zašto im je bilo potrebno da izrađuju to od kosti? Mogli su isto tako da uzmu štap i da ne trače vreme na ispravljanje kosti i nanošenje ornamenata.

- Štap ne može da služi dugo, a životinje se privikavaju na jedan predmet, njegov oblik, miris, koji se stvara od dodira ruku gospodara.

- Dobro, sve što govorite prilično je ubedljivo, ali ima još predmeta, nalik na šiljke strela. A strela je namenjena za ubijanje.

- Kod ovih određenih ljudi, ne najranijeg perioda života ljudskog na Zemlji, strele su bile namenjene za plašenje životinja koje su ih napadale-grabljivica.

Među predmetima ima i sličnih motiki. To je zaista oruđe za sadnju semena i iskopavanje korenja.

- A ukrasi? Evo leže perle od očnjaka lisice. A i odeća je, kao što pretpostavljaju naučnici, bila napravljena od kože, što znači da su ipak ubijali životinje.

- To, što je njihova odeća bila od kože, naučnici pravilno pretpostavljaju, ali zbog toga uopšte nije bilo nikakve potrebe za ubijanjem životinja. Postojali su gmizavci, koji su odbacivali svoju staru kožu. Dešavalo se da uginu gmizavci iz nekog razloga i tada su mravi jeli unutrašnje organe, ostavljajući nedirnutu kožu, koja je jako dobro odgovarala za pravljenje odeće. U takvim okolnostima glupo je bilo gubiti vreme na ubijanje životinje, dranje kože, obradu i sušenje, njeno omekšavanje. Zašto? Pa, zato što se moglo uzeti već gotovo i to u idealnom stanju. U Božanskoj prirodi za čoveka je predviđeno sve neophodno. A očnjake lisice za perle, takođe je bilo mnogo jednostavnije uzeti sa skeleta, dobro obrađenog i osušenog prirodom.

Ovde ću prekinuti dekinu priču o jedinstvenom otkriću arheologa.

U brošuri koju je izdao Vladimírski državni muzej, postoje dve skice izložbenih paviljona, arhitektonskog parka »Sungir« i muzejskog kompleksa »Sungir«. Rečeno je već da su se u povodu jedinstvenih otkrića održavali međunarodni simpozijumi.

Ipak, ne žurite da krenete na put da posetite jedinstveno mesto iskopina drevne civilizacije. Nema na tom mestu nikakvih paviljona – samo nedovršene razvaline. I arheološki poslovi se obavljaju neintenzivno. Država nema sredstava za tako ozbiljne radove. Oni se obavljaju, može se reći, zahvaljujući entuzijazmu naučnika i lokalnih vlasti.

Doputovao sam u jedinstveno mesto u neradni dan. Na jednom od kopova sam opazio kako dva čoveka uzimaju sa njegove padine uzorke zemljišta i uredno ih stavljaju u najlonske vrećice. Ispostavilo se da su oni radnici Državnog arheološkog instituta i potvrdili su da Sungir predstavlja najbogatije, po arheološkim iskopinama, nalazište naseobine drevnog čoveka na svetu.

Postavka Vladimirovskog muzeja – jedinstvena je u Rusiji. Ispričali su da mesto iskopavanja u Sungiru posećuju ponekad turisti, ali uglavnom iz Japana, zato što je u Tokijskom nacionalnom arheološkom muzeju izložena mnogo potpunija izložba o Sungiru.

Čudno, pomislio sam, ispada da se u Zemlji izlazećeg sunca sa mnogo većim poštovanjem odnose prema drevnim praroditeljima, živućim na teritoriji naše zemlje, od nas samih. Hvala vam, Japanci, zbog očuvanja kulture naših i vaših praroditelja!

Govorimo o plemenitoj misiji Rusije, o duhovnosti, o neophodnosti da se podrži ugled zemlje, ali, o kakvoj podršci se može govoriti, ako strani turisti vide svojim očima naš odnos prema istoriji.

Šta da se radi, ostaje da se nadamo da će, možda, naši civilizovaniji potomci otkriti, kakve su još tajne ostale neotkrivene u Sungiru.

Imao sam sreću da doznam - pre dvadeset pet hiljada godina naši praroditelji su bili civilizovani ljudi, umeli su ustreptalo da vole i da neguju i sačuvaju Ljubav zavek.

Rodovsko uređenje

Po svemu sudeći, da bi se vratile delotvorne a izgubljene tradicije i obredi, koje potpomažu negovanju i očuvanju Ljubavi u porodicama, treba dobiti potpuniju informaciju o životu drevnih naših praroditelja.

Za to je nužno da se prodre u istorijsku prošlost, sve do zajednice-rodovskog uređenja, kada su muškarac i žena, zavolevši jedno drugo, stvarali sa svojom decom, unucima i praunucima složnu rodovsku zadругu.

Danas muškarac i žena ne mogu da zadrže pored sebe čak ni najbliže rođake – svoju decu. Tek što poodrastu, oni nastoje da odmah napuste svoje roditelje. Odlaze u domove, zakupljuju stanove, često na uštrb svog materijalnog položaja, ali odlaze.

Ma, šta deca! Mnogi parovi se rasture i pre pojave dece ili ubrzo posle njihovog rođenja.

Zadružno-rodovsko uređenje je postojalo u dokneževskoj Rusi hiljadama godina. Njega karakterišu nepostojanje razvoda i izuzetno čvrste porodice, u poređenju sa drugim, kasnijim društvenim uređenjima u našem društvu. Samo je istinska Ljubav kadra da stvori rod. U prošlosti je odrasloj deci bilo neuporedivo lakše da napuste porodicu nego sada. Imam u vidu period dokneževske Rusi.

Mladi ljudi su, zavolevši jedno drugo, a nisu im odgovarali odnosi sa roditeljima, mogli da odu iz doma, sami izgrade sebi kuću na izabranom po njihovom ukusu području, da nabave sebi hranu u šumi, a

kasnije, obrađujući zemlju i da se okuće. Ali, oni nisu odlazili. Znači, začetnici roda su se odnosili prema njima sa razumevanjem i Ljubavlju.

Nužno je da proučimo taj period i da unesemo u našu sadašnjicu osmišljena zrnca, koja su kadra da pomognu u stvaranju čvrste porodice.

Ali kako, na koji način možemo da prodremo do informacije o tom periodu života ljudi, ukoliko ruska istorija opisuje samo hrišćanski period?

Putovanje u istorijsku prošlost našeg naroda i posebno objašnjenje neophodni su još i zbog toga, da bi se ustanovilo: da li su drevni obredi i kultura iščezli sami od sebe, jer nisu potrebni, ili su mnogomilenijumske tradicije ciljano uništavane?

Ako su iščezli sami od sebe, onda i ne vredi kopati po istorijskoj prošlosti, pošto je sam narod odbacio drevnu kulturu koja mu nije bila potrebna, što znači, da je neće prihvatiti ni sada.

Ukoliko su drevne tradicije bile sa određenim ciljem uništene, onda treba razlučiti - od koga i sa kojim ciljem. Spoznati, naći ih i predstaviti društvu da proceni.

Moguće da drevni obredi i tradicije skrivaju u sebi takve tajne ljudskog postojanja, bez čijeg ćemo otkrivanja nastaviti da se krećemo prema propasti, polako izumirući i mučeći se porodičnim nesuglasticama. Često govorimo o ratovima širokih svetskih razmera. Ipak, porodični sukobi su najčešće svakome od njegovih učesnika mnogo bolniji, od poznatog nam rata u Iraku ili događaja u Izraelu.

Prisećao sam se svega što sam znao o istoriji Drevne Rusi, i odlučio: jedina nit, koja vodi kroz lavirint istorijskih izmišljotina, može postati, kako god izgledalo čudno na prvi pogled, zavojevač Džingis Kan. Ili, drugačije rečeno, period takozvanog tristogodišnjeg tatarsko-mongolskog jarma u Rusi. Zašto? Pa, zato što je taj period započeo neposredno posle pokršćavanja, kada još nisu bile u potpunosti uništene tradicije naših predaka. Još i zbog toga, što je Džingis Kan bio jedna od najistaknutijih, najinteresantnijih i najprosvećenijih ličnosti svoga vremena. Ne samo zato što su on i njegovi potomci osvojili pola sveta, već je zanimljivo - kako su oni to učinili. Odmah ću reći da je njihova armija u toj stvari igrala sporednu ulogu. Iz različitih istorijskih izvora je poznato: Džingis Kan je slao u mnoge zemlje ekspedicije, sve do Kine i Indije, koje su mu dovodile mudrace. U besedama sa mudracima on je provodio mnogo vremena. Pokušavao je da ustanovi smisao ljudskog postojanja na Zemlji, da nađe besmrtnost. Drugim rečima, on je prikupljao mudrosti raznih naroda i u potpunosti je mogao da ima informaciju u društvenom uređenju Drevne Rusi.

I, kao što se pokazalo, imao je. Ubeđen sam: blagodareći toj informaciji, njegov rod, njegovi sinovi i praunuci mogli su da drže u pokornosti vekovima tako zvano visoko plemstvo mnogih zemalja. Nije mi se omakla pogrešna reč, nije zemlje, nije narode držao u pokornosti, već upravo visoko plemstvo, koje je bespravno i nasilno prigrabilo narode tih zemalja.

Neko će pomisliti: kakve može imati veze znanje o drevnim porodičnim tradicijama, obredima, koji su u stanju da očuvaju Ljubav, sa uspešnim pokoravanjem država?

Ne žurite sa iščuđavanjem – najneposrednije, a znanja ta su mnogo jača od mačeva miliona vojnika, pa čak i od najsavremenijeg oružja.

Neću krenuti u opisivanje tristogodišnjeg perioda tatarsko-mongolske vladavine u Rusi. Opisaću samo jedan, vrlo tipičan (značajan) i interesantan događaj – pokoravanje Vladimiro-Suzdaljske kneževine.

O njemu sam prikupio informacije iz različitih izvora. Zaključke ćemo pokušati da izvedemo zajedno.

Nepojmljiv manevar

Činjenica zagonetnog, čak misterioznog manevra kana Batija, unuka Džingis kana, kod grada Vladimira u proleće 1238. godine spominje se u letopisima, savremenim istorijskim izvorima i crkvenoj literaturi. U čemu je njegova zagonetnost? Evo šta je rečeno u letopisima:

»Zauzevši Rjazanj 1237. godine, Batij je u proleće 1238. godine sa svojom konjicom upao u grad Suzdalj« i, kako se dalje saopštava u mnogim crkvenim izvorima, spalio je Suzdalj, a stanovništvo delimično potamano, a delimično zarobio. U tim istim izvorima se mnogo govori o »zverstvima, učinjenim nad narodom«.

Ipak, svetski istoričari tačnije i nepristrasnije opisuju okolnosti. Tako se, na primer, u materijalima Državnog Vladimiro-Suzdaljskog muzeja o tom događaju govori sledeće:

»Tatari su podigli tabore svoje kod grada Vladimira, i onda krenuli i zauzeli Suzdalj, a Svetu Bogorodicu (saborornu crkvu) opljačkali; dvorac knežev su spalili, i manastir svetoga Dimitrija su spalili, a druge opljačkali; a monahe i monahinje stare, i popove, i slepe, i hrome, i gluve, i izmučene, sve su ljude poklali; a nešto monaha mladih, i monahinja, popove i njihove žene, i kćeri njihove, i sinove njihove – sve su odveli u tabore svoje, a sami su krenuli prema Vladimiru«.

Kao što vidimo, Batij nije zarobio svo stanovništvo. Istrebio je stare visoko dostojne monahe, a mlade odveo u zarobljeništvo. Spalio je i opljačkao ne celi grad, već knežavske rezidencije, crkve i manastire Suzdalja.

A sad, pokušajte da odgonetnete superistorijsku zagonetku. Zašto su, kako je rečeno u dokumentu: »Tatari podigli logore svoje kod grada Vladimira, a onda krenuli i zauzeli Suzdalj«?

Bilo koji vojni istoričar, pa i savremeni vojni zapovednik će reći, da takav manevar protivureči vojnoj taktici.

Podići logor pod zidinama velikog utvrđenog grada, ostaviti ga i krenuti sa vojskom na manji. To je ravno samoubistvu.

Od tadašnjeg Vladimira do Suzdalja rastojanje je bilo trideset pet kilometara. Po lošim putevima – to je dan putovanja na konjima.

Za osvajanje Suzdalja trebalo je minimum još nekoliko dana, a potom za obratni put – još jedan dan.

A samo bi jedan dan bio dovoljan vojnicima – braniocima Vladimira, da izađu iz utvrđenog grada i unište ostavljen bez vojske logor. Da uzmu rezervne konje, rezervne toboke sa strelama, životne namirnice, jurišne lestve i uređaje za bacanje kamenja, čime bi lišili protivnika ne samo mogućnosti za jurišni napad, već i obične borbene gotovosti.

Ali, vojnici nisu izašli. Zašto? Možda nisu znali da je vojska Batija napustila logor? Znali su. Sa visokih bedema tvrđave to se moglo videti, a i izvidnici su javljali.

Možda je vojska Batija bila toliko mnogobrojna, da bi i sama zaštitna trupa tabora bila dovoljna za odbijanje napada?

Prvobitno su istoričari ovo tako i objašnjavali: tobože je brojno stanje zlatne horde bilo, po svemu sudeći, oko milion ljudi. Onda su se trgnuli i počeli da smanjuju cifre: do 130 hiljada, a neki su stigli i do 30 hiljada ljudi.

Naravno, privlačno bi bilo objasniti svoj poraz značajno brojčano nadmoćnim protivnikom. Objektivniji naučnici su počeli da svedoče da je u to vreme pokret milionske armije bio apsolutno nemoguć.

Milion sablji – to je zajedno sa komorom tri miliona konja. Takvo krdo će, ako se nalazi na jednom mestu čak i usred leta, umreti od gladi, pošto će ugaziti oko sebe svu travu. A zimi tek, nikakva stočna hrana ne bi bila dovoljna.

Tako se i snižavala cifra sa 130 na 30 hiljada. Tako sramna brojka! Svega sto trideset hiljada vojnika Batija mirno, jednu za drugom, osvaja ruske kneževine i cele zemlje.

Ali je i ova cifra uvećana. Da bi se pokorili ruski knezovi tog doba, uz znanja koja je ostavio Džingis kan svojim potomcima, čak ni za vojskom od pedeset hiljada ljudi naprosto nije bilo nikakve potrebe. Dovoljna su bila znanja o načinu života ruskog naroda, ruskih porodica i pravilna politika, zasnovana na tim znanjima.

I, podigavši logor svoj kod grada Vladimira, nije sa vojskom svojom krenuo Batij na Suzdalj, već je poslao omanji odred da ga osvoji. Zato nisu ni izašli Vladimirci iz utvrđenog grada da satru logor i unište vojne uređaje protivnika.

I znate li koliko je dana i noći trebalo nevelikom odredom Batija da zauzme jednu od duhovnih prestonica tadašnje Rusi, okruženu u to doba sa blizu desetak manastira-tvrđava - legendarnog grada Suzdalja?

Pa, nimalo. On je prosto u hodu ušetao u grad i spalio rezidenciju kneza koji je pobegao zajedno sa družinom, poklao apsolutno svo visoko

sveštenstvo, a mlade monahe zarobio. A i kneza su sa družinom kasnije Mongoli sustigli kod reke Siti i pobili.

Neko će pomisliti, kako je moguće? Gde je hrabri ruski narod, njegov duh nepokorni i slobodoljubivi?

Reći ću odmah, sve je u redu sa ruskim narodom i duhom njegovim. Logika navodi na misao: pljeskao je narod vraćajućem iz Suzdalja omanjem odredu Batija. Kvas je vojnicima prinosio i bragu* na celom putu do logora kod Vladimira.

Cela stvar je u tome, što nije smatrao narod grad Suzdalj tog doba svojim gradom. Tačnije rečeno – smatrao je živeće u njemu knezove izdajnicima, a sveštenstvo – stranim okupatorima i porobljivačima. Zato su i izbijali ne jednom ustanci narodni protiv ugnjetavanja nepodnošljivog.

U dokumentima Državnog Vladimirske-Suzdaljskog muzeja se kaže:

»Krajem XIII veka u Suzdalju je bilo osam manastira. Osnovali su ih knezovi i predstavnici hrišćanske religije, oni su igrali veliku ulogu u osvajanju novih teritorija i obavljali u tvrđavama crkvene obrede u slučaju vojne opasnosti«.

»Krajem XV veka i početkom XVI veka Crkva je posedovala trećinu najbolje zemlje u državi i nastojala da potčini velikokneževsku vlast. Od kraja XV veka država čini pokušaje ograničavanja manastirskog i crkvenog posedovanja zemlje i njegove sekularizacije, odnosno potpune likvidacije. Pitanje zemlje izazvalo je unutar Crkve dve ideološke struje: josifovce i nepohlepne. Za prvu je karakteristična zaštita manastirskog bogatstva; za drugu – ideje unutaršnjeg samousavršavanja i osuda manastirske gramzivosti. Kao ideolog josifovaca pojavljuje se iguman Volokolamskog manastira Josif, a negramzivaca – monah Kirilo Belozerski manastira Nil Sorski. Suzdaljski manastiri i sveštenstvo, kao krupni zemljoposednici, odlučno su stali na stranu josifovaca. Ipak, u XVI veku velikokneževska vlast nije uspela da sprovede sekularizaciju, i zemljišna bogatstva Crkve su nastavljala da se uvećavaju, iako u ograničenijim razmerama«.

Eto prevare. Trećina zemlje ruske je pripadala prispevšem iz Konstantinopolja sveštenstvu i njegovim miljenicima. Manastiri su se preobratali u najveće vlasnike kmetova. Te nisu monasi obrađivali zemlju i gajili stoku, već seljaci spahiluka.

I knezovi su pokušavali da povrate deo izgubljene zemlje. Ali nisu uspeli.

A kako su duhovno obogaćivali seljake sa iskonski nasledne zemlje koja je odjednom postala manastirska? Šta su dobili ljudi umesto svojih mnogomilenijumskih tradicija i obreda, a poznati su nam kao varvarski? Kako pokazuju ti isti arhivski dokumenti, dešavalo se sledeće:

**»Takse i globe, koje se ubiraju od kmetova
Pokrovskog manastira iz 1653. godine:**

Po kući – 2 altina, kokoška i jagnjeća vuna

Za kupovinu:

Konja – 2 novčića

Krave – 1 novčić

Za prodaju:

Hleba, konja, krave, sena – od svake rublje po 1 altin

Od seče – po novčić za svaki budžak

Za procenjivanje sporova:

O zemlji pod poljima – 2 altina i 2 novčića

O zemlji dvorišnoj – 4 altina i 2 novčića

Sudske takse:

Za put do mesta procene – po 1 novčić za vrstu

Za dolazak u slučaja oslobađanja – po 2 novčića za vrstu

Od krivog – po 1 altin od rublje

Od nevinog – 7 altina i 2 novčića

Za zakletvu – 4 altina i 2 novčića

Svadbene takse:

Od mladoženje – 3 altina i 3 novčića

Od neveste – 2 altina i 2 novčića

Od mladoženje iz druge opštine – 2 grivne (srebrni novac u staroj Rusi)

**Od kuvanja piva za praznik, svadbu, za daću– 1 vedro piva
(st. rus. mera oko 12l)**

Globe:

**Za pečenje rakije za sebe bez dozvole ili za prodaju – 5
rubalja, batinanje i zaplena**

**Za upotrebu vina u radne dane – 8 altina, 2 novčića i
batinanje«**

A evo opisa imetka visokog sveštenog lica:

» Popis ljudi i imovine

mitropolita Ilariona:

16 mudrih starih monaha, 6 činovnika - upravnika poseda, 66 ljudi – lična zaštita, 23 čoveka – sluga, 25 pojaca, 2 crkvenjaka, 13 zvonara, 59 zanatlija i radnika.

Ukupno 180 ljudi

Oružje u količini od 93 komada, posuda srebrna težine 1 pud 20 funti, posuda kalajna težine veće od 16 puda, 112 konja mitropolitove ergele, 5 kočija, 8 saonica i lakih kočija, 147 knjiga«.

(Prepis knjige arhijerejskog doma, 1701. godine)

Jedinstveni dokument. On je bez bilo kakvih istorijskih netačnosti. Naprosto nepristrasno nabraja imovinu arhijerejskog doma, ali mnoštvo pitanja pokreće.

Kakvi su to posedi za čije je upravljanje bilo nužno čak šest upravnika?

Šta će jednom čoveku čitavih 23 slugu?

A 93 komada oružja takođe služe za obavljanje crkvenih obreda?

I sve to, primetite, nije manastirsko dobro, već lično! Manastiri su imali svoje posede.

Za odbranu od koga je bila neophodna tako velika zaštita? Po brojnosti ona prevazilazi zaštitu prvih predsednika Amerike.

Veliki broj ličnih zaštitnika, kao i visoke manastirke zidine, trebali su da zaštite arhijereja od ruskog naroda, naravno. Nikakvu stratešku važnost za vojne svrhe zidine suzdajlskih manastira nisu imale.

Pa, zašto skoro svi istorijski izvori govore o visokim manastirskim bedemima sa puškarnicama kao o tvrđavama – za zaštitu naroda od neprijatelja?

Kako je moguće da nisu izdržale takozvane tvrđave barem mesec dana?

Ma, zato što one i nisu bile namenjene za odbranu od spoljašnjeg neprijatelja, a kamoli od prilično pametnog protivnika.

Za vojnike unuka Džingis kana slična utvrđenja su bila zabava. Ako se posednici tih smešnih tvrđava ne bi pokorili naređenju o trenutnoj kapitulaciji, oni bi napravili nasip od zemlje malo iznad bedema i dovlačili na njega spravu za bacanje kamenja. Bilo je mnogo varijanti, a jedna od njih je ovakva: u spravu za bacanje kamenja su ubacivali vreću vezanu dugim konopcem i bacali je preko zida manastira. Ne stigavši do zemlje, vreća se razvezivala i iz nje se prosipalo na sakrivene iza zidina ljude, zaraženo meso. Posle toga bi ustrelili samo one koji su pokušavali da pobegnu kroz kapiju.

Jedino od čega su spašavali visoki manastirski zidovi, jeste od svojih pobunjenih s vremena na vreme neslobodnih seljaka, a tačnije rečeno, robova manastirskih.

Upravo je konstantinopoljsko sveštenstvo primenilo svoju visokoduhovnost za ukorenjivanje u Rusi kmetstva.

Dokument iz arhiva Suzdaljskog muzeja svedoči:

»U XVII. veku u Suzdalju je po starom preovladavalo crkveno vlasništvo nad zemljom. Manastiri i arhijerejski dom su bili krupni zemljišni feudi, koji su raspolagali ogromnim sredstvima i besplatnim radom mnogo hiljada neslobodnjaka.

Tako je Spaso-Jefimijev manastir zauzima peto mesto među crkvenim feudima Rusije. Njegovo bogatstvo je u celosti zavisilo od zemljišnih darova i novčanih priloga. U drugoj polovini XVII veka stvorena ranije krupna nasledna imanja nisu se uvećavala, pošto je neumereni rast manastirskih poseda gušio državu. Seljaci su se podvrgavali dvostrukoj eksploataciji: od strane posednika (kuluk, kmetski danak) i države (danak u naturi i novčani)«.

Ili citat iz još jednog sličnog dokumenta iz istorije Sveto-Pokrovskog ženskog manastira:

»Nezavisan i lagodan život monahinja obezbeđivao je rad neslobodnih seljaka i ogroman broj osoblja i slugu; zemljišni posedi Pokrovskog manastira su rasli na račun bogatih novčanih priloga i darova od strane uglednih plemićkih rodova Rusije, među kojima i kneževskih i carskih«.

Eto tako: što više zemlje – tim više kmetova, tim veće bogatstvo.

Ali, vratimo se u XIII vek.

Šta se to desilo sa približavanjem odreda Batija Suzdalju? I kakve veze imaju ovde tradicija i ljubav?

Stanovništvo Suzdalja je u to vreme brojalo manje od četiri hiljade ljudi. U osnovnom je to bila kneževa družina, sluge kneza, zanatlije i visokodostojno sveštenstvo, sa mnoštvom besplatne služinčadi, koji su se krili od naroda iza manastirskih zidina.

U okolini Suzdalja i Vladimira živelo je na desetine hiljada seoskih porodica, koje su mogle pružiti dostojni otpor agresoru. Ali, oni to nisu učinili, nisu ustali kao dobrovoljci narodne vojske, nisu stali iza manastirskih zidina da zaštite sveštenstvo. Oni su sveštenstvo naprosto mrzeli. Uočite, ne Boga, već svoje tlačitelje. Boga je narod voleo i duboko poštovao.

Iz istog razloga nije ustao narod u zaštitu grada Vladimira.

Batij je otezao šest dana pre nego što je krenuo da osvoji na juriš Vladimir. Čekao je da se pronese vest: ne osvajam ja narod, već njegove porobljivače.

Sačekao je i za svega jedan dan zauzeo dobro utvrđen grad. Sa tim ciljem je izvršio i pohod na Suzdalj koji nije imao nikakav značaj s vojne tačke gledišta, već je time lišio vlast narodne podrške.

Kako su kasnije postupale zlatne horde?

One su shvatile: bolje nadglednike i skupljače dažbina, od knezova u sprezi sa sveštenstvom, neće naći, te su počeli da izdaju knezovima povelje o upravljanju i pravu da prikupljaju poreze od ruskog naroda, čiji su jedan deo bili dužni da šalju Hordi. A mnoge manastire su potpuno oslobodili poreza.

Potvrđuju sve gore navedeno stvarni dokumenti. Da ne optuže mene ili naučne radnike, svetske istoričare, bacićemo pogled isključivo na crkvenu literaturu.

U prilično dobroj istorijskoj knjizi, izdatoj Sveto-Pokrovskim ženskim manastirom, sa blagoslovom arhiepiskopa Vladimirsko – Suzdaljskog Jevlogija, kaže se:

»Svetitelj Feodor, prvi episkop Suzdaljski bio je rodom iz Grčke. Stigao je u Rus 987. godine sa svitom sveštenika, koja je pratila Konstantinopoljsku svetost Mihaila.

Svetitelj Mihail je krstio u Korsuni velikog kneza Vladimira, a kasnije je postao prvi mitropolit Kijevski.

Posle krštenja Kijevljana 988. godine podjednaki propovednik hrišćanstva – knez, zajedno sa sinovima i svetiteljem Mihailom, obilazio je ruske gradove revnosno šireći hrišćanstvo. U Černigovu, Belgorodu, Perejaslavlju, Novgorodu i Vladimir-Volinsku bili su postavljeni episkopi«.

Kako se vidi iz tog izveštaja, a isto tako i iz drugih izvora, u Rusi su se pojavili strani ideolozi u gomilama istovremeno, te su sa plaćenom zaštitom i kneževom družinom počeli da obilaze gradove ruske, da lome višemilenijumske principe, i da uvode ideologiju koja njima odgovara, postavljajući na čelo gradova strance.

Mnoštvo istorijskih dokumenata svedoči kako se tome suprotstavljao narod, ali je očigledno bio nedovoljno organizovan i nije očekivao izdaju od sopstvenog kneza.

Na taj način je na Rus izvršena masovna strana invazija - zahvaljujući izdajstvu knezova. Najtužnije je što se to obavljalo u ime Boga! Neverovatno svetogrđe!

A može biti da su knez Vladimir i konstantinopoljski episkopi zaista iskreno verovali zapovestima Hristovim? Kasniji događaji pokazuju: njihovi stvarni gospodari su – potpuna suprotnost Bogu. A oni – sluge te suprotnosti, savršeno su umeli da iskodiraju narod, podčinjavajući sebi njegov duh i volju. Čoveku su ulivali: ti si rob Božiji, podrazumevjući pod tim – ti si moj rob. I poče da zaboravlja čovek, da nema i ne može biti robova Božjih, već da je čovek – sin Božiji, i sin najvoljeniji.

Svi navedeni u ovoj knjizi citati, izvučeni su iz istorijskih dokumenata. Dozvoljen mi je do njih pristup ne u nekim zamandaljenim arhivama, već pošto sam platio petnaest rubalja za ulaz u Državni muzej i trideset rubalja za pravo slikanja izloženih predmeta. Fotografisao sam njihove štandove, izložene za opšte razgledanje. Jedan od njih se tako i naziva: »Manastiri, kao duhovni feudi«.

I to uopšte nije jedini zvanični državni izvor, njih ima mnoštvo.

Na primer, nemerljivo utcajniji, posebno na mladež, jeste udžbenik desetog razreda srednje škole, koji je izdala izdavačka kuća »Prosveta« 2003. godine, a preporučilo Ministarstvo obrazovanja Ruske Federacije. To je veoma kvalitetno izdat udžbenik sa urednicima A.N. Saharovom i V.I. Buganovim. U njemu je na 63. strani napisano:

»Zajedno sa tim Crkva je proganjala staru narodnu mnogobožačku kulturu, istupajući protiv hrišćanstva rimskog obrasca, nazivajući ga »latinstvom« i verootpadništvom. To je nanosilo štetu vezama Rusi sa zemljama koje su propovedale katoličku religiju, i doprinelo izolaciji Rusi od zapadno-evropske kulture. Na crkvenim gazdinstvima se počeo primenjivati prisilan rad potčinjenih ljudi. Neki su se sveštenici i manastiri bavili zelenaštvom i pljačkali ljude. Bivalo je slučajeva da viđene političke vođe Crkve učestvuju u političkim intrigama. Tako se neretko govor Crkve razilazio sa delatnošću, a to je izazivalo nezadovoljstvo kod ljudi«.

U tom udžbeniku se isto tako saopštava da je knez Vladimir, pokrstivši Rus 987. godine: »... bio sin Svjatoslava i robinje njegove, matere po imenu Maluša. Zato je među kneževskim sinovima bio na sporednom položaju«.

Dalje se kaže: »Više od dve godine je proveo Vladimir u tuđini, a kada se pojavio u blizini Novgoroda, vodio je sa sobom silnu normansku družinu. Brzo je uspostavio svoju vlast u Novgorodu i započeo pripreme za pohod na jug. Usput je Vladimir osvojio Polocki, gde je ubio tamošnjeg vladara kneževine, Normana Rogvolda i njegove sinove, a kći njegovu Rognedu nasilno oženio«.

Dalje se u tom udžbeniku saopštava, kako je kijevski knez Jaropolk, brat Vladimirov, došao kod njega na pregovore i: » Tek što je ušao u palatu, kad ga telohranitelji Vladimirovi probodoše mačevima«.

Saopštava se o pokršćavanju i obavezi pod zakletvom da se plaća Crkvi 10% ubranog od naroda danka. Treba imati u vidu da je tada Crkva bila potčinjena konstantinopoljskom patrijarhu, da svog u Rusi uopšte nije bilo, te je prema tome Konstantinopolj raspolagao sa 10% - danka od ruskog naroda.

Zar se u ovakvim istorijskim činjenicama ne kriju odgovori na pitanje: zašto nije ustao narod u zaštitu Crkve kada je Petar I zatvorio trećinu manastira, a zvona crkvena pretapao u topove, niti kada je Jekaterina II sprovela sekularizaciju i zaplenu manastirskih dobara, što je rezultiralo time da su bivši bogati monasi bili prinuđeni da prose milostinju za goli život i da žive od carske milosti. A kada su boljševici streljali sveštenike i dizali u vazduh hramove, deo naroda je neposredno učestvovao u otimačini crkvene imovine.

Kada sam dotakao temu Crkve, oslanjao sam se na stvarne istorijske činjenice i dokumenta i postavio cilj – pozvati razumne crkvene jerarhe, mudre starce, kakvih, ubeđen sam ima, da stvorimo od

savremene Crkve visokoduhovni institut, koji je u stanju da pomogne društvu da izađe iz ekonomske i duhovne krize.

Ljubav i spremnost države za borbu

Ma, kakva je veza, može pomisliti čitalac, između pokoravanja Rusi i Ljubavi? A veza je najneposrednija. Konstantinopoljski desant - osvojivši ruske teritorije i podjarmivši ruske seljake, zabranivši obrede koji potpomažu stvaranju Ljubavi, samim tim je sprečavano stvaranje jakih porodica koje se vole, a tim više, naslednih naselja. Činjenički, skoro trenutno je bilo zavedeno kmetstvo.

Ljubav kmetova – jeste po pravilu, nesrećna ljubav.

Za očuvanje razbukalog u mladim ljudima osećanja Ljubavi, nužno je sopstveno prostranstvo, a ukoliko ga nema, Ljubav, po pravilu, odlazi. A kakvo je prostranstvo mogao da ima kmet? Nikakvo.

Hajde da promislimo, zašto do pojave knezova u Rusi niko nije osvojio našu teritoriju tokom hiljada godina? Pa, postojala je egipatska armija, legionari rimske imperije, a ipak njihove armije sa dobro obučanim i naoružanim za to vreme vojnicima, nisu osvojile našu rodnu grud. Da bi se odgovorilo na to pitanje, hajde da zamislimo da je vojska Džingis kana napala doknjaževsku Rus.

U to doba, na teritoriji naše tadašnje zemlje, skoro svi ljudi su živeli u zavičajnim neseljima.

Sa približavanjem ma kako brojne armije, zarad očuvanja i zaštite roda od nasrtaja, žitelji su sakrivali deo životnih namirnica, deo uzimali sa sobom i odlazili u šume. Odvodili su sa sobom i stoku. Natovareni konji i krave nosili su stare porodične stvari.

Armija protivnika se mogla kretati u dubinu teritorije samo onoliko, koliko je imala dovoljno sopstvenih životnih namirnica u povorci teretnih kola. Ali je to već bila armija mrtvaca. Njihov povratak je postajao nemoguć.

Da love u šumama nisu mogli, jer se to može raditi samo u malim grupama, a gomila bi trenutno rasterala divlje životinje, a omanje grupe, prodirući dublje u šumu, odmah bi stradale, naletivši na zasedu.

Oni su uglavnom jeli meso sopstvenih izmrcvarenih konja, čiji se broj brzo smanjivao, i kretanje je postajalo sasvim neizvesno.

Naši preci su na celom mogućem putu povlačenja protivnika, u šumi, kao i u vodama postavljali mnoštvo oštroumno zamišljenih klopki. Na primer, potapali su ogromno drvo sa oštro zašiljenim granama, razvukli zavezano za drvo užu, čiji bi kraj pričvršćivali za obalu; kada bi se velika barka približila tom mestu, drvo bi isplivalo, zakačilo se

granama za čamac i iznova tonulo, prevrćući barku. A sa obala reke na ljude u povlačenju letele su strele i osti.

A kada bi se prikupila razvučena u karavan armija, izašavši na obalu nikoga tamo ne bi otkrila.

Ljudi su uništavali došavšeg na njihovu rodnu grudu neprijatelja. Imali su šta da brane. Nisu imali zamišljeni zavičaj, označen samo lepom rečju, iza koje se ne podrazumeva čak ni komadić rodne zemlje. Oni su imali zavičajnu zemlju na kojoj su živeli njihovi preci, a sada oni sa svojim porodicama, decom, unucima i praunucima.

I postojala je u njihovim porodicama Ljubav. Branili su svoje voljene majke, očeve i decu. Zaštićivali su Ljubav! I zato je njih pobediti bilo nemoguće.

IZBRISANA RUSIJA

Deka Anastasijin i ja smo se vozili ćutke. Kada su se u daljini pojavile građevine grada Suzdalja, rekoh mu:

- Pogledajte, to je Suzdalj – grad, kome je oko hiljadu godina. On je bio u sastavu Vladimiro-Suzdaljske kneževine. Zaista je to jedna od duhovnih prestonica toga doba.

- Zašto ideš tamo, Vladimire?

- Hoću još jednom da odem u muzej i pogledam najdrevnije građevine, da bih pojmio život ljudi prošlog milenijuma.

- Pokušaj da ga spoznaš pre ulaska u taj grad. Sve što je oko njega, zaslužuje kudikamo više pažnje.

- Uokolo su polja i malobrojna razbacana sela. Nema informacija pomoću kojih bih nešto shvatio.

- Vladimire, zaustavi automobil: ne valja da razgovaramo u punoj brzini.

- Ne bojte se, vozim prilično dobro.

- Ne bojim se. Ja osećam, i zato je bolje da ćutim neko vreme.

Skrenuvši uz ivicu puta zaustavih auto. Posle izvesnog vremena sam shvatio: u vreme razgovora bilo je nemoguće kretanje. Stvar je u tome što, kao i Anastasija, njen deka ponekad može da priča sa nekim posebnim intonacijama, te se kod slušaoca pojavljuju određene slike, kao da u prostoru iskrsavaju hologrami. Takav govor omogućava da se pokaže slika prošlosti ili budućnosti. Da se pokaže život na drugoj planeti, što je jedared učinila Anastasija. Teško je odrediti na čemu se zasniva ova pojava. Moguće da je to hipnoza, možda je neka zagonetna sposobnost pojedinih ljudi žredačkog staleža. A moguće, da su slične moći posedovali svi ljudi živući na Zemlji u pradavnim vremenima. Nalazeći se na sceni, talentovani glumac isto tako uobličava pred publikom sve moguće slike, likove, uz pomoć intonacije i sopstvenog proživljavanja. Istina, one nisu tako žive i detaljne kao kod Anastasije. Ipak, upravo glumci svojim majstorstvom potvrđuju da postoje ovakve mogućnosti u čoveku.

Proizlazi – drevnim ljudima nije bila nužna televizija, sa gomilom osoblja i tehnikom, sve do satelita. Proizlazi – čovek, gubeći podarene Bogom prirodne moći, nadomešta ih glomaznim veštačkim i nemerljivo nesavršenijim. Pa se još i ponosi, nazivajući izume dostignućem.

A najžalosnije je: savremeno čovečanstvo počinje da gubi moć da logički misli. To nije samo žalosna činjenica, već možda užasna epidemija, koja je u stanju da preobradi savremeno čovečanstvo u čopor lišenih razuma glodara, koji izjedaju jedan drugog, uništavajući sopstvenu životnu sredinu. Glodari – samoubice.

To, što je pričao deka Anastasijin u polju, iziskuje razumevanje. Iz toga se može izvesti zaključak: ljudi Zemlje, gubeći moć da logički misle, prestali su da opažaju i shvataju nezavidnu situaciju u koju su dovedeni. Prosudite sami.

Zaustavio sam džip uz ivicu puta. Sedi starac, izašavši iz automobila, pođe u polje, a ja sam ga pratio. Uskoro se zaustavio i duboko poklonio zemlji, rekavši pri tom:

- Zdravlja mislima vašim i stremljenjima, ljudi dobri.

Izgovorio je tu rečenicu vrlo iskreno i takvim tonom, kao da neki ljudi zaista stoje pred njim. Posle se desilo ono, čemu naziv zasad ne uspevam da dam.

Najpre je došlo do nekog strujanja vazduha, iz zemlje je počela da se diže jedva primetna izmaglica, koja se bukvalno zgušnjavala, i uskoro su postali jasno vidljivi obrisi nekakvog čoveka. Postajali su sve očigledniji. I tako, pred nama se pojavio stariji muškarac snažne telesne građe. Njegova rusa kosa bila je povezana trakom, izraz lica spokojan, pomalo setan pogled. Iza njega, u daljini, nazirali su se vrtovi, gajevi i prelepe drvene visoke kuće. Činilo se da su do danas pusta polja, naseljena mnoštvom porodica.

Stojeći pred nama muškarac bezglasno je govorio nešto sibirskom starcu. Vizija je trajala nekoliko minuta. Potom je polako počela da iščezava, kao da je neko nevidljiv briše. Brisao istinsku, ne izmišljenu Rus. Slika je iščezla potpuno kada se deka Anastasijin okrenuo u pravcu Suzdalja. Neko vreme je ćutke posmatrao grad, potom se okrenuo prema meni i upitao:

- Šta misliš, Vladimire, o prvobitnom predodređenju grada koji vidimo u daljini?

- Ma šta tu ima da se misli? Iz istorije je svima poznato: u ovom gradu je bilo sabrano sveštenstvo. Prvi hrišćanski episkopi ovde su živeli. Još uvek su sačuvani manastiri i gradska tvrđava, u kojoj je zasedalo visoko plemstvo. To je istorijska činjenica.

- Da, istorijska. Ali, svi drevni gradovi Rusije imaju dve istorije. Prvobitna je značajnija.

- O prvobitnoj mi nikada, verovatno, nećemo više saznati.

- Saznaćemo, Vladimire, sad ćeš je logikom svojom ustanoviti, čak i ugledati. Ali, za početak sam u sebi definiši razlog zbog kog su nicali gradovi, i njihovu prvobitnu namenu.

- Mislim da se namena sastojala u tome što je zajedno lakše bilo živeti, braniti se od napada neprijatelja. Na primer, u Suzdalju je pored sveštenstva i plemstva, mnogo zanatlija živelo. Oni su pravili konjsku opremu, taljige, saonice, zemljane lonce, plugove i brane. Sve su to prodavali i od toga živeli.

- Kome su prodavali?

- Seljacima, naravno.

- Upravo tako: prodavali su ili menjali svoje rukotvorine za životne namirnice. A namirnice su u grad stizale sa mnogobrojnih poseda, koji su okružavali grad.

- Da, tako je, naravno.

- Ali, šta je prvo ili najbitnije na ovom mestu bilo – imanja ili grad?

- Imanja, mislim. Graditelji i zanatlije svaki dan moraju da jedu. Ako bi na pustom polju grad podizali, hranu ne bi imali gde da nabave.

- Tačno. Eto i došli smo do zaključka: pre svega nešto više od hiljadu godina oko ovog grada su se prostirala prekrasna bogata imanja. A mesto, na kom se sad nalazi grad Suzdalj, bilo je mesto njihovog staroslovenskog hrama.

- Šta je to hram starih Slovena?

- Mesto, na koje su pristizali određenih dana ljudi iz cele okoline na vašare da razmene robu i nabave neophodne životne potrepštine. Razmenjivali su iskustva. Održavale su se masovne svetkovine, na kojima su postojala igrališta koja su pomagala da se suđena ili suđeni pronađe.

Takođe su se ovde okupljale starešine rodova na većima, na kojima su usvajali nepisane životne propise. Mogli su da ukore krivce za zlodela, iako su se dešavala retko. Njihovo kuđenje je bilo strašnije od ma kog suda i kazni fizičkih.

- A ko je upravljao okrugom celim?

- Lakej, drugu reč izabrati ne mogu. Lakej je bio rukovodilac-organizator u hramu. Ali on nije upravljao, već je izvršavao starešinama donetu odluku.

Na primer, ukoliko odluče da postave stubove za vezivanje konja, put novi da izgrade ili ambar veliki, onda odaberu ljude sa svakog imanja za sprovođenje u život odluke svoje. Dešavalo se, stavljalno se u dužnost samom lakeju da nađe slične sebi najamne radnike.

Još je njegov posao bio da održava ceo hram uredno i čisto. Prošao je, na primer, vašar, razišao se narod. Popraviti stub za vezivanje konja je neophodno i odasvud ukloniti đubre. Lakej je sa pomoćnicima izvršavao zadatak. Ako bi nevešto obavljao svoj posao, starešine su mogle da ga iz njegove službe otpuste. I odlazio je tada lakej da se zaposli u drugom hramu, ili je ostajao u istom, ali kao pomoćnik u sastavu lakejske družine. Starešinama je bilo teško lakeje da nađu: skoro svi ljudi su na svojim posedima želeli da žive. Zato se i događalo – iz drugih krajeva su rukovodioce poslova za hram tražili.

Vedrusko ustrojstvo dokneževske Rusi postojalo je mnogo milenijume. Prevazilazio je sve sadašnja državna uređenja. Rasprostranjen je bio na svim kontinentima Zemlje.

Kada su Zemlju neredi zahvatili, Egipat se u ropstvu našao, kao i Rim, a pet ipo hiljada godina je vedrusko uređenje u Rusi ipak opstajalo.

- Ali, zašto se vedruski poredak sa neredima izmenio?

- Da li te interesuju više Rim i Egipat drevni ili Rus, iako se otprilike sve jednako svugde dešavalo?

- Ako je podjednako, onda bolje o Rusi. Već znam, ona je bila izložena napadima spolja, u toku kojih su bile uništene tradicija i kultura veličanstvene civilizacije.

- Napada je bilo, ali nije samo u njima stvar. Prvo se izmenio vedruski poredak u drugim zemljama, dok još nije imao ko da napada. Armije nije bilo. Nije bilo ratova, zato što razloga za njih nije bilo. Cela Zemlja se iz predivnih poseda tada sastojala. Najveličanstvenija je tada kultura naroda bila i sposobnost shvatanja. Svako je znao: uzimati se ne smeju iz vrta tuđeg plodovi krađom ili silom – nisu korisni oni, već opasni.

Samo dati dobrovoljno i sa voljom, mogu korist plodovi da donesu.

Perad uzimati sa tuđeg imanja obmanom ili silom takođe se ne sme, niti pustiti k sebi kravu tuđinca. I pas tuđi neće prijatelj biti, već će se neprijateljem odjednom pokazati. Konj će zbaciti jahača, uhvativši zgodan trenutak, ukoliko nije tvoj.

Ko će početi, imajući takva poimanja, da napada? Napadi su apsurdni pri shvatanjima ovakvim. Neredi se u većini slučajeva iz neznanja događaju, ili je tačnije reći, zbog izdaje, čak i u malom obimu, kulture svojih praroditelja, i mere života njihovog. Nasledni niz nas ka Bogu vodi. Izneveravajući praroditeljski životni smisao, znači, Boga u sebi ubijati.

Da, u Rusi su svakako obmanuli narod – žredačkom tehnologijom izbrušen. I sada oni dejstvuju. U svoje vreme nisu opazile starešine oštromno zamišljen tok događaja, te za pogrešku njihovu pokoljenja plaćaju i dan danji.

GREŠKA STAREŠINA

Iz lakeja u knezove

Na početku sadašnje ere u mnogim zemljama su već postojali imperatori, faraoni, carevi. Oblik vladavine, kada se na čelu velike države nalazio jedan čovek, protivprirodan je. On nije doneo miran i sretan život ni jednom narodu na Zemlji, niti će ikada doneti. Takav oblik odgovara žrecima, koji su manipulirali zemljama kroz vladare. Sa celim narodom se u isti mah teško dogovoriti, a sa čovekom jednim, mnogo je lakše.

Samo u Rusi vladara jednog da postave nikako nisu uspevali. Svime su upravljali u Rusi saveti starešina rodova. Te savete je bilo nemoguće potkupiti ili ih pretnjom naterati da prihvate nekakvo rešenje, kojim bi potlačili narod. Ko bi besramno rešenje prihvatio za svoju decu?

I tako, činili su ne jednom pokušaje pomoćnici žrečeva, da narodom počne da upravlja jedan vladar. Na različitim mestima različite načine primenjujući lukave, nastojali su pomoćnici žrečeva da ostvare nad narodom kneževku vlast.

U ovom se kraju, na primer, evo ovako dogodilo.

Jednom je u hram vedruski, on je na mestu sadašnjeg Suzdalja bio, putnik stigao izdaleka. Kao volhvima, glumcima putujućim, zanatlijama, i njemu su krov i hranu ponudili.

Tuđinac je boravio dve nedelje, ali se ničeg korisnog nije latio. Rukovodilac - lakej ga je upitao:

- Čime od koristi ti, stranče, hramu možeš biti?

Odgovorio mu je lualica:

- Ničim, ali tebi mogu učiniti uslugu golemu. Čuo sam, nezadovoljne su starešine tobom. Godina-pola godine će proći i tebe će ukloniti sa dužnosti. Ako savet moj prihvatiš, pred tobom će na kolenima puzati starešine. Sa bilo kog poseda ženske ćeš osvajati device. A sada ni jedna da živi sa tobom neće. Učiniti mogu tako, da će odluke tvoje svi ispunjavati, a ne starešina rodova.

Saglasio se lakej - rukovodilac u hramu i čistač, da posluša došljaka - agenta žredaca. Došljak mu je predložio:

- Kada se iz okoline ljudi okupe u hramu za vašar i legnu uveče da spavaju, noću sam poreži nožem svoje lice i na konju sa vernim pomoćnicima odjaši podalje od hrama, a uveče se vratite na iscrpljenim konjima. Ja ću noću sa pomoćnicima svojim (oni su već ovde pod vidom zanatlija i umetnika putujućih okupljeni), odvezati konje i odvesti ih, a ti ćeš ih vratiti uveče, kao da si ih navodno oduzeo zlikovcima. Ranjen, zamolićeš starešine da družinu naoružanu osnuješ zarad njihove zaštite. Pristaće. U družinu uzmi drugare moje: svi će ti se poslušno pokoriti.

Lakej je na nedelo pristao. Sve je učinio onako, kako mu je predložio tuđinac.

Kada se vratio predveče »izranjavljen« sa krdom ukradenih konja, saznao je: ortaci došljaka ne samo da su konje oteli, već su i ubili troje ljudi, kovačnicu zapalili i ambar. Pred starešine je istupio napred »ranjeni« lakej. Ispričao je kako je gonio zlikovce sa pomoćnicima svojim, da snage nisu bile izjednačene - pobedili su ih zlotvori. Počeo je da moli starešine da odvoje sredstva za izdržavanje družine snažne i da dozvole da donosi odluke sam, za bezbednost sveopštu.

Starešine su neviđenim zlodelom bile zapanjene i prihvatile da drže družinu, osim što sinove svoje od imanja nisu pristali da odvoje. Predložili su da se od došljaka družina organizuje, a za izdržavanje su odlučili da se sa imanja ubira danak. Po njihovom primeru su i u hramovima ostalim naoružane družine takođe počele da se osnivaju.

Lakeji, moć osvojivši, počeli su u knezove da se pretvaraju. Među sobom su organizovali borbe, starešinama neophodnost njihovu prikazujući kao pripremu za moguće napade.

Knezovima se činilo da su vlast ogromnu dobili. U stvari, oni su vekovima, često ne shvatajući to ni sami, tačno sledili savete žreca. Sam od sebe se sistem vlasti takav složio. Lakej je lakej ostajao – samo je gazdu promenio. Novi gazda je žestok bio, prema lakejima naročito.

Milenijumima žredački lakeji, jedni druge ubijajući, intrige i urote kujući, žude za vlašću priželjkivanom.

Tebi je iz istorije svakako poznato, koliko su smrti na putu do vlasti knezovi izvršili. Čak su i očeve svoje i braću ubijali. Tako se svuda u raznim zemljama događalo, a i sada se malo toga izmenilo.

Tako je kneževska započela era i u Rusi, kakva je u zemljama drugim već odavno postojala. Dalja istorija ti je poznata. Družine svuda i sada nekome služe.

Naoružanje se promenilo, opremljenost, ali je suština ista. I zlodela se ne smanjuju, sve ih je više, sve su istančanija ona.

Starešine su grešku napravile. Vi, koji se partiju pripremate da stvorite, nemojte ponoviti, ako je moguće, njihovu grešku.

Ne ponoviti grešku

- U čemu je stvarna greška starešina bila? U stvaranju družina iz tuđih plaćenika? Pa, sada se već sve tako složilo, da država ne može da opstane bez milicije, armije.

- Družine u ovom slučaju, Vladimire, nisu uzrok osnovni. On je mnogo dublji, u psihologiji je on.

Ne znam kako da kažem jasnije, on je u zaboravu zaveta predaka, kao zaveta Božijih. Sam proceni: Bog je ljudima svima, svakome podjednaku dao vlast. Prema tome, savršeno može biti samo ono društveno uređenje u kom centar vlasti na postoji. Gde svako podjednaku vlast deli.

Kada svoj glas nekome daješ, zapravo vlast nikome ne dodeljuješ, već daješ svoj glas čoveku, silom ga uguravši u zavisnost od nastale situacije. Pri tom vlast, Bogom datu, sa sebe skidaš dobrovoljno. I psiha se kod većine ljudi vekovima oblikuje izvitoperena: vladar i vlade za nas moraju pitanja važna da rešavaju. O životnom ostvarivanju (postignuću) misao i ne razmišlja kod takvih ljudi.

- I šta, ne treba više da glasamo? Onda ni partiju nećemo stvoriti. Po zakonu, glasanje je neophodno.

- Neophodno, znači, glasajte za to da svaki – a ne jedan može životom upravljati.

- Ako vi imate u vidu na skupove veća, kakva su postojala u Rusi vedskoj, to nikako nije moguće. Ne može narod neprestano da dolazi na sastanke sa raznih strana zemlje. A pri tom i ne mogu da registrujem takvu partiju.

- Zašto da dolaze? Vi sve izmišljotine današnje u svoju korist iskoristite. Veze, na primer, svakojake, preko kompjutera. A registracija? Ona je smešna za partiju narodne većine. Sami ćete registratori postati.

I nije najvažnija u ovom problemu nekakva registracija. Glavno je – ne dopustiti stvaranje takozvanog centra vlasti. Svi koji budu radili u centralnom organu, ako je po vašem zakonu on neizostavno potreban, moraju biti čisto plaćeni, bez ikakvog pristupa novcu. Sve u svemu, ne smeju se koncentrisati pare na jednom mestu.

- Ali, po zakonu obavezno mora biti izabran centralni komitet partije.

- Pa, i birajte u njega sve članove partije ili sve nadglednike.

- Treba o ovome još razmisliti. Isprva, kada ste kao osnovni zadatak partije označili povratak Ljubavi u porodice, baš sam se razbesneo. Mislio sam da se sprdate sa mnom, da hoćete da me izložite ruglu.

- Znam.

- A sada, pošto sam mnogo razmišljao o tom problemu, došao sam do zaključka: to nije jedno od glavnih, već osnovno, najvažnije pitanje. Zarad traganja za drugom polovinom moraju se neki određeni uslovi stvoriti, specijalne mere preduzeti. Obrede treba drevnoruske objaviti, kao što i nauku treba uključiti u razrešavanje ovih pitanja, kulturu, i ideološku propagandu. Moraju se ova pitanja rešavati na državnom nivou. A u kolikoj meri je civilizovana ova ili ona država, treba procenjivati po broju srećnih porodica punih Ljubavi, koje u njima žive.

- Čestitam.

- Šta?

- Spoznaju.

- Rano je za čestitke. Nikako ne mogu da sročim ovaj zadatak tako, da se ne izruguju nad statutom, nada mnom, i nad budućom partijom...

- Ma, neka se rugaju.

- Kako - neka? Ako počnu da ismevaju, onda ću ja sam činiti partiju sa tim statutom. Niti će biti registrovana partija sa komičnim statutom, koji podržava jedan čovek - običan član partije.

- Ma, zašto jedan? Dva. I ja ću ga takođe podržati. A novac ćemo skupiti, platićemo sebi izvršnog sekretara.

- Vi to ozbiljno? Zar ćete i vi u tu partiju ući?

- Ne. Ući neću. A i po zakonu, kako ti kažeš, vašem, mene neće registrovati. Ja ću »Zavičajnu partiju« svim srcem iz tajge podržavati.

A to, što će nas biti svega dvojica – sva grandiozna dela nisu masovna, već su čovekom tek jednim uvek započinjala. A kasnije, kad proteknu godine, ljudsko društvo će se smejeti, ali ne nad tobom, već nad sobom, a smeh će sretan biti.

- Dobro, pokušaću, razmisliću još o formulaciji. A i čitaoce ću zamoliti da promisle.

- Ti bi, Vladimire, trebao Anastasiju da zamoliš da ti detaljnije o obredu venčanja ispriča. Jer, kod vedruskog naroda od rođenja je započinjao on.

- Ma, kako može obred venčanja započinjati od rođenja čovekovog?

- Najvažnijim rođenjem se kod Vedrusa smatralo ne pojavljivanje tela, već iznenadna spoznaja Ljubavi. Tako, kako Anastasija može da objasni, niko, po svoj prilici, danas na svetu ne može objasniti. Nju zamoli da sliku života prikaže - jedne porodice vedruske.

Neću govoriti kako se i gde dogodio ovaj susret sa Anastasijom. Izneću odmah ispričano njome, a vezano za shvatanje Ljubavi jedne porodice vedruske.

Ko uspe da pojmi, oseti, kakav se smisao krije u kulturi njihove Ljubavi, taj će, možda, uzmoći da spozna veličanstvenu mudrost i osobenost vedruskih obreda.

VELIČANSTVENI DAR TVORCA

Dečija Ljubav

Anastasija je započela svoje pripovedanje o vedruskim obredima, povezanim sa energijom Ljubavi, sa nekakvom detinjom razdraganošću i zanosom:

- Delovanje Vedrusa je – neprekidno učenje. Izvanredna, vesela škola života promišljenog.

Sve svetkovine vedruske se nadmetanjem uma i veštine mogu nazvati. Može se o njima ispričati kao o časovima mudrim za mlade, i podsećanju za odrasle. A rad se kod Vedrusa u dane žetve veselo odvijao. Rad ispunjen ogromnim smislom, većim od materijalnog stvaranja.

Pogledaj, Vladimire, evo, vreme je kosidbe. Predivan, blistav dan. Selo celo, od malog do velikog, sa praskozorjem hita ka livadama. Vidi: u dvoja kola smeštena je cela porodica. Samo su starci sami ostali kod kuće, da ne tuguje sitna stoka na imanju.

A mladići - momci mladi – idu gornjim putem, samo su amovi na konjima i uzde u njihovim rukama vrlo dugi. Sa tim konjima i uzdama dugim oni će plastove sena dovlačiti do stogova.

Sredovečni muškarci u vis oštrice kosa drže u kolima, a pored su žene njihove i deca malo starija sa grabuljama: prevrtaće travu, koju muškarci pokose.

Takođe su u kolima sasvim mala deca. Zašto? Tek tako, zanimljivo je da sklope poznanstva, malo se proludiraju, poigraju, odrasle da posmatraju.

Odeveni su ljudi ne u prnje. Rubaške bele, vidi, u pletenice je kod žena upleteno cveće, a haljine su sa vezom. Zašto su obučeni tako, kao da na svetkovinu idu?

Odgovor je, Vladimire, u tome, što nemaju potrebe naročite da seno kose. Svako na imanju ima svoje stogove. Naravno, u zalihama nije loše zajedničkih nekoliko stogova imati.

A najvažnije je, diskretno u radu zajedničkom – sebe na poslu pokazati. Na druge kradomice pogledavati, a momcima i devojkama mladim – da se upoznaju u poslu. Eto zato na kosidbu dolazi sa radošću mladež i iz susednih naselja.

Počelo je – gledaj.

Idu dostojanstveno u vrsti muškarci-kosci. Niko ne sme da zaostane. Njihove žene premeću jučerašnju travu zbog sušenja i pevaju. Suvu – na kamare skuplja mladež. Malo stariji mladi stogove slažu.

Eno vidiš: stoje na stogu momci u paru, jednom je osamnaest godina, a dvadeset drugom, slažu seno na stog, koje im dodaje šest devojaka.

Rubaške su skinuli momci. Sa bronzanih tela lije znoj. Da uspeju nastoje, ne popuštajući zbog kikota odozdo.

Na stogu ako ima dvoje, dole treba da bude četiri devojke, a njih je evo, šest, smešljivih i vragolastih, koje odozdo pokušavaju senom da zaspu momke.

Da bi vodu popio, otac momaka je stogu prišao i pronicljivo situaciju celu procenio. Pokušavaju sinovi njegovi udvoje, šest devojaka da stignu. Ne uzmiču. Dole spretne, smešljive device, neveste će, možda, biti dve za njegove sinove. Vode je popio, te sinovima gore povika otac:

- Hej, sinovi, nešto mi je dodijalo da kosim, mogu li da se uspentram do vas i pomognem? Kad ih je šest dole a ne četiri.

- Zašto, oče – odgovori stariji, posao ne prekidajući – nas smo ovde dvojica braće, a još se ni zagrejati nismo uspeli.

- A ja skoro da spavam – dodade mlađi, znoj sa čela krišom otrevši.

Dole su primetile njegov pokret kikutavice, te viknu jedna uz opšti smeh:

- Pazi, nemoj se potopiti usnuvši.

Otac zadovoljni se osmehnu, te u vrstu sa koscima ponovo stade.

Prema stogu se iz pravca luga udaljenog kretala povorka od četiri konja, a za uzde su ih vodili dečkići mlađani.

Poslednji je vodio konja najmlađi, Radomir. Osam godina je početkom leta napunio, u devetu je ušao. Ali je bio razvijen iznad godina svojih dečak Radomir.

Nije bio samo rastom iznad vršnjaka, već je i lekcije savladavao brže od ostalih, i neustrašiv u igrama. I ovde, na kosidbi se dičio time što je dobio posao koji su starija deca obavljala. Od starijih nikako nije smeo da zaostane.

Sam se trudio da krstinu brzo obavije uzdama, a konj ga je slušao. Iako je poslednji išao u stroju, Radomir ipak nije zaostajao.

Malo podalje, kod šumarka, nestašno je skakutala dečurlija mlađa. Ugledavši povorku konja sa krstinama, sva se baciše prema njima, da se na krstinama provozaju.

Strmoglavu je trčala dečurlija, i samo je devojčica jedna, četiri godine je napunila tek, malčice zaostajala. Sva su već do krstina dotrčala deca, a ona, da bi skratila svoj put, očajnički kroz blato pravo odluči da protrči. Blato se skoro osušilo, ali su neravnine još velike po njemu bile. Sa ispupčenja na ispupčenje je preskakala devojčica, već skoro stigavši do konja koji su vukli krstine. Odjednom, pokušavajući da doskoči do sledeće izbočine, devojčica se spotače i dok je padala, štap joj igreba kolence, a prljava barica haljinicu isprlja i lice. Skoči. Ponovo ljosnu nazad i iz sveg glasa zarida ucveljeno (ojađeno).

Poslednja krstina se, prošavši mimo nje, udaljavalala.

Začuo je dečji plač ozbiljni Radomir. Zaustavi konja i pođe po plaču prema blatu. Ugleda: devojčica se isprljala, u bari sedi, šakicom suze razmazuje po prljavom lišću i rida iz sveg glasa.

Uze Radomir ispod miški devojčicu, podiže je iz barice, spusti je na suvo mesto te upita:

- Što cmizdriš, malena, tako gorko?

Ona jecajući, kroz plač, poče da objašnjava:

- Trčala sam ja, trčala, nisam stizala, a onda sam pala. Otišle su sve krstine, a ja sam zakasnila. Na krstinama se sada voze deca sva, a ja u bari sedim.

- Nisu svi otišli – odgovori Radomir – ostao sam ja i moja krstina. Ako ridati prestaneš, na njoj ću te provozati. Samo, mnogo si prljava od glave do pete. Ma, prestani više da plačeš, ogluvećeš.

Skut haljine devojčicine uze Radomir, suv deo nosiću prinese i strogo reče:

- Hajde, izduvaj nos.

Od iznenađenosti devojčica vrisnu, ručicama brzo pokri golotinju svoju, onda izduva nos jednom-dvaput i plakati prestade. Radomir spusti skut njene haljinice, kritički osmotri stojeću pred njim prljavu, raščupanu malenu devojčicu i reče:

- Zapravo, haljinu skini svoju.

- Neću –odlučno ona izjavi.

- Skidaj, okrenuću se. Haljinu tvoju prljavu u jezeru ću plaknuti, a ti ovde u travi dotad posedi. Rubaška evo ti moja, uzmi. Do peta će ti doseći, duža od haljine će ti košulja moja biti.

Radomir ispra u jezeru haljinu malene devojčice, a ona, umotavši se u njegovu rubašku, provirivaše iz trave.

Odjednom sedeću u travi devojčicu kao da je strelom probola strašna misao. Setila se kako je jednom prisluškujući čula reči dekine koje je baki rekao:

- Izuzetno bestidno ponašanje se u susednom selu desilo, podigao je skut haljine devojci pre venčanja jedan nevaljalac.

- Podigao skut i, znači, život upropastio devici – uzdahnu baka.

Devojčica malena je zaključila da se i njoj nešto mora upropastiti, čim joj je nepoznati mladić podigao skut haljine. Osmotrla je svoje rukice, nogice i, iako joj je sve bilo savršeno u redu, nisu slomljene, strah nije iščezao.

Ako deka i baka smatraju da se pri podizanju skuta haljine nešto slama, onda se, znači, i kod nje mora slomiti.

Devojčica skoči sa trave i povika očajnički na Radomira koji je ispirao u jezeru njenu haljinicu:

- Ti si - bestidni nevaljalac!

Radomir se uspravi, okrenu prema stojećoj u travi devojčici u njegovoj rubaški i zapita:

- Što urlaš opet? Nisam razumeo, šta hoćeš?

- Tebe ružim, ti si – bestidni nevaljalac! Usudio si se da podigneš skut haljine devojci pre venčanja! Sve si u njoj slomio!

Radomir je neko vreme posmatrao umazanu devojčicu, a onda prasnu u smeh. Kad je prestao da se smeje, reče:

- Čula si nešto, ali ne znaš šta. Da, dizati skut haljine pre venčanja devojci ne valja. Ali, ja nisam podizao skut devojci.

- Podizao si, podizao si, sećam se, dizao si skut moje haljine.

- Tvoje da – saglasio se Radomir – ali, ti nisi devojka.

- Zašto ja nisam devojka? – začuđeno upita devojčica.

- Zato što su svim devojkama grudi ispupčene, a ti ih nemaš. Ti umesto grudi devojačkih, jedva primetna dva prištića imaš. Ti, znači, nisi devojka.

- A ko sam onda ja? – zbunjeno upita devojčica.

- Malecka si još uvek. I sedi tamo u travi čutke, nemam kad s tobom da razgovaram.

On uđe ponovo u vodu, ispra haljinu, ocedi je, uredno je prostre po travi i pozva devojčicu.

- Dođi do vode, malena, treba da se umiješ.

Nju, poslušno prišavšu, utihlu, umi. Reče joj:

- Sad ćemo do krstine poći, provozaćeš se.

- Haljinu mi daj prvo - tiho zamoli devojčica.

- Ma, mokra je. U mojoj rubaški zasad ostani. Tvoju haljinu ću poneti, dok mi do stoga stignemo, prosušice se, tamo ćeš se i presvući.

- Ne, daj mi moju haljinu – nije popuštala devojčica. – Ja ću je, makar i mokru, obući. Neka se na meni suši.

- Na, evo ti, oblači se – haljinu joj pruži Radomir i prema konju pođe.

Haljinu hitro obuče devojčica. Strmoglavce stiže do Radomira kod krstine.

- Eto i mene – zadihano reče. – Uzmi svoju rubašku.

- Dakako: Ti si – moja nevolja. Već se svi momci vraćaju, a ja se sa tobom bakćem. Hajde, pentraj se gore.

Pomože devojčici da se uspenra na krstinu sena, uze za uzde konja i kretoše put stoga sena.

Malena devojčica u mokroj haljini uživala je u laganoj vožnji i likovala. Ona je sama, a ne kao svi ostali, po dvoje-troje. Sama je sedela na plastu. Ozareno joj je bilo lišce, kao da je boginja odjednom postala. Oh, kad bi je videle drugarice, kako je ona, ne u karavanu, već sama samcata. Nju samu vozi... Obrati pažnju kako upravlja uzdama konja Radomir, i više pogled sa njegovih leđa nije skinula. Srdašce dečije je jače zakucalo. Po celom telu – toplina. Razume se, da pojmi nije mogla: zaljubila se!

Oh, ta dečija Ljubav! Najčistija je ona – dar Božiji. Samo, zašto dolazi prerano ponekad, uzburjujući dečija srdašca? Zašto? Kakav je u njoj, preranoj, smisao? Očigledno je golemi smisao rane Ljubavi, Vedrusi su ga znali.

Stigavši do stoga, Radomir se do krstine vrati.

- Hajde, silazi, ne boj se, prihvaću te.

On uhvati skočivšu na njega devojčicu, spusti je na zemlju i upita:

- Čija si?

- Iz susednog sela sam, ja sam – Ljubomila. Sa sestrom sam u gostima, bratu pomažemo – odgovori ona.

- Onda idi kod sestre – odvratila udaljujući se Radomir. Čak se nije ni osvrnuo za devojčicom ni jednom.

Ona je stajala sve posmatrajući - kako je odvezao uzde sa plasta, popeo se na bačvu, te na konja naskočio i galopom odjurio po novi plast.

Ljubav kao punopravni član porodice

Kući se sa sestrom vratila malena Ljubomilka. Upravo se porodica spremala da večera. Ali, Ljubomilka za sto nije želela da sedne. Ona je, privinuvši se uz baku molila:

- Hajdemo u baštu, bakice. Tebi jedinoj hoću o čudu da ispričam.

Otac se, čuvši molbu, usprotivio:

- Ne sme se, kćeri, kada porodica za sto sedne, udaljavati. Pa, još i baku sa sobom...

Na lice kćeri otac baci pogled i osmehnu se. Vedrusi su poimali blagoslov dečije Ljubavi. Umeli su da obaspu pažnjom Ljubav, da je u porodici prihvate kao dar nebeski a ne da se podsmevaju, i da je poštuju.

Energije uzvišene blagodat su cenili, te su zato energije Ljubavi k njima sa radošću ogromnom dolazile.

- Onda ti i baka u bašti pojedite jagoda – reče otac, reklo bi se ravnodušno.

U bašti, u njenom najudaljenijem kutku, bakicu je svoju posadila na klupu Ljubomilka i odmah započela uzbuđeno priču:

- Bakice, ja sam se tamo, na kosidbi, sa drugaricama igrala. Kad, one otrčaše da se voze na plastovima, a meni se nije baš htelo. Šetam onako. Odjednom jedan, tako lep, najbolji momak mladi konja zaustavi svog i priđe mi. Da, bako, tako blizu kao što ja sada sa tobom stojim. Tako lep i mio, sav je takav. Stoji preda mnom i kaže: »Ja te jako, devojčice, molim...« Ne, nije tako govorio, već drugačije. Govorio je:«Ja te, devojčice, ne prosto molim, već te čak usrdno preklinjem da se na mojoj krstini malko provozaš«. Provozala sam se. Eto. Da li si razumela, bako? Da li se dogodilo nešto s njim?

- Ma, s tobom se desilo, unukice. A kako ga zovu?

- Ne znam. Ništa nije rekao.

- Najpre mi, Ljubomiločka, sve ispričaj i nastoj da ne zaboraviš - kako je sve bilo zaista.

- Istinski – spusti Ljubomilka pogled – stvarno? U baru sam pala, on je haljinu moju oprao, onda me je na plastu provozao, a kako se zove nije rekao. Malenom me je nazivao, a kada je odlazio, ni jedared nije pogledao na moju stranu – ispričala je baki Ljubomilka i zaplakala. Kroz plač je nastavila:

- Stajala sam i posmatrala kako odlazi. Samo, ni jednom se nije osvrnuo, ni kako mu je ime nije rekao.

Baka privi unukicu. Rusu glavicu je milovala, činilo se mazeći u njoj energiju Ljubavi. I šaptala je tiho kao molitvu: »O, uzvišena Energijo Božija. Blagoslovom svojim unučici pomози. Nemoj opeći njeno srdašće neјako. Na postupke stvaralačke je nadahni«

Naglas reče Ljubomilki:

- Želiš li, unučice, da taj добри mladić, uvek samo tebe gleda?

- Da, želim, bakice. Želim!

- Onda mu ne izlazi više na oči tri godine.

- Zašto?

- Video te je u blatu umazanu. Ridajuću, беспomoćnu malecku. Takva je slika tvoja ostala u njemu. Za tri godine podrašćeš, bićeš lepša i pametnija, ako se potruдиš sama.

- Trudiću se veoma-veoma. Samo me uputi, bakice, kako da se potrudim?

- Sve ću ti tajne, unukice, ispričati. Ako ih ozbiljno budeš ispunjavala, lepša ćeš od svih cvetova na Zemlji postati, diviće ti se ljudi. Neće tebe, već ćeš ti sama najvoljenije moći da biraš.

- Pričaj, bako, sve ću ispuniti, govori brže – požurivala je baku malena Ljubomilka, za skut haljine baku vukući nestrpljivo.

Polako, dostojanstveno izgovarajući reči, otkrivala je baka unuki:

- Izjutra se ranije ustajati mora. Izležavaš se svoјeglavo svako jutro. Ustavši, potrči ka potoku, tamo ćeš se umivati čistom izvorskom vodom. Vrativši se kući, malo kaše pojedі, a ti slatke jagodaste plodove zahtevaš uvek.

- Bako, zašto kod kuće da se trudim kad me neće videti? Niti kako se u potoku svako jutro kupam i kašu jedem? – začudila se Ljubomilka.

- To, razume se, neće videti. Ali će se tvoj trud na tebe lepotom odraziti spolјnom. I energija će se pojaviti unutarnja.

Ljubomilka je nastojala da se pridržava bakinih saveta. Nije baš uvek uspevala, osobito prve godine. Ali bi tada baka u rano jutro kod nje na postelju sedala govoreći: »Ako ne ustaneš sa sunašcem, ne otrčiš do potoka, danas nećeš postati lepša«.

I ustajala je Ljubomilka. Druge godine se na režim privikla, i ispunjavajući sa lakoćom procedure umivanja jutarnјeg, sa zadovolјstvom je kašu jela.

Do roka bakinog – tri godinice – još je samo mesec dana ostalo. Prema hramu su iz raznih sela ljudi stizali na vašar. Kola sa ljudima su

prolazila pored imanja na kom je Ljubomila živela. Zajedno sa svojom starijom sestrom Jekaterinom, prolaznike je posmatrala Ljubomilka. Iznenada, jedna kola, skrenuvši s puta, dovezoše se do dvorišne kapije kod koje su dve devojčice stajale. A u njima, u pristigavšim kolima... Prepoznala ga je Ljubomilka odmah. Među drugim ljudima je sedeo i vodio konja njen voljeni poodrasli Radomir.

Srdašce devojčicino ustrepta kada priđu kola njihovoj kapiji i zaustaviše se.

Muškarac stariji od svih u kolima, verovatno otac, reče:

- Vama zdravlja, devojke. Ocu vašem, i materi, i odraslim svim prenesite moj pozdrav. A mi bismo kvasa vašeg popili. Zaboravili smo svoj na put poneti.

Ljubomilka strmoglavu utrča u kuću i povika:

- Svima vama pozdravi. A gde je krčag? Ma, gde je, vrč naš sa kvasom? Auh da, u ostavi je, rashlađen. – Pojurivši prema ostavi preturi kod vrata vedro. Okrenuvši se ka deki i baki brzo izgovori: - Svi ćutite, obrisacu vodu čim se vratim.

Dohvativši vrč, prema kapiji potrča, zaustavi se, dođe do daha nemir stišavajući, te dostojanstveno kroz kapiju prođe i dodade starijem muškarcu vrč sa kvasom.

Dok je otac porodice pio kvas, ona je netremice Radomira posmatrala. Ali je on gledao Jekaterinu.

Kada mu je bio predat vrč, on popi ostatak kvasa, sa kola skoči i pruži krčag Jekaterini rekavši:

- Hvala. Dobrim je rukama kiseljenje učinjeno.

Taljige su se udaljavale. Ljubomilka je za njima gledala, potom ka klupi u najudaljenijem kutku bašte potrča, ne sede, već pade na klupicu i gorko zarida.

- Što si opet tako žalosna, Ljubomilka? – Baka joj priđe i sede pored nje.

Kroz plač je pričala baki o onome što se dogodilo:

- Došli su i kvas zamolili, tamo je mladić onaj bio koji me je provozao pre tri godine. Još je lepši postao. Potrčala sam, kvas donela u krčagu. Kvas su pili svi i hvalili. On je takođe pio, a potom je vrč vratio Jekaterini. Ne meni, bakice, već njoj, suparnici mojoj, Jekaterini. I njoj je, a ne meni, rekao »hvala«. Ona je, motka vešta, dok sam ja po kvas otrčala, o nečemu pričala njega posmatrajući. On je takođe nju gledao i osmehnuo se čak. Sestra rođena – suparnica moja. Klipeta je ona.

- Što si na sestru ljuta? Krivice u njoj nema. U tebi je uzrok.

- U čemu, bako? Šta sam uradila kako ne treba?

- Slušaj me pažljivo. Tvoja je sestra na haljini svojoj na rukavima izuzetno lep vez izvezla. Ti si takođe htela da uradiš sve sama, ali je ukrivo ispao vez na haljinici tvojoj.

Uz to sestra tvoja ume da govori u stihovima, u kolednim pesmama je bolja, a ti ne želiš da se srećeš sa volhvima: oni vas obučavaju da se deklamuju i sastavljaju stihovi.

Izabranik tvoj je, bez sumnje, pametan dečak, lepo i umno je kadar da ceni.

- Da li ću još tri godine, bakice, morati da učim?
- Možda tri. A može biti i pet.

Ljubav istinska će uzajamna osećanja neizostavno otkriti

Prošlo je deset godina. Radomir je sa svojim najbližim drugom, neobičnog imena – Arga, šetao po prazničnom vašaru.

Arga je umeo veličanstvenu rezbariju da stvara, slike da crta čudesne. Od gline je figure vajao, kao da su žive. Ove talente je od dede nasledio, a od oca – veštinu kovačku. Mnoštvo kola sa svom mogućom hranom, drugove su malo zanimala.

Nisu privlačili pažnju delija ni nizovi kola sa svakojakim potrepštinama i posuđem. I upšte, nisu najvažnije na vašarima bile nekakve materijalne nabavke. Glavno je bilo – druženje, upoznavanja, razmena iskustava.

Momci su odlučili da krenu do mesta gde se pripremala živopisna predstava putujućih glumaca. Iznenada ih pozvaše:

- Radomire, Arga, da li ste je već videli?

Radomir i Arga se osvrnuše na poziv. Tri kršna momka iz istog sela stajala su malo podalje i nešto živo raspravljala, predlažući im pokretima da im se pridruže.

- Šta ili koga ste videli? – upita ih prišavši Radomir.

- Košulju tu čudesnu. Napravljena je od tkanine glatke, a vez je sa neviđenim šarama. U njemu skriveni smisao nekakav sigurno postoji – odgovori jedan od trojice momaka, a drugi ga ispravi:

- Rubaška je savršena, ali ona koja je prodaje, kudikamo je lepša. Takva devojka nije još viđena na vašarima oblasti cele.

- A kako bi bilo da bacimo pogled na to čudo?

Sva petorica se uputiše jedan za drugim, tamo gde su se prodavali ukrasi, ručni radovi čarobni, lepa odeća.

Pored jednih kola guralo se više nego što je uobičajeno ljudi. Divili su se visećoj na šipki neobičnoj, izvanrednoj košulji. Vetrić je blago lelujao tkaninu. Bilo je očigledno koliko se razlikuje od uobičajenih od grubog platna, svojom lakoćom i nežnošću. A šare, izvezene na okovratniku i rukavima bile su izuzetno složene.

- Šara ovakva dostojna je najvećeg znalca - ushićeno naglas izgovori Arga.

- Ma, šta šara, proguraj se kroz gomilu, te pogledaj pored šare ko je – reče sused iz njihovog sela.

Obišavši masu naroda sa drugog kraja, približivši se kolima, ugledaše drugari devojku.

Zategnuta rusa kika, kao nebo plave oči. Blagi luk obrva, na usnama tek pritajen osmeh. Pokreti meki, ali kao da u njima energija neka neviđena postoji. Nije bilo moguće sa devojke pogled odvojiti.

- Ona pri tom ima i oštar jezik, pa i stihovima, duhovito i bajkovito ume da priča – reče tiho najkrupniji mladić.

- Reklo bi se da je nežna, ali nesavladiva kao litica – drugi dodade.
- Popričajte s njom.

- Ja neću moći. Kao da mi nedostaje vazduha – odgovori Radomir.

Devojci se obratio Arga:

- Reci nam, devojko, jesi li ti košulju čudesnu načinila?

- Da, ja sam – ne dižući oči odgovori devojka. – Da bi zimsko večer kraće bilo, od dosade sam tkala. Bivalo je i do zorice da vezem.

- Koliko tražiš za tvoj rad? – upita Arga, da bi što duže slušao glas milozvučni devojčin.

Prema mladim momcima devojka podiže pogled i istog trena kao da ih je sve odnela u nebeske visine. Na Radomiru je pogled malko zadržala. Činilo se kao da rastapa mladića u plavetnilu. Nadalje je imao osećaj da je u nestvarnom, čudesnom snu.

- Koliko? Objasniću. – Lepotica sedeći u taljigama nastavi: - Ja podariti mogu bez plaćanja ovu stvar samo čoveku čestitom i mladiću odvažnom. Zar da sebi kao uspomenu na njega, glupost nekakvu uzmem – ždrebe mlađano, na primer?

- Bravo, lepotice! Odgovor dostojan majstorice! - razlegoše se povici iz mase. – Konj, kaže – ma, sitnica! Ona, lepotica uopšte ne greši.

Poklici su se nastavljali, a ljudi iz gomile se nisu razilazili. Iznenada se na dva dela razdvoji masa.

Arga je vodio za uzde riđana - mladoga ždrebca. Vatren beše konj, neuzjahan još, na mestu je poigravao ritajući se.

- Kakav konj! To je čudo-konj! Nije valjda junačina odlučila da ga da? – sašaptavali su se u gomili.

Arga kolima priđe i reče:

- Otac mi je konja ovoga dao. Tebi ga, lepotice, za košulju dajem.

- Hvala – odgovori smireno devica. – A rekla sam, ljudi su čuli, košulju ne prodajem, samo je podariti mogu, tebi, možda, ili drugom momku.

- Aha, lepotica se to naša prepala. Naravno, konj je vatren, neće ni svakom deliji odgovarati. Očekivala je konja i digla nos! – iz gomile se začuše podsmesi. – Pa, ustuknula je, šta da se radi, ovde svako treba da bude na oprezu, jer neugodan je konj vatreni neuzjahan još.

Devojka, domišljato se osmehnuvši, na gomilu baci pogled i sa izuzetnom lakoćom skoči na zemlju sa taljiga.

Svi uzvici mase umukoše trenutno. Predivan je bio, kao da ga je umetnik veliki vajao, stas devojački. Ona pogleda konja, tri koraka načini prema Argi bukvalno kao da plovi, jedva zemlju dodirujući.

Od iznenađenja ispusti povodac Arga. Prope se na zadnje noge vatreni ždrebac. Ali je devojačka ruka uspjela da uhvati uzde.

A dalje... Dalje, na oduševljenje ljudi iz gomile... Levom rukom je devojka vešto ždrepcu stisnula nozdrve. Povodac olabavivši, desnom rukom pomilova konja po njušci, a ždrebac vatreni se odjednom smiri. Ona je prema zemlji naginjala njegovu glavu. Slabašno se opirao ždrebac, ali se ipak prema zemlji saginjao. Niže, niže... Iznenada, vatreni konj pred devojkom kleknu.

Iz mase izađe starac sedi i reče:

- Tako pokoravati zveri, konje, volhvi samo mogu stari, i to ne svi. A ti si – devojka mlada. Kako ti je ime? Čija si?

- Ja sam – Ljubomila, iz susednog sela. A čija sam? Ničija. Ja sam naprosto kći svoga oca. A evo i on se približava, strogi moj otac.

- Nekada sam bio strog – reče pristigavši otac – ti, zar si opet i ovde nešto napravila, Ljubomilka?

- Ma, ništa. Malčice sam se samo sa ždrepcićem poigrala.

- Malčice? Vidim. Pusti konja. Kući je vreme da krenemo...

U vedruskoj školi i Ljubav je podučavala

Šta se desilo sa Ljubomilom u tim godinama, gde je mudrost i snalažljivost odjednom naučila? U vedruskoj školi.

U toj školi se obučavao svako, od detinjstva najranijeg do starosti duboke. Svake godine su se ispiti polagali. Program te škole se zrnice po zrnice sastavljao od stvaranja, i kroz vekove se obogaćivao. Časovi nisu bili ovakvi kao danas, u savremenoj školi.

Pričao si mi jednom, Vladimire, o izrazu jednom koji postoji kod vas. Kada bi dete, dešava se, nestašno i prgavo postalo, i navike ružne iz njega izbijale, o njemu se onda pričalo kako je ulica dete vaspitala, jer mu je samovolja dozvoljena.

Svoju decu Vedrusi su bez bojazni na slobodicu puštali. Svi su znali: sistem svetkovina i obreda je tako tanano i vešto osmišljen, da je privlačio svu decu na pripremu za njih. Oni su se reklo bi se igrali, a u stvari su se obučavali sami, bez odraslih počesto, naukama raznim.

Ispiti u vedruskoj školi su na niz svetkovina nalikovali, na igru. Uz njihovu pomoć učili su odrasli decu, i sami od dece učeći.

Na primer, praznik postoji – Koleda. U dane koledarske deca posećuju i pevaju kitice pesama svim svojim susedima. Stihove, teme njihove i korake igara sami smišljaju.

Pripremaju deca nastupe svoje mnogo pre početka svetkovina uz interesovanje iskreno odraslih, celih porodica, te jedno drugo i volhve

propituju, kako da nauče što bolje stihove da sastavljaju, kako da pevaju i igraju.

Mogućnosti nisu kod sve dece jednake, dakako, bile. Ona deca, koja su zaostajala u sastavljanju za drugima, roditelje su svoje molila da ih pouče. A ponekad su roditelji koristili želju dečiju za znanjem da ih privuku da pomognu u domaćinstvu.

Na primer, dosađuje molbama unuk baki:

- Bakice, mila, čitaj mi malo stihove. Ma, čitaj mi, molim te. Neću da budem gori od ostalih, mene u koledare neće uzeti sa sobom drugovi.

A baka odgovara:

- Posla imam mnogo, ako bi mi pomogao, onda ću ti čitati uveče stihove.

Dete bi sa žarom pomagalo i potom bi baku slušalo, nastojeći da zapamti sve njene stihove ili pesme, i igrama je molilo da ga nauči. Onda bi deku, mater molio i oca, da ga barem malkice pouče. I zahvalan je bio roditeljima kada bi mu lekciju izlagali.

Uporedi, Vladimire, taj način rada sa časom u školi sadašnjoj – književnosti, na primer.

Tačno, ne mogu se uporediti. Dete je kod Vedrusa od najranijeg detinjstva samo žudelo da postane pesnik.

Niz veselih praznovanja kod ljudi vedruskog perioda – to je sistem koji pomaže da se svemir upozna i da se nauče deca jednostavnim životnim mudrostima.

Volhvi – putujući učitelji i vesnici događaja u svetu. Bojani, bardovi, podsećali su takođe na događaje iz prošlosti, i budućnost su predskazivali, slaveći svet prekrasnih osećaja ili kudili nedolične.

Na njihove časove koji su se neprekidno održavali u selu svakom, niko nije terao decu. Smatralo se da sam učitelj, svaki ponaosob, mora da zna kako da privuče pažnju detetovu pričajući o nauci koju je nameravao da im otkrije.

Ovakva načela vekovima su usavršavala učitelje-volhve.

- A ako neki učitelj-volhv, da bi privukao pažnju dece, ne bi njima nauku prenosio, već bi se samo igrao sa njima?

- Kada bi se nešto takvo desilo, volhv bi se zvanja volhva lišio. Roditelji, razgovarajući kod kuće sa decom svojom, odmah bi shvatili: decu nauci nisu učili. Vest o ponašanju lošem po drugim selima se mogla razglasiti, i mnoga sela bi, došavšeg kod njih volhva koji je dobar glas ukaljao svoj, zamolila da se udalji.

Do pojave Ljubavi u njoj, malena Ljubomilka nije baš žudela da posećuje predavanja volhova, niti da sluša pesme bardova i bojana. Roditelji svoju decu nisu nasilno terali da uče, ali su u zgodnoj prilici mogli nenametljivo da im došapnu.

Ljubav je energijom svojom malenu Ljubomilu obujmila. U porodici vedruskoj, pojavu Ljubavi su prihvatili kao novog člana porodice od Boga, koju im je u pomoć poslao. I znali su kako je u uzajamnoj harmoniji s Ljubavlju moguće život devojčicin prekrasnim učiniti. Tako je

baka i posavetovala Ljubomilki da pođe kod volhova i uči. Ne tek tako da uči neznano zarad čega, već sa ciljem – da za ljubljenog da postane bolja. Ljubomilka se složila i odlučila: kada stigne volhv, koji će ih učiti kako pesme divnim glasom pevati, ona će k njemu sa drugaricama poći.

Ali, potreban volhv nikako da stigne. Ljubomilka je odlučila da tek reda radi ode kod sledećeg. Otišla je i počela da sluša. Volhv je kazivao o predodređenju bilja različitog, mirisima njihovim i kako se biljem može lečiti čovek.

»Zašto mi je ovo nužno? Nije mi potrebno uopšte – zaključila je Ljubomilka u sebi – i tako sve znaju kako se leči - i mama, i baka, i sestra – sve znaju. Pa čak i da više od ostalih znam o travama raznim, kako bi to uočio moj izabranik? Ni na koji način neće opaziti«.

Ljubomilka je slušala nepažljivo volhva. Naprosto, praveći društvo drugaricama, na gredici je sedela. A ponekad je ustajala, odlazila i sama bludela po poljani. Obradovala se kada je završio volhv svoje predavanje i svi se spremali da kućama pođu.

Iznenada se volhv stari obratio Ljubomilki:

- Reci mi, devojčice, tebi se nezanimljivom učinila priča moja?

- Prosto mi nije potrebna ni najmanje, za stvar moju tajnu – volhvu je tiho saopštila Ljubomilka.

Učitelj-volhv se samo osmehnuo. Sve je shvatao taj prozorljivi starac o devičanskim pitanjima poverljivim, te primeti:

- Možda si, devojčice, u pravu, i nizašta ti zasad ne trebaju ta znanja. Jer, ti si još dete, a ja ih devojkama prenosim: kako postati najlepša i kako se sazdaše Ljubavi prostranstvo za voljenog. Ugledavši ga, on će neizostavno poželeti da sazna, ko je kadar da stvori tu krasotu veličanstvenu? Ushitiće se onom, koja pred njega izađe kao stvaralac. Takođe ću u poverenju preneti devojkama kako da pletu venac i odvar pripremaju za ljubljenog iz trava, čime mogu da se peru izjutra, da bi telo mirisalo kao cvet. Još ću devojkama ispričati...

Malena Ljubomilka je slušala starca i sve više žalila što nije odlazila na razgovore s njim. Više od nedelju dana boravi on u selu. Tajne važne je on devojkama izneo, a ona o njima ne zna ništa. Upita starca:

- Da li ćete još dugo boraviti u selu našem?

- Za dva dana odlazim.

- Za dva dana? – nije prikrila devojčica razočaranje. – Za dva dana... Onda vas molim, mnogo-mnogo, da poslednje dve noći noćite kod nas.

- U domove druge sam pozvan i prihvatilo sam već – odgovori volhv. – Ipak, ako baš želiš...

- Da, veoma-veoma mi je nužno da od vas doznam o travama različitim.

Volhv stari je obe večeri razgovarao sa zaljubljenom Ljubomilom.

Mudrac je osetio: nadahnuće Ljubavi će pomoći devojčici da pojmi za jedan dan suštinu nauke, a drugima će za to i godina biti malo. U

odlasku, dok je volhva pratila do plota koji opasuje selo, on reče devojčici:

- Posle mene će k vama volhv doći drugi. Govoriće o zvezdama, o Mesecu nebeskom, Suncu i svetovima nevidljivim. Ko njega uzmogne da razume, taj će zvezdu moći da zapali na nebu, zvezdu vodilju izabraniku, i ta zvezda će oboma pružati radost večnu.

Potom će vam doći volhv koji zna, kako je najjogunastijeg konja moguće poslušnim za ljubljenog učiniti i prijateljem ga njegovim učiniti, kao i kako pripitomljavati divlje životinje.

Takođe k vama bard treba da dođe, on zna kako se pišu stihovi i pesme takvim glasom izvode, da će ljudi mnogi zavoleti glas, a onda – sve izrečeno čovekom. I igrati on može da nauči.

- Recite mi, molim vas, kod kog volhva ne bih morala da idem? – iznenada se Ljubomilka starcu obratila. – Jer, ne mogu sve vreme volhve da slušam.

Iznova stari volhv, osmeh lukavo zatajivši, ozbiljno devojčici odgovori:

- Da, u pravu si. Ako ideš kod svih, onda ni da se poigraš nećeš imati vremena. Nemoj ići kod svih. Zašta će ti, na primer, crtanje da učiš? Da vezeš šare, u kojima je smisao utemeljen tvoj potajni. Zašta će ti znanje to, kada imaš stariju sestru koja će, mislim, u umeću tom neprevezidjeni majstor biti.

I još, šta će ti, na primer, da ideš da doznaš kako se mogu osećanja nežna utkati u rubašku dok je šiješ, pa će ta rubaška štititi od mnogih nevolja.

Kako se može kaša pripremiti sa ljubavlju za svoje bliske, te će oni ne samo svoje telo zasititi, već i dušu. Ukus te kaše će biti nenadmašan. A to do savršenstva ume devojčica iz susedstva, tvoje sestre drugarica, da napravi.

Kada poželiš haljinu prelepu da dobiješ ili rubašku izuzetnu nekome želiš da daruješ, i da svi budu ushićeni darom, sestru svoju zamoli, ona će načiniti čudesne tvorevine.

A ukoliko kašom ili kvasom izvanrednim poželiš nekoga da ugostiš, zamoli drugaricu svoje sestre.

- Neću nikoga moliti, - odjednom ispali, zaboravivši se Ljubomilka, pa je čak i nogom lupila, - suparnice su one moje.

- Suparnice? A u čemu? – upita ozbiljno starac.

Bez ustručavanja Ljubomilka odgovori:

- Postoji dečak, bolji je od svih, na mene pažnju ne obraća, zato što su te motke uspele pre mene da izrastu. One mu se sve vreme osmehuju. Videla sam kada su kod hrama igrale kolo. A ja još treba da mu košulju sestrinu darujem, a kvas – od njene drugarice?! Neće toga biti! Nikada!

- A zašto da ne bude? I sama kažeš, on je bolji od svih dečaka.

- Bolji. Ja to tačno znam.

- Onda mi odgovori, zašto bolji od svih ne treba najbolju rubašku da dobije na dar, i kašu najbolju, i kvas? I...- Volhv stari napravi pauzu

pa tiho, kao da sebi samom govori, dodade: - Ja mislim da je pravedno da najbolju od svih nevesta dobije.

- Nevestu? – planu porumenevši Ljubomilka.

- Da, nevestu. Jer, trebala bi sreću da mu želiš. Neka bude za njega nevesta od svih bolja.

Ljubomilka je piljila u volhva ne nalazeći reči. Osećanja su je preplavila i pekla. Odjednom, pobeže od starca. Ali, protrčavši malo, stade, okrete se prema mudrom volhvu i kriknu:

- On je dostojan najbolje od svih nevesta. Takva nevesta ću biti ja!

Sa ogromnim interesovanjem posećivala je Ljubomilka svakog došavšeg u selo volhva. Prva bi dotrčala na razgovor, a odlazila posle svih, pitanjima svojim volhve zadivljujući. Pamtila je sve što govore mudraci. Tako nešto je kod učenja moguće samo ako sa posebnom namerom predavanja dete posećuje i tačno zna - gde će primenjivati dobijena znanja.

Kada je učenje za učenika tegobno, ono je neproduktivno. Kada čovek ima cilj koji je moguće dostići samo upoznavanjem oblasti različitih – učenje je radost, i sto puta brže se stiče.

A kada Ljubav učestvuje u učenju – do učinka nenadmašnog se dolazi. Ljubav je kadra da skenira misao bilo kog mudraca. Tek nekoliko reči izgovorenih učiteljem, dovoljne su da Ljubav u magnovenju celu osnovnu misao može da objasni učeniku i dalje misao njegovu sama vodi.

Dar Božiji – energija uzvišena – Ljubav, najvažnija je bila u školovanju Ljubomilkinom.

I kod kuće je sa zanimanjem neverovatnim devojčica posmatrala, kako mama ili baka obed porodici pripremaju. I zahtevala da joj detaljno objašnjavaju sve postupke. I sama se trudila da jela različita zgotovi. I uspevale su malenoj čudesne stvari.

Jednom su na Maslenicu (Poklade) rođaci na palaćinke došli, sveta je mnogo stolu prilazilo, palaćinke uzimajući sa dve hrpe. Jednu su majka i baka pekla, drugu – malena Ljubomilka. Njene palaćinke su se više dopale gostima. Sa radošću je posmatrala iz najudaljenijeg kutka devojčica, kako se smanjuje njena hrpa palaćinki brže od druge.

Kada je porodica cela sedala za sto radnim danom, šči* je kutlačom drvenom prvi zahvatao deda. I govorio je:

- Tačno znam ko je propremao ovo jelo. Nenadmašan je njegov prijatan, fini ukus.

- Svakako – dodao bi otac – u njemu nisu samo od posebnih trava cvasti – u njemu su osećanja.

Malena Ljubomilka je sa lakoćom nauke spoznavala, u životu je neprevaziđena postala vezilja, a spolja je čudesnom lepotom blistala.

Od prvog volhva je, ni sama to ne shvatajući, spoznala istinu uzvišene Ljubavi. Ako želiš biti uz Boga – boginja postani sama.

*šči – tradicionalna čorba od kupusa ili zelja

PREDBRAČNA IGRALIŠTA

Rasla su deca. Dolazilo bi vreme da se potraže voljeni. U činu važnom igrališta i igre su se pravili kao pomoć mladima.

Često bi se uveče na mestu određenom, po pravilu malo izvan sela, okupljali Vedrusi mladi. Vatru bi palili, razgovarali međusobno ili pevali pesme. A jednom nedeljno je bila zajednička šetnja sela svih, tri ili četiri istovremeno, na mestu najdražem. U zajedničkim šetnjama su se takođe palile vatre, pevale pesme i razgovaralo između sebe. A postojale su igre koje su mogle da pomognu u potrazi za ljubljenom ili ljubljenim.

Spolja gledano bile su jednostavne one, ali se smisao golemi u toj jednostavnosti krio.

»Potočić«

Igra je ovakva, na primer, postojala. Mladi ljudi su stajali u parovima jedni iza drugih, za ruke se hvatali i uvis ruke podizali. U početku bi momak sa momkom, devojka sa devojkom stajali. Onaj, ko nije imao para ili su prvi stajali, odlazili bi na kraj »potočića« i sagnuvši se prolazili ispod podignutih ruku prema njegovom početku. Prolazeći kroz »potočić« nije smeo da gleda gore. On bi nasumice udario po nečijoj ruci, sebi na određeno vreme para birajući. Na koga je izbor pao, krenuo bi za njim i oni bi zajedno stali ispred svih parova. Onaj, ko je ostao bez para odlazio je na kraj vrste, iznova sebi para birajući.

Igra je jednostavna ali prosudi, Vladimire, sam: uhvativši se po prvi put za ruke, mogli su mnogo osećaja jedno drugom preneti bez reči mladi ljudi. Priznanje, blagodarnost i Ljubav, ili naprotiv, odbacivanje. U nastavku igre parovi su se menjali, i moglo se lako upoređivati, čija ti je ruka od svih bila najprijatnija.

»Poskočica-razgovorčica« (»Pesmica-pričalica«)

Ova igra drevna, mnogo je složenija od svih igara ostalih. Poskočice sadašnje koje i sada ljudi pevaju, iz nje su potekle.

Sastojala se u sledećem drevna bračna igra »poskočica-razgovorčica«: Jedna preko puta druge postavile bi se dve vrste. Jedan red se sastojao od mladića, a iz devojaka drugi. Poslednja u redu devojka upućivala je, poslednjem u muškom redu mladiću stojećem preko puta nje, strofu od četiri stiha. Pri izvođenju je još i poigrala. Po završetku izvođenja poskočice, ostale devojke bi uradile brzo dva udarca nogama, tri pljeska rukama. I... ukoliko stojeći preko puta mladić nije uspeo za to vreme da sačini ili odabere po sećanju valjani odgovor, devojka bi zapevala novu poskočicu sledećem, stojećem u muškoj vrsti, momku.

Ako bi mladi čovek pravovremeno pronašao vredan pažnje odgovor, razgovor se, uz pomoć novih oštroumnih doskočica, među njima nastavljao. Ali je to bivalo retko.

Bez obzira što su mladi Vedrusi znali mnoštvo stihova, ipak u kratkom roku nije svako uspevao da odabere odgovor vredan pažnje, tim pre, što su udarači nogama i tapšači sa strane suparnika, na sve moguće načine nastojali da ga ometaju.

Na jednom od susreta mladih iz raznih sela, pojavila se i Ljubomila. Pet drugova Radomirovih koji su videli izuzetnu devojku na vašaru, kradomice su je posmatrali. Najbolji Radomirov drug, Arga, uopšte nije pogled sa devojke skidao.

Kada je započela igra »potočić«, obično srčani i odlučni Radomir, prolazeći ispod ruku parova sa namerom da uhvati za ruku Ljubomilu i da bude sa njom par, odjednom ustuknu. Dok je prolazio sagnut između parova, osećao ju je. Osetio bi je i zatvorenih očiju. Ali, približivši se stojećoj u paru sa svojom drugaricom Ljubomili, malo je korak usporio i potom prošao kao u snu, za ruku uhvativši nekog momka iz susednog sela.

Njegov prijatelj Arga odlučnijim se pokazao. Kada je došao red da ide po »potočiću«, stigao je Arga do Ljubomile, za ruku je uzeo i stao sa devicom čudnovatom u paru na čelo stojećih parova, a na zavist svim ostalim mladićima.

Kasnije su ga ispitivali:

- Kako ti je držala ruku? Da li ti je stezala ili je nehajna bila?

- Ne znam – odgovarao je Arga. – Ne sećam se ničega, čini mi se da mi je ruka gorela. Pipnite, i sad je vrela čini se.

- Kakva devojka! – divili su se momci-deliije, - još je i vatrena, kao da plamen u njoj neshvatljivim ognjem bukti.

Sve je to slušao Radomir ćutke. Oganj je i u njemu odavno buktao. Još od onog trenutka, kada je na vašaru prvi put čudesnu devicu ugledao. O njoj je mislio neprestano, od samog buđenja. I u san mu je dolazila, no nije je mogao dotaći ni u snu.

Uvek u nadmetanjima uspešan - Radomir je bio pesnik na glasu, a sad odjednom reči obične nije našao da bi prosuđivao o njoj.

Kada je započela igra »poskočice-razgovorčice«, on je stajao u sredini vrste momaka, pored druga svog Arge. Ljubomila je bila negde pri kraju devojačke vrste. Kada je došao na nju red da poskočice-razgovorčice peva i igra, sa lakoćom ih je zapevala. U trenu je svima postalo jasno: pobediti izuzetnu devicu nije moguće.

Ona je iznenada menjala teme. Pevala je neznane od pre strofe. Po redu je jednog za drugim pobeđivala, iako je mlađa od svih bila.

Kada je red došao na Argu da odgovori da vragolastoj devojci, nekako je uspeo, iako sa malom zadržkom, da odgovori Ljubomili jednom strofom od četiri stiha. A ona se istog trena, ne sačekavši toptanje i pljesak, promenivši neočekivano temu, tako logično našalila novim stihovima, da izgubljeni Arga nije čak ni pokušao da joj se svojim stihovima suprotstavi.

Sledeći je bio Radomir. Zapevala mu Ljubomila, odvažno pocupkujući u ritmu stihova svojih:

- Hrabar si, rećit ti, momče, u mnogim se borbama okušavši. Zavoravio si kako si u jezeru haljinu meni prao?

Poneki su se nasmejali, smatrajući kiticu Ljubomilinu šalom. Neki nisu shvatili, kao ni sam Radomir, o čemu je reč. A čim nije shvatio – odgovor je nemoguće dati.

Radomir nije uspeo da odgovori Ljubomili ništa. Kada su se završili udarci i tapšanja koji odbrojavaju vreme pripreme odgovora, shvatio je da vreme njegovo ističe nepovratno, i nije mogao to da dopusti. Kao u polusnu krenuo je prema Ljubomili - jedan, drugi, treći korak. Prišao joj je sasvim blizu. Ne shvatajući zašto su narušena pravila igre, svi zamukoše.

Radomir je ćutke stajao pred Ljubomilom. I odjednom, svi stojeći u vrstama začuše kako izgovara u mukloj tišini Radomir pred svima, stegnutog grla, vedrusku izjavu Ljubavi:

- S tobom, prekrasna boginjo, mogao bih sazdati Ljubavi prostranstvo za večnost.

Svi su u muku iščekivali, kakav će, oštra na jeziku oganj-devica, odgovor dati.

Ona nenadano i sama bojažljiva postade. Najpre smušeno spusti pogled očiju vatrenih, potom ih podiže, iz očiju su se suze slivale, a ona je šaptala:

- Tebi sam pomagati spremna u stvaranju uzvišenom.

Prepoznao je u devojci čudesnoj Radomir onu devojčicu, kojoj je u detinjstvu haljinicu u jezeru prao. Prepoznao, uzeo je za ruku. Oni zajedno pođoše, više nikoga ne primećujući. Vrste dve su u potpunom muku stajale, prateći pogledima u večnost odlazeću Ljubav.

OBRED VENČANJA

Obred venčanja vedruski već poznaješ, Vladimire. U »Zavičajnoj knjizi« si pisao o njemu. Podsetiću te na suštinu uzvišenog čina.

Zaljubljenima je predstojalo da zajedno odaberu mesto budućeg svog imanja. Obično su udvoje odlazili u okolinu sela u kom je on sa roditeljima živeo, potom u okolinu sela u kom je živela ona. Nije bilo potrebe da zaljubljeni saopštavaju roditeljima namere svoje. I tako su u selima svi poimali i osećali predstojeće zbivanje.

Na parceli odabrane zemlje, oko hektar ili nešto više, zaljubljeni su uobličavali život istinski. Predstojalo im je da misaono isprojektuju dom, rasporede mnoštvo rastinja. Imanje, na kom sve treba zajednički da deluje i uzajamno se potpomaže.

Ljubomila i Radomir su mesto za svoje buduće imanje našli brzo. Oni su, kao da su se dogovorili, u okolinu sela otišli, gde je bio šumarak neveliki i potočić jedva приметni koji je isticao iz malog izvora.

Ovde je Radomir bivao i pre. Sam je sedeo maštajući o budućnosti, o životu zajedničkom sa svojom voljenom.

Dva puta je po gornjem obodu, na svom vernom rasnom konju u odsustvu Radomira, ovuda prolazila Ljubomila. Ni sama ne znajući zašto, konja je jednom zaustavila pored potočića i pošla u pravcu šumarka, rasplela kiku, povezala kosu trakom i kod breze mlade stajala dugo.

Sad su zaljubljeni stajali na tom mestu zajedno.

- Da bivam ovde voleo sam i sam, želeo bih da se ovde nastavlja rod naš – Radomir reče.

- I meni je po volji ovo mesto – prošapta Ljubomila.

Sutradan, u praskozorje, na odabrano mesto je doneo u taljigama Radomir petnaestak motki, od vrbe pruće dugačko, male drvene šiljate kočiće i kosu. Tek što je počeo da kosi travu, ugleda: leti na konju svom u galopu Ljubomila. Nije mogao da skine pogled Radomir sa te slike, srce mu je ustreptalo. Lepotica, na tri metra od zasad nevidljive granice njihovog imanja, skoči s konja koji se još nije zaustavio i ka Radomiru potrča.

Sa danom svanuća, stvaraoče – reče Radomiru uz osmeh Ljubomila. – Dan se dobrim započinje, pa sam odlučila da donesem traku cvetnu za obeležavanje mesta nasada naših budućih.

- Tebi hvala za ulepšavanje dana – odgovori Radomir.

Zaljubljeni se nisu zagrlili niti poljubili. Nije bilo uobičajeno nešto tako pre venčanja kod Vedrusa. I u tome je bio golemi smisao: zagrljaji i poljupci se pre začeca dece u svakodnevnu prozaičnost nisu pretvarali. I zato su, kada se trenutak začeca događao, energije u njima bile na vrhuncu. I susrete međusobne jedno drugom nisu nikada unapred zakazivali.

Odlazio je svako na mesto odabrano kada bi sam pozeleo.

U praskozorje svakoga dana, stizao je uvek prvi Radomir, a odmah za njim, na konju svom se pojavljivala Ljubomila.

Za nedelju dana je Radomir podigao kolibu od pruća, nalik na čarobnu kućicu. Dva i po metra širine i tri metra dužine. Ukopao je motke u zemlju i načinio zidove od upletenih grana, a i tavanicu je od motki i grana napravio.

Sve su to osušenom travom zaljubljeni prekrili, a iznutra je sve zidove i tavanicu pokrila Ljubomila istkanim platnom. I napravila je postelje dve: slamu je položila, odozgo seno i pokrila platnom postelje.

Kada je bila podignuta kućica čudesna, zaljubljeni su u njoj često noćivali, ali u prisnost intimnu nisu stupali. Smatrala se uvredom za buduću decu takva bliskost pre venčanja, pre svijanja porodičnog gnezda.

Uz to, zaljubljeni su imali čime da se bave. Radomir je doneo široku dasku, na njoj je plan imanja dletom iscrtao i označio sve strane sveta, izlazak i zalazak Sunca je zabeležio i izlazak Meseca. I danju i noću je beležio na planu snagu kretanja i pravce vetra.

Ljubomila je često do ivica imanja odlazila, dugo stajala, u mašti crtajući slike budućih nasada, pa prilazila planu Radomirovom i upoređivala, proveravajući neće li im naškoditi vetar ili senka.

Kada je došla zima, Ljubomila je ređe posećivala posed Ljubavi. U domu roditelja svojih platno je tkala, rubašku je Radomiru s Ljubavlju vezla.

A Radomir je često na imanje buduće dolazio, kao i pre, kretanje vetrova beležio, pamtio kako sneg pada.

Tako su pravili iz godine u godinu Vedrusi kalendar vremenski. Daščice sa šemama ovakvim u svakoj su porodici vedruskoj postojale, vremenske prilike su tačno godinu dana unapred tada mogli da procene, pa čak i za dve ili tri. Čini se, jednostavnije bi bilo uzeti i prekopirati sličan kalendar od roditelja, ali on ne bio sasvim tačan. Krajolik je svuda malčice drugačiji, i od vetra je rastinje moglo da zaklanja brežuljak ili šumicu. Zimi smetovi različiti mogu biti.

Kada je proleće nastupilo, u mislima i Radomira i Ljubomile bio je završen projekat. U rano proleće su iznova počeli zajedno da žive u kućici svojoj. Sada im je predstojalo da kočicama sa trakama i grančicama sve nasade obeleže, i da usklade projekat između sebe. A Radomira je čekalo kopanje bunara i da izvor ogradi.

Ostalo je dve nedelje pre nego što se mogu u zemlju sadnice posaditi, te počеше zaljubljeni da se pripremaju za venčanje.

U selo su prvo pošli u kom je živeo mladoženja, zatim u selo neveste. Posećivali su svaki dom, domaćine pozivajući na venčanje. Dolazak njihov su sa uzbuđenjem u svakom domu iščekivali. Želeo je svako da baci pogled na njihovu Ljubav i dar da se odredi za buduću dom njihov živi. Kada je mladi par baštu posećivao, dvorište domaćinsko ili dom, oni su domaćinima malo reči upućivali. Po jednu samo rečenicu

svakome. Ovakvu otprilike: »Oh, kako je predivna vaša jabuka« ili, »Pametan je mačetov pogled«, »Umešan je i radan vaš medved«.

Za svakoga, ko bi začuo pohvalu zaljubljenih, upućenu drvcetu rastućem u bašti, ili mačetu koje živi kod njih, to je značilo priznanje vrednog života domaćina, a takođe značilo da bi oni želeli da kod sebe imaju takvo rastinje ili životinju.

U dom mladence nisu pozivali i nisu ih ugošćavali ničim. Takav običaj nije slučajno postojao kod Vedrusa. Jer, odbiti poziv i posluženje bilo bi netaktično od strane mladenaca, te ukoliko bi svuda priseli, ne bi uspeli sve porodice do venčanja da obiđu.

Narušio je pravila malčice Arga, drug iz detinjstva Radomirov. Kada su u njihov dom zaljubljeni ušli i sa ocem započeli razgovor, odjednom istrča Arga, iz staje izvede čudo-ždrepcu kome se divilo celo selo, te uzbuđeno počeo da govori:

- Molim vas, uzmite od mene konja. Kao i pre, nikome ne dozvoljava da mu se približi od kako se pokorio na vašaru Ljubomili.

Otac sina okrznu pogledom, te reče:

- Možda, ti, Arga, dresere kod konja ne puštaš? Zašto ga onda sam ne dresiraš?

Malo doveden u nepriliku, odgovori Arga:

- Ne obučavam ga, odlučio sam da bude slobodan ovaj pastuv uvek, a sada sam odluku izmenio, uzmite od mene konja – i povodac Ljubomili pruži.

- Hvala ti, - Ljubomila odgovori – konja uzeti ne mogu, na drugoga se privikao, ali ako postoji ždrebe njegovo, mi bi ga sa blagodarnošću uzeli.

Kada su obilazak svih imanja završili mladenci i došao naznačen svima dan, iz dva sela su u svitanje hitali ka parceli njihovoj i stari i mladi.

Stali su ljudi na među, koju su mladenci suvim grančicama obeležili. A u centru, pored kolibe, bilo je malo uzvišenje od zemlje, ukrašeno cvetovima. Na brdašce to se popeo Radomir, sa uzbuđenjem izlažući okupljenim ljudima projekat imanja budućeg.

Svaki put, kada bi ukazao mladić na mesto gde treba da raste nekakva biljka, iz kruga onih što su slušali, izašao bi čovek i stao na naznačeno Radomirom mesto. A držao je izašavši čovek u svojim rukama mladicu biljke koju je označio Radomir. I svakome iz kruga istupivšem, klanjao se narod. Jer, izašavši je bio nagrađen pohvalom mladenaca dok su imanja obilazili, zbog toga što je uzmogao prekrasno da odneguje. A to znači, izašavši je bio udostojen pohvale Tvorca – Oca svega, sve volećeg Boga.

Završivši obznanjivanje projekta, Radomir siđe sa brežuljka, te pođe onamo gde je Ljubomila njegova stajala, uzbuđeno i uzdrhtalo prateći sve što se dešava. Uze je za ruku i na uzvišeno mesto povede svečano. Sada zaljubljeni udvoje stoje na uzvisini.

Radomir pred svima izjavljuje:

- Ljubavi prostranstvo ovde nisam stvarao sam. Pored mene je i pred vama, ljudi, nadahnuće prekrasno moje.

Najpre je pogled pred svima spustila devojka, a bolje ju je devicom nazvati.

Lepota je kod svake žene posebna. No mogu postojati trenuci u životu svake žene, kada je iznad svih ona. U današnjoj kulturi nema takvih trenutaka. A tada...

Evo, pogled svoj u ljude upravi Ljubomila.

U jedinstveni se slio usklik ushićenja svih ljudi pred njom stojećih. Na licu devojke nije bio drzak, već je odlučan osmeh zablistao. Energija Ljubavi ju je preplavila. Jače od uobičajenog rumenilo se po obrazima njenim prelivalo. Zdravljem odišuće telo device i sjaj u očima, toplinom su obavili ljude i celo prostranstvo oko njih. U trenu je sve zamrlo uokolo.

Boginja mlada je pred ljudima u svoj svojoj čudesnoj lepoti blistala. Pogled nisu mogli da skinu s nje ljudi, ushićeni slikom.

Zato nisu odmah brežuljku, na kom su zaljubljeni stajali, roditelji devojčini dostojanstveno prišli, u pratnji starijih i mlađih članova cele porodice.

Zaustavivši se kod brdašca, prvo se poklonila porodica mladima, potom je upitala mati devicu-kći svoju:

- Sva mudrost roda našeg je u tebi. Reci nam, kćeri naša, vidiš li budućnost na odabranoj tobom zemlji?

- Da, mama, vidim – odgovarala je Ljubomila.

- Reci mi, kćeri moja, - mati je nastavljala – sve iz dolazeće budućnosti ti se dopada?

- Projekat izloženi, mojoj duši je po volji. Ali ipak želim svoje još malčice da dopunim.

Sa uzvisine lako skočivši, odjednom protrča između ljudi Ljubomila prema ivici buduće bašte. Zaustavila se i izgovorila:

- Ovde drvo lišća igličastog treba da raste, a pored njega breza. Kada dune vetrić sa te strane, ono će se sastati sa borovim granama, onda sa brezovim, i tada će grane drveća vetrić zamoliti da otpevaju melodiju. Ni jednom se u potpunosti neće ponoviti, ali će svaki put biti radost za dušu. A ovde - devojka malo ustranu otrča – ovde cveće treba da raste. Isprva crvena boja neka bukne, ovde ljubičasta malčice kasnije, a onde bordo.

Ljubomila, zarumenevši se, kao vila je po budućem vrtu igrala. I iznova se u krugu ostavši ljudi pokrenuše, žurili su, semenje noseći u rukama, prema onom mestu na zemlji koje je određivalo vatreno devojče.

Završivši igru svoju, ona opet prema brdašcetu potrča i, pored svog izabranika stavši, reče:

- E sad će savršeno biti ovo prostranstvo. Sliku čudesnu će gajiti zemlja.

- Reci svim ljudima, kćeri moja, - devici se iznova obrati mati – kruna svega ko će biti najdivnijeg ovog prostranstva? Koga, od svih živećih na zemlji ljudi, koga bi svojom rukom mogla da venčaš?

Okrenuvši se ka mladoženji, nevesta je odgovarala:

- Venac je dostojan onaj da primi, čija misao ima moć da prekrasnu budućnost stvara, - i rukom dodirnu rame voljenog koji je pored nje stajao. Spustio se pred njom na jedno koleno. Devojka je na glavu njegovu venac prelepi, spleten svojim rukama, iz trava mirišljavih i cveća svečano položila. Potom je, tri puta pomilovavši kosu venčanog desnom rukom, levom glavu njegovu prema sebi malčice naklonila. Onda sa kolena ustade krunjeni Radomir. A Ljubomila se spustila sa brežuljka i glavu skromno naklonila pred njim.

Sada, kako je bio običaj, brdašcu priđe mladićev otac i cela njegova porodica. Prišavši, zaustavili su se sa dubokim poštovanjem, i otac sina krunjenog, višeg od svih, upita:

- Ko si ti, čija je misao Ljubavi prostranstvo kadra da sazda?

Radomir odgovori:

- Ja sam sin tvoj i ja sam sin Tvorca.

- Venac, svečano stavljen tebi – uzvišene misije je vesnik. Šta ćeš činiti ti, krunjeni, imajući nad prostranstvom svojim vlast?

- Prekrasnu budućnost ću stvarati – začu se odgovor.

Iznova zapita otac:

- Gde ćeš snagu pronalaziti i nadahnuće, moj sine i okrunjeni sine Tvorca?

- U Ljubavi.

Opet pitanje:

- Energija Ljubavi je kadra da bludi po Vaseljenu celoj. Kako ćeš uzmoći da opaziš odraz Ljubavi vasseljske na Zemlji?

- Postoji devojka jedna, oče, i za mene je ona – energije Ljubavi vasseljske odbljesak na Zemlji – uz ove reči siđe do Ljubomile i uzevši je za ruku, na uzvisinu je iznova povede.

Dve porodice su se u jednu slivale grupu, grleći se svi i šaleći kroz smeh.

Potom se svima mladić zahvalio, te započese svi svoje darove žive da sade na onom mestu koje im je ukazao pre toga.

Oni, kojima nije bilo pokazano mesto gde da sade, išli su duž međe, ranije obeležene, i uz pesmu horovodnu* bacali u zemlju semenje, sobom doneseno. Prošlo je svega nekoliko minuta, a bašta čudesna je bila utemeljena. I iznova krunjeni mladić, podigavši ruku uvis, reče:

- Tvorcem podarena živa bića čoveku, neka budu blizu, i u prijateljstvu sa nama neka žive.

A oni, koji su im pripremili na dar životinje, prilazili su kolibi, noseći u rukama mače ili štene, ili telence na povocu vodeći, ili medvedića. Arg, prijatelj Radomirov, obećano ždrebe im je podario.

*horovod – narodno kolo

Zatim su upletenim granama brzo dogradili uz kolibu ograđeni prostor za stoku. Uskoro je privremeno stanište mladenaca bilo ispunjeno životinjama, isto tako mladim. U tome je bio golemi smisao: izmešavši se između sebe, one će večno živeti u prijateljstvu, brinući se i pomažući jedna drugoj.

Primivši darove, iznova su mladenci svima zahvalili, a onda je uz horovode i pesme, kakav je bio običaj, šetnja razdragana započela. A mladenci su sa svojim rođacima krenuli, svako u svoj dom. Dve noći i dan jedan, oni sad jedno drugo neće videti.

Za to vreme su najbolji majstori iz dva sela, unapred napravljeni drveni kostur kuće na parcelu preneli. Pokrili su krov, položili pod od dasaka, začepili sve pukotine mahovinom i travama. A žene su najbolje plodove unele u taj dom novi. Dve majke su postelju prekrile lanenim pokrivačem. Druge noći su svi ljudi napustili parcelu. Energija Ljubavi je nad njom lebdela u iščekivanju zaljubljenih mladenaca.

Vidi šta se dešava, Vladimire. Vedruska porodica, u datom slučaju porodica malene Ljubomile, prihvatila je pojavu u devojčici osećanja Ljubavi kao dar Božiji. Ponašala se prema nastalom osećanju kao prema novom članu porodice upućenog od Boga u svojstvu pomoćnika u vaspitavanju malene devojčice. A možda, i kao suštinskog vaspitača. Na kraju krajeva, baka je pomogla devojčici da pojmi šta očekuje od nje uzvišena energija Ljubavi, ukazujući običnim, razumljivim detetu jezikom, na određeno činjenje.

Devojčica poletno počinje da upoznaje nauke, duboku mudrost življenja, usavršavajući sopstveni duh i telo.

Ko je najbitniji bio za uspeh Ljubomilin? Baka, mudri učitelji-volhvi, sama devojčica ili neumorna, veličanstvena energija Ljubavi?

- Mislim, ukoliko bi se uklonila nastojanja energije Ljubavi, onda svi drugi učesnici u vaspitanju devojčice jedva da bi mogli da dosegnu do polovine postignuća. Ali, da nije bilo njih, energija Ljubavi teško da bi mogla sama da usmeri devojčicu na pravi put.

- Znači, došlo je do zajedničkog stvaranja, i radosti od posmatranja njegovog. A to je upravo ono što želi Bog od čoveka.

- Slažem se. Sam svadbeni obred – to je nenadmašan po lepoti, smislu i svrsishodnosti praznik-remek delo. Ako bi se upoređivao sa današnjim svadbenim običajima, proizlazi: mi smo se pretvorili u okultne idiole. Šta ostaje mladencima posle savremene svadbe? Sećanje na vožnju kolima, iz nekog razloga, do »večnog plamena«, pijanke u kafani ili restoranu, dranje i javno ljubljenje, koji traće energiju, predodređenu za začeće deteta.

Posle vedruskog obreda venčanja, ostaju mladencima ne uspomene, već pravi dom sa radošću izgrađen najboljim majstorima,

bašta sa izobiljem rastinja, posađenih rukama rođaka, prijatelja, suseda, po projektu mladih zaljubljenih.

- Zaista im ostaje stvarno prostranstvo Ljubavi. Sveto, istinski Božansko, živo gnezdo, u kom će potom doći do začeca deteta.

Kumovi su u vedruskom obredu venčanja ne dvoje prijatelja, kao sada, već svi rođaci, cela okolina, i potpisuju se ne na parčetu papira, već na zemlji živom tvorevinom.

Mladenci, sa svoje strane, zajedno polažu ispit pred celim selom, pripovedajući o svom projektu budućeg zavičajnog imanja. Mislim da je to što oni predstavljaju, nemerljivo više od današnjih doktorskih disertacija.

Razume se, materijalizacija živog prostranstva, dom, domaćinstvo, lepota čina uz čiju pomoć se sve to stvara, nesumnjivo je važna činjenica. Ali je ne manje važan još jedan izvanredan aspekt. Obrati pažnju: ko venčava mladence. Ne roditelji, ne neki slučajni matičar ili sveštenik, koga često vide prvi i poslednji put.

Ljubomila venčava Radomira sama! Ona mu stavlja na glavu pred svim okupljenima venac. Takav čin mogu da obave samo uistinu deca Božija. Ta psihološka činjenica nije tako obična kako se na prvi pogled čini.

Čovek koji dozvoljava da se registruje njegova Ljubav od strane nekakvih slučajnih ljudi, na podsvesnom nivou već skida sa sebe odgovornost za dalju sudbinu porodice. Ljubomila je, naprotiv, svečano sebi poverava.

Između danas registrovanih mladenaca i Boga, mnogo je formalnosti. Tu je blagoslov roditelja, građansko venčanje u opštini, i sveštenik u crkvi. Između vedruskih mladenaca i Boga – nema nikoga. Zato, njihov brak može da blagoslovi isključivo sam Bog.

I On to doista čini istinskim ispoljavanjem još pre svečanog stavljanja venca. On im šalje uzajamnu Ljubav. Vedrusi su znali kako da je prihvate i učine večnom.

A šta se dešavalo pre začeca u Vedruskom periodu života ljudi?

ZAČEĆE

Obavio se obred venčanja. Ali mladenci ne uskaču smesta u krevet radi izvršavanja čuvenih radnji prve bračne noći, a posle svadbene pijanke. Njih ne prisiljavaju rođaci da legnu u postelju, te da posle pokazuju svim prisutnim na svadbi krvavu posteljinu, kako se to čini u mnogim svadbenim običajima, osobito na Kavkazu.

Mladenci zaljubljeni odlaze svako u svoj roditeljski dom. Spavaju, peru se. I u ovom činu se takođe krije golemi smisao.

Prolaze uzbuđenja vezana za uspešno polaganje ispita projekta parcele. Uznemirenost zbog samog venčanja, kada su u potpunosti bili zauzeti jedno drugim i bili preopterećeni, iako prijatno, ali su ipak bili u nervnoj napetosti.

Oni se odmaraju i ispavaju u domu svojih roditelja, svakako misleći jedno na drugo.

Posle dva dana dolazi do njihovog prvog susreta, kao muža i žene. U tom trenutku sve je pripremljeno za začće njihovog deteta. Ovde se ne radi samo o materijalnim dobrima. Dom, ugodan prostor za stoku, povrtnjak i bašta su važni, razume se. Ali je takođe važno duševno i fizičko stanje mladenaca.

Probudio se pre svitanja Radomir. Nikoga ne budeći, venac stavivši, košulju je sa vezom majčinim poneo sa sobom. Potrčao je do potoka koji je tekao od izvora.

Mesečina je put predosvitni obasjavala, girlande zvezda su još uvek treptale u visinama. Na potoku se umivši, on odenu rubašku i brzo pođe ka zavetnoj tvorevini. Nebeski svod je postajao svetliji.

I evo, stoji na mestu tom sam, gde se odvijalo veselje dva sela nedavno, a koje je vizijom svojom stvarao.

Kakva silina osećanja i osećaja u čoveku može biti u trenu takvom – ne može da razume neko, ko nije iskusio slično ni jednom.

Može se reći, Božanski su se pojavili osećaji i osećanja. I narastali su u iščekivanju trepetnom svanjućeg zraka, u kom... Evo nje! Nje, njegove prekrasne Ljubomile! Obasjana zrakom praskozornim, trčala je u susret njemu i stvaranju svom.

Priviđenje živo hitalo je ka Radomiru. Granice savršenstvo nema, dakako, a vreme je iznenada stalo za to dvoje. Ušli su na oblacima osećanja svojih u dom novi. Hrana je na stolu, a zamamni miris cveća suvog dolazio je sa izvezenog prekrivača na postelji.

- O čemu razmišljaš sad? – strastvenim šapatom je upitala.

- O njemu. O našem budućem detetu. - uzdrhta Radomir pogledavši Ljubomilu. – Oh, kako si lepa! – Ne mogavši da se uzdrži, veoma obazrivo svojom rukom njeno rame dotače, i obraz.

U Ljubomili i Radomiru nije tek obična radost u duši bila: oni su nemim klicanjem posmatrali jedno drugo.

»Moj muž – bezglasno je u sebi šaptala Ljubomila – moj muž, hvala nebu i Vaseljeni celoj. Kakvu sreću – život u Ljubavi, Ti daruješ ljudima, Bože pravedni!«

»Moja žena« – Ljubomilu posmatrajući, mislio je Radomir. Zatvarao je oči, iznova ih otvarao da bi je ugledao, tobože, iznenada. Kao viziju na svetu najdivniju. Kao da se pojavila boginja neprocenjiva pred njim. Ali, nije »tobože« video pred sobom boginju Ljubomilu. Boginju je Radomir ugledao na javi.

Dah vatrene Ljubavi dvoje je obujmio i odneo (preneo) u nepojmljive visine.

Niko za milione godina neće uzmoći podrobno da opiše - šta se događa sa njom i njim kada u Ljubavi, porivom uzajamnim stvaraju stapajući se u jedno, sliku i priliku svoju i Božiju ostvarujući.

Nisu znali tačno ljudi-bogovi iz Vedske kulture: kada se nepojmljivo ostvaruje čudo - spajajući dvoje, a kasnije ostaje svako sam sa sobom. I u isto vreme, u neobjašnjivom trenu uzdrhtaće Vaseljena, snoviđenje posmatrajući: Duša čeda bosonogog po zvezdama nožicama prebira ka Zemlji stremeći, kroz sebe dvoje u trećeg, jedinstvenog ovaploćujući.

Praskozorje je prelazilo u sretan dan. Podizalo se sunce nad zemljom. Obasjavalo je blistavije tananim zrakom ono mesto, na kom su stajali bogovi na zemlji. I više od sunčeve svetlosti neprimetnim i blagoslovenim sjajem energija Ljubavi, dar Božiji zemaljskim bogovima, sobom ih je obasjavala. Likovala je energija Ljubavi! Da li je razumna ona? Razumna je! Kao što su osećanja sva – delići razuma, ona je između svih najvažnijom smatrana od Boga. Kada se zbivalo Božije veličanstveno stvaranje Zemlje, On je govorio Ljubavi:

- Hitaj, Ljubavi Moja, požuri ne procenjujući. Hitaj i poslednjom iskricom svojom. Energijom uzvišene balgodati obujmi ih, sve buduće Moje sinove i kćeri.

Sad, kad se u Ljubavi Ljubomile i Radomira začće dogodilo, Bogu se Ljubav obraćala:

- Nevidljiv si Ti, Tvorče Veliki. Ali su deca vidljiva Tvoja. Nevidljiva sam bila i ja. Sada vidim odraz svoj na licima Tvoje dece. Ona su Tvoja, i kao da su moja. Decu njihovu želim da mazim i da shvatim, kako si mogao predvideti Ti, Tvorče Veliki, predajući me svu bez ostatka? Kako si mogao predvideti blagodat zemaljsku? Pokaži se u svoj čarobnoj lepoti Svojoj i sjaju pred decom.

Šapatom vetrića jedva primetnog, Bog je odgovarao Ljubavi:

- Sobom ne smem da odvlačim decu Svoju od stvaranja njihovog uzvišenog i poletnog. A ti, Ljubavi Moja, ne žeži srca mlada u zanosu likovanja svog. Pamtim kako si Mene ožegla blagoslovom energije svoje. Osećam, sada isto tako prliš klicanjem našu decu.

- Moj Bože, ne prljam, već grejem, bodrim. Izgovorio si »našu decu«, uzdrhtala sam malčice, i na trenutak su se energije povećale u meni. Ali sam ih obuzdala, nisam ih opekla. Izgovorio si »naša deca«, što znači da su malčice-malčice i moja.

- Ona, koja budu rođena u Ljubavi, shvatiće, ko su mati i otac njihovi.

- Vladimire, neće biti lako, možda, da spoznaš, ali pokušaj da razumeš. Kod Vedrusa začće dece uopšte nije bila najvažnija intimna veza. To što sad u posteljama čine ljudi, nazivajući svoje činjenje vođenjem ljubavi, Ljubav samo vređa, ponižava Boga. Zadovoljenje požude oni dobijaju samo na tren, i to se, mislim, ne može čak ni stotim delom uporediti sa onim što je bilo predodređeno Bogom za čoveka.

Vedrusi su videli jedno u drugom ne objekat telesnih zadovoljstava, već nešto drugo.

Kada se u Ljubomili i Radomiru želja pojavila da stvore dete, oni ga nisu zamišljali odvojeno od sebe. Kultura osećanja u tim vremenima drugačija je bila. Zaljubljeni muž i žena su jedno u drugom doživljavali dete. I milovanja su zbog toga potpuno drugačija bila. Privlačila ih je ne vatrena žudnja za stupanjem u intimnu vezu. Privlačilo ih je uzvišeno stremljenje ka stvaranju.

I Ljubomilu je Radomir zagrlio kao dete svoje. Pomilovao joj je kosu, grudi čvrste dotakao, ramena milovao, ljubio dlanove. Ona je njegovo lice doticala, ramena. Oko vrata ga nežno obujmivši, na svoje grudi ga je poput deteta privila...

Traktata je u svetu mnoštvo koji ljude pokušavaju da zbližavanju intimnom nauče. No, nije bilo, niti će ikada biti traktata, koji mogu vedrusko začće da predstave.

Tela zaljubljenih nisu glavnu ulogu u njima igrala. Tela su samo volju i želje ispunjavala ljudske. U drugoj dimenziji su u to vreme živeli ljudi. Kada se uzvišeni čin dešavao, oni su se na Zemlju vraćali. Doživljeno zadovoljstvo nije kratkog veka bilo. Ono je za večita vremena sa njima ostajalo, kao da je prema savršenstvu višem za jedan stepen uznosilo čoveka.

Zbilo se – Radomir je, kao u polusnu, činilo se ne vraćajući se iz nepojamne dotad dimenzije, poljubio Ljubomilu kao tek rođeno dete i usnuo blaženim snom. Ne mogu da ne zaspu muškarci, možda zato što žele da se vrate ponovo tamo.

A Ljubomila nije spavala. Ona, kao da je delić čudesni u sebi osetila. Iz postelje je ustala, prišla prozoru. Kroz prozor je sijalo sunašce i delilo prozorsku dasku na svetao i senoviti deo. Po spoju svetlosti i senke Ljubomila je prešla prstom, sa zgloba skinula vrpcu lanenu i položila je

na dodirno mesto svetlosti i senke. Vedrusi su uvek dan i trenutak začeca obeležavali.

Na onom mestu gde se venčanje odigravalo sadilo se drvo, čije je stablo moglo da bude glatko. Preko puta njega se drugo drvo sadilo u trenutku kada su se svetlost i senka na prozorskoj dasci svojom granicom sa vrpcom lanenom poklapale. Drugo drvo se u senci prvog stabla sadilo. Ovakav postupak im je omogućavao da zauvek pamte tren začeca deteta. I horoskop, ako se od tog trenutka računa, uvek će biti najprecizniji. Iako su Vedrusi poznavali raspored planeta i njihov uticaj na telo, oni su, bez obzira na planete, mogli dela uspešna da ostvaruju zbog posedovanja ogromne energije.

Između drveća tog su kasnije izlivali vodu porođajnu, placentu polagali u zemlju. Poodrastavši čovek bi na dan svog začeca spavao na tom mestu. Raspored planeta se pomalo menjao iz godine u godinu, a čovek je svaku informaciju iz Kosmosa dolazeću, mogao da oseti u noći sna takvog. Ne razumom, pre podsvešću, čulima. Da oseti sve, do stvorenog svega zemaljskog Bogom. I ako je bilo bolesti neke ili brige, na ovom mestu san ih je uklanjao. Ali su veoma retko bolesti telo vedrusko mogle da sustignu.

Služilo im je mesto njihovog začeca za san, za spoznaju svemira uglavnom.

TELEGONIJA SE MOŽE POBEDITI

- Anastasija, čuo sam: volhvi su umeli da pobeđuju pojavu telegonije, odnosno posledice predbračne veze. Ako je žena imala predbračnu vezu, prvi muškarac, kako je sada poznato, neizostavno utiče na spoljašnost i karakter deteta koje je začeto sa drugim muškarcem, na primer, mužem te žene.

Ukoliko oni pre začeca obave obred venčanja o kome si ispričala, da li će sa posledicama predbračne veze žene biti završeno jednom za svagda?

- Vladimire, ne mora uvek dete da liči na prvog muškarca. Biva da sjaj (svetlost) događaja novih i osećanje Ljubavi izbrišu informaciju o pređašnjim neuspešnim vezama. Ali ipak, kod Vedrusa postoji obred koji može i pomaže da se staro, nepotrebno izbriše. Muškarca i ženu on čisti. Tri misli u njemu treba da učestvuju. A čije, sam pokušaj da se dosetiš.

- Bolje ispričaj odmah sama, Anastasija. Meni se i tako od svih tih informacija mozak previše usijao.

- Dobro, ispričaću. Ali je veoma važno da ljudi sami nauče zaključke da donose, neophodne sebi samima.

- Jednom će naučiti, a sad bolje ispričaj, zato što je pitanje veoma važno.

- Onda postavi pitanje u punom obimu o onome što te zanima.

- Kako to u punom obimu?

- Vladimire, tebi je poznato da ova pojava dotiče ne samo žene, već u istoj meri i muškarce. Predbračna veza muškarca apsolutno isti uticaj vrši na buduće dete. I od najčestitije, nevine devojke može da se rodi ne njeno dete, ukoliko muškarac nije čedan. Znaš li o tome, Vladimire?

- Da, Anastasija, na žalost znam. Čitao sam kako se jedan vojnik, vraćajući se posle odsluženja vojnog roka, napio na stanici i proveo noć sa prostitutkom-azijatkinjom. Kući je u svoje selo stigao i oženio se devojkom koja ga je čekala. Rodilo im se dete tamne kože i kosih očiju. Svi su počeli devojku da okrivljuju, a u okolini nijednog azijata ni blizu nije bilo.

Mislio sam da o muškarcima nije obavezno govoriti.

- Obavezno se mora i o muškarcima govoriti: oni o obredu najviše moraju da brinu.

Evo u čemu se sastoji obred. Muškarac treba na tom mestu gde žive supružnici, u prirodi da načini postelju pod zvezdanim nebom. Sam da je namesti za sebe i ženu svoju. Tri dana moraju da poste, i tri dana pod zvezdanim nebom da spavaju. Pre svakog spavanja, muškarac treba ženu vodom izvorskom da opere i da se opere sam. Muškarac ženu

lanenom tkaninom treba da obriše, a sam ne treba da se briše, već samo rukama kapi vode sa sebe da skine. Mokar u postelju sa ženom leći mora. Intimne bliskosti ne smeju imati ta tri dana.

Kada pod zvezdanim nebom budu tonuli u san, noći prve za prošlost moraju oprostiti jedno drugom i odmah, od noći prve, buduće dete treba da zamišljaju.

Muškarac je dužan da razmišlja da će na ženu njegovu ličiti dete, a žena će ga zamišljati da nalikuje muškarcu.

Kada ova tri dana prođu, može se stupiti u prisnost telesnu, a planete će o prošlosti, o nezačetoj deci, informaciju izbrisati u njima.

Ali, pre nego što se u vezu intimnu uđe, muškarac je dužan ženu i da venča. U obredu vedruskom to radi devojka: ona polaže na glavu izabranika venac, ali u ovom obredu muškarac venčava ženu.

Ovaj obred venčanja nije obavezno da izvrše oni parovi, koji su zajedno tražili mesto za svoje buduće imanje, našli ga i počeli da žive na njemu.

- Zašto za njih to nije obavezno?

- Samo traganje, prva tri dana obavljanja svega ostalog očistiće ih, ako o budućem detetu tri dana budu snevali, ne začevši ga...

- Anastasija, a gde je treća misao? Govorila si da su nužne tri misli istovremeno.

- Da, govorila sam, i u ovom slučaju su bile tri misli. Već treće noći, kada su muškarac i žena pod otvorenim nebom spavali, njima je svojom mišlju pomagalo dete buduće.

- A gde je ono bilo?

- Tamo gde sva deca do začeca zemaljskog ovaploćenje iščekuju.

Eto, to je ceo obred koji je volhv genijalni proračunao i ljudima ga predao. I sam se radovao - do koje je mere delotvoran njegov obred. Sretnih porodica je posle njega mnogo više bilo.

Da li si shvatio sve, Vladimire? Da li ćeš biti u stanju da o obredu tom ljudima ispričaš?

- Naravno, razumeo sam i sve ću ispričati.

- I nećeš dodati ništa priči mojoj?

- Ne, neću dodati.

- Onda neće biti delotvoran obred.

- Kako? Zašto?

- Misao predaka neće biti uključena.

- Da, setio sam se, deka mi je o tome govorio: da se moramo pokajati pred njima. Napomenuću to čitaocima. Iako mi nije baš najjasnije, zašto mora da se pokaje baš naše pokoljenje? Jer, nismo mi njihovu kulturu skrivali i uništavali.

- Može se, svakako, i tako pomisliti: »nismo mi«. Ali biće bolje ako se druga misao u glavi pojavi.

- Koja?

- Našem pokoljenju je pripala velika čast i milost da vratimo kulturu praroditelja svojih. Da povežemo prekinutu sa njima nit. Tek

tada će grandiozno pronalaženje početi u ljudima da se dešava (ostvaruje, događa). Tek tada će njihove misli, našim pomagati. A zasad su njihove misli zbog našeg nepoimanja prinuđene da nam protivureče.

PSIHOLOGIJA RAĐANJA I POJAVLJIVANJA ČOVEKA NA SVETU

Dotičući ovo pitanje, odmah treba uočiti da je po rečima Anastasijinim proces začeća, nošenja i pojavljivanja na svetu čoveka – proces koji u osnovi nije fiziološki, već psihološki. To je najveličanstvenije zajedničko stvaranje muškarca i žene. To je rezultat visokog delanja njihovih misli, osećanja, intelekta.

U početku je kod mene, a mislim i kod mnogih čitalaca, ovakva tvrdnja izazvala nedoumicu, te ću zato i navesti na tu temu detaljni razgovor.

- Anastasija, kako se može govoriti da je on u osnovi psihološki? Jer, u majčinskoj utrobi se razvija stvarni materijalni plod. Žena doživljava prave fiziološke osećaje, ponekad bolne. Na temu nošenja deteta, njegove pojave na svetu, napisano je mnogo naučno-popularnih knjiga, u kojima se ponekad na najpodrobniji način objašnjava, šta i kako treba da čini bremenita žena, upravo na fiziološkom planu. Proizlazi da je na prvom mestu ipak fiziologija.

- Da, mišljenje takvo je u ljudskom društvu zaista čvrsto ukorenjeno. To je vrlo žalosna činjenica koja govori o tome, da je osnovna komponenta čovekovog »Ja« odgurnuta u drugi plan ili je potpuno uklonjena. Zbog toga i dolaze na svet ljudi, u svojoj biti vrlo daleki od nalikovanja Bogu.

Sam proceni, Vladimire, plod u materinskoj utrobi živi i razvija se ne zato što je neko napisao na tu temu nekakve traktate, već zato što je tako promišljeno Tvorcem, prirodom. Uplitanje u taj, najvišeg mogućeg stepena savršen proces, znači menjanje prirodnog, savršenog, za veštačko i manje savršeno.

Fiziologija formiranja čovekovog tela isprogramirana je Tvorcem i može da se odvija sama od sebe, ne opterećujući majku i oca da upravljaju tim procesom.

Psihologija, filozofija rođenja – nemerljivo najviši proces – potpuno je pod uticajem majke i oca. To je zajedničko delo čoveka i Boga.

Pojava bola u trenutku rođenja bebe, svedoči o pogrešnom psihološkom prilazu roditelja procesu rađanja.

U normalnoj prirodi rađaju svoje potomstvo mnogobrojne životinje, i niko od njih ne strada, niti trpi muke. I za svoje najvoljenije biće, čoveka, Tvorac nije ni pomislio na bolove. Kao što na bol za svoju decu i ne pomišljaju roditelji puni ljubavi.

Pri ispunjavanju najvećeg svog predodređenja – stvaranja Božanskog čoveka – nagradu je odredio Tvorac ženi, nosećoj plod

Božanski u sebi. Nagrada je – osećaj blaženstva, radosnih ushićenja naizmeničnih pri porođaju, a ne bol. Naprotiv, radosni proces rođenja čovekovog mora biti - prijatan.

Sam čovek, obmanut okultnim naukama, pobuđivanjem tamne strane i uplitanjem svojim pogrešnim, učinio je rađanje bebe bolnim za majku, a za novorođenče šokom nepodnošljivim.

- Kakve veze ovde ima šok, pa još nepodnošljiv za novorođenče? Ono se naprosto rađa.

- Da, rađa se, ali ne razume zašto ga nešto grubo izbacuje iz prijatnog i savršenog prostranstva, zašto se njegova mati muči trpeći bol. Bol majčin, patnju novorođenčetu pričinjava ogromnu.

- Zašto, zar se može rađati apsolutno bez bola?

- Ne jednostavno bez bola, već sa najveličanstvenijim, najprijatnijim užitkom i duševnim zadovoljstvom.

- Pa, savremena medicina baš može da obezbedi skoro bezbolan porođaj uz pomoć anestezije.

- Narkoza umanjuje bol majke, ali povećava novorođenčetu patnju duševnu, jer pri narkozi ono gubi vezu sa majkom. Strah prouzrokuje kod njega stanje nesigurnosti u sebe, i ona ostaje čak i u odraslom dobu, pa čak i u starosti dubokoj. Ona mu ne dozvoljava da se rodi iznova.

- Zašto se to dešava?

- Dok živi u utrobi majčinskoj čovek, njemu je prijatno u njoj, udobno, umirujuće i spokojno. Na fizičkom planu on dobija sve što mu je neophodno. Odsustvo problema, svojstvenih svakom čoveku u svakodnevnom životu, njemu omogućava da ceo kosmos oseća.

Za devet meseci od stvaranja čoveka, informacija mu se sva prenosi o prekrasnom kosmosu, o predodređenju ljudskom.

Prekrasan je svet njegov u utrobi majčinskoj, beskrajan.

I odjednom, iz smirenosti ogromne, njega nešto nastoji da izbaci grubo. Svim ženama je poznato: trudovi su započeli, oni kao da su neizbežnost i zato ne razmišljaju ljudi o tome, kakve osećaje od njih novorođenče može da doživi. Malo žena u savremenom svetu zna da ne treba plašiti, već naprotiv, milovati pri trudovima treba čedo svoje, s njime pričati, opštiti, pozivati ga da se rodi. Pri tom, bol sama neće osetiti.

Zov majke svoje i svoga oca čuće ono, smatraće istiskivanje milovanjem i pozivom, te će poželeti da to čudesno upozna, i da na svet svojom voljom dođe.

Svojom željom se roditi, u tome je važnost izuzetna sadržana. Sva informacija od Boga će pri ovakvom porođaju biti sačuvana.

Kada se kod žene strah od trudova dešava, prestravljen je u utrobi čovek.

Kada se bol kod žene javi od trudova i razmišljanja samo o sebi, u utrobi je čoveku bol dvostruki, oseća se odbačenim, a najvažnije – bespomoćnim i nezaštićenim. Štetni su takvi osećaji i neprolazni. Oni brišu informaciju, dobijenu ranije o kosmosu. Brišu je zato, što joj

protivrečne. Pri ovakvom porođaju, prvi put u životu oseća čovek sebe ne kao gospodara kosmosa, već ništavilom, potčinjenog nekakvim silama.

Rodiće se telo čovekovo, ali se gospodarski duh i čestiti stvaralac u njemu neće roditi. Sličan Božanskom neće postati čovek takav, već će biti samo rob suštine druge, i celog života će od ropstva pokušavati da se oslobodi, ali uzalud.

Carevi zemaljski, predsednici, kao i telohranitelji njihovi i posluga, takođe su robovi. Navodno rešavaju nešto važno i nastoje da život svoj srećni izgrade, no sve je nesrećniji život za njih i bezizlazniji, sve crnji su vazduh i voda.

Na porođaju misao o beznađu, bolom podstaknuta, smeta zajednici ljudskoj da dostojne odluke donese.

- Da, zlokobna je slika sa rođenjem takvim. Možda i nije nepromišljeno što sada neke žene carski rez rade? Uz njega se nešto poput ovoga ne događa. Šta misliš?

- Događa se. Rođenjem čovekovim - teško da se ovakav postupak može nazvati, pre na operaciju običnu liči. Ko čoveka na svet uz operaciju dovodi, mati - ne rodivša dete, ili hirurg - iz tela majčinskog plod odsekavši?

Još se ne pojavivši na svetu, novorođenče odjednom gubi sa majkom vezu, što znači, sa kosmosom celim. Potom ga nasilno vade iz utrobe. Zašto? Kuda? I zašto tako grubo? I zašto ništa od njega ne zavisi? Svet se ceo ruši za njega!

Na svet dolazi dete, smatraju ljudi, a on se u trenutku rađanja, oseća stradalnikom. I čini se ostalo je živo čedo-čovek, a u stvari, živo je ostalo samo telo. Svoje Božansko »Ja« ništavnim ostacima duhovne suštine svoje celog svog života će pokušavati da nađe. Krivci za to su otac njegov i mati.

- Anastasija, kako sam razumeo, od žena, od toga kako nose i rađaju decu, zavisi budućnost njihovog potomstva i budućnost cele ljudske civilizacije. Da li je tako?

- Da, tako je, Vladimire. Ali, ne u manjoj meri, već u podjednako meri zavisi rođenje čovekovo od oca, muškarca.

Kada bebu rađa muškarac...

- Sačekaj, stoj, Anastasija, pojasni, šta imaš u vidu pod rečima »rađa muškarac«? Pa, muškarac ne može da rađa. On fiziološki nije u stanju da rađa.

- U tome i jeste podvala: što su ulili većini ljudi da je porođaj u osnovi – fiziološki proces, čime su uklonili prilikom rađanja uzvišeni duh Oca-Tvorca. Tačnije, Boga-Oca su sa porođaja udaljili. Odsustvo Njegovo na ženama se zato odrazilo bolovima porođajnim, a kasnije patnjama ljudskim.

- Objasni podrobnije, kakva je uloga muškarca na porođaju? I zašto je njegovo odstranjivanje istovetno uklanjanju Boga? Da li otac-muškarac treba da pomaže ženi svojoj pri porođaju?

- Uopšte nije obavezno da muškarac pomaže pri porođaju, dovoljno je da bude pored. U tome nije najvažnije predodređenje oca.

- Pa, u čemu je onda glavno predodređenje?

- Da bi se shvatilo, neophodno je spoznati: utroba majčinska hrani telo ploda, u njoj začeto od ljubljenog muškarca. Hrani telo, što je važno, ali nije najvažnije.

Plod reaguje na stanje, na osećanja majke i u istoj meri na osećanja oca.

Kada muž razgovara sa trudnom ženom, plod reči roditelja svojih ne shvata, ne razume u potpunosti značenje izgovorenih reči, ali tanano doživljava osećanja roditelja svojih.

Muškarci ponekad u porivu nežnosti mogu pomilovati bremenitu ženu po stomaku i... uvo naslonivši na njega čuće pokrete detetove. Ovakvi dodiri gode ženi, ali ih plod koji se u njoj nalazi, reklo bi se, fizički ne može osetiti. Ali ih oseća na nivou kudikamo većem.

Bujice osećanja majke i oca njemu hrle, on ih prima sa radošću ogromnom, blaženo.

Čulima i mišlju proverava plod. Kada roditelji u Ljubavi i uzajamnom razumevanju dete iščekuju, i misle na njega, onda se ono već od samog začeca, neprestano nalazi u energetskom polju majke i oca, i njemu to prija.

Kroz osećaje majke i oca, dete doživljava okolno prostranstvo, koje je van granica majčinske utrobe.

Ako se otac nalazi pored bremenite žene, čuvši poj slavuja i obraduje mu se, onda će plod u utrobi majke osetiti i pevanje slavuja i očevu razdraganost. Rodivši se i poodrastavši, isto će se, kao i u utrobi majčinoj, veseliti poju slavuja.

Ukoliko se otac ili majka iznenada uplaše zmiju ugledavši, rodivši se, mališan će se takođe plašiti kad ugleda zmiju. U utrobi on zmiju, naravno, nije mogao sam da vidi, ali kroz viđeno roditeljima, informacija o njoj će biti sačuvana u njegovoj podsvesti celog života.

Kada otac trudnoj ženi svojoj bude lepo pesme pevao, novorođenče će ih, porastavši, pevati ne lošije od oca. O zvezdama ako razmišlja otac, rodivši se, pokazaće interesovanje prema zvezdama čedo njihovo.

- I ja sam slušao o tome da je jedan kompozitor često svirao svojoj trudnoj ženi na klaviru, pri čemu je uvek ponavljao komponovanu njim, za voljenu ženu, melodiju. Ali se kasnije kompozitor rastao od žene, još pre rođenja sinovljevog. Poodraslo dete žena je upisala u muzičku školu.

Jednom prilikom je čula kako mališan svira na klaviru melodiju očevu. Iznenađena, zaključila je da je njen sin negde našao stare note, jer se ta melodija nije mogla čuti ni na jednom koncertu, a notni materijal nije nigde objavljen. Kada je ušla u sobu, opazila je da njen sin svira bez nota. Upitala ga je:

- Ko te je naučio tu melodiju, sine?

- Niko – odgovorio je dečak – negde sam je čuo, samo gde, ne pamtim. Dopada mi se. A tebi, mama?

- I meni se veoma dopada – odgovori žena, te ga upita: - Ma, kako si mogao da je zapamtiš, kada čak ni u školi ne počinješ odmah s lista po notama da sviraš nova dela?

- Da, ne počinjem odmah, ali sam ovu, iz nekog razloga, zapamtio lako. Kao da je u meni bila. Hoću da je produžim, da dodam nastavak.

Dečak je nastavio melodiju očevu, koju je čuo u utrobi majčinoj. On je, kao i njegov otac, postao kompozitor.

- Dobar si primer naveo, Vladimire, a on nije jedini. Primera ima mnogo koji potvrđuju da odgajanje deteta delotvorno treba započeti od utrobe majčine. Pa čak i malko-malko ranije, pre začeća detetovog.

- Kako to, ranije? Pa, pre začeća, nikoga još nema?

- Pa o telegoniji si mi pričao, Vladimire, da rođeno dete biva nalik na ženinog prvog muškarca, a ne na onoga, sa kojim je do materijalnog začeća došlo. Ta pojava upravo i govori o tome, da čak i nezačet, već tek stojeći u redu za začeće čovek, čita informaciju očevu.

- Zar takav red postoji?

- Da. Čim dođe do intimnosti muškarca i žene, u prostranstvu se duh rađa, spreman u materijalno da se ovaploti.

- Čak iako je intimnost bila tek onako, a ne zbog rađanja deteta?

- Duh nastaje kada muškarac doživljava zadovoljstvo.

- Misliš na orgazam?

- Ne dopada mi se ta reč, Vladimire, iza nje je pogrešna suštinski informacija.

- U redu, neka bude zadovoljenje. A da li možeš na neki način da dokažeš pojavu tog duha?

- Sam ćeš, Vladimire, dokaze naći, ako poželiš. Jer, jednom čoveku će biti pojmljiva suština te pojave sa svega nekoliko izgovorenih reči, drugome godine treba posvetiti, primere mnoge iznoseći, a i tada može da ne požeļi da razume.

- A nauka savremena, da li barem posredno može dokaze izneti o tome, o čemu ti govoriš?

- Razume se.

- Koja nauka - biologija, genetika? To mi je nužno da znam, da bih lakše za dokazima tragao.

- U fizici ih, Vladimire, lako naći možeš.

- U fizici? Kakve veze ovde ima fizika? O duhovnom si pričala, ovde je ezoterija, a ne fizika potrebna.

- U fizici postoji zakon (načelo) o očuvanju energije.

- Kakve veze ovde ima taj zakon?
 - Kod muškarca u toku intimnosti sa ženom narasta čudesna po snazi energija, i u određenom trenutku dolazi do njenog izbacivanja. Saglasno zakonu o očuvanju energije, ona ne može tek tako netragom nestati, ali može iz jednog stanja da pređe u drugo. U ovom slučaju golema energija muškarca, njeno munjevito izbacivanje, stvara duh.
 - Da, ubedljivo. Ali i tužno istovremeno. Pa, koliko je muškaraca stvaralo te duhove, koji tako i nisu dobili svoje materijalno ovaploćenje? Njih je, verovatno, neuporedivo više nego što je na Zemlji živih ljudi?
 - Da, više, mnogo više.
 - Ti duhovi pate ili ostaju ništa ne shvatajuća energija?
 - Oni poseduju osećanja. Patnje njihove su posebne.
 - A oni koji su začeti, da li odmah počinju da osećaju roditelje svoje?
 - Da, istog časa, u podjednako meri i oca i majku.
- Za devet meseci proživljenih u utrobi majčinskoj, roditelji mnogo čemu mogu da ga nauče. Lekciju mu dva puta ponavljati ne treba, pamti on munjevito za ceo život kompletnu informaciju, stižuću preko roditelja njegovih.
- Otac, koji poseduje vredna znanja, svih devet meseci bukvalno odgaja, uobličava duhovno i intelektualno »Ja« svoga deteta.
- Upravo je on, otac, odgovoran za vrhunske komponente čovekove, i u tome je njegova uloga nalik Božijoj.
- Upravo otac stvara duhovni sklop čovekov. Svih devet meseci očevi su dužni da stvaraju program koji oblikuje duh, karakter, intelekt budućeg čoveka.
- Ti govoriš, Anastasija, o programu, o ocu, posedujućem vrhunska znanja o procesu odgajanja svoga deteta, koje se nalazi u majčinoj utrobi...
 - Govorim ne o odgajanju deteta od strane oca, već o rađanju. Otac ne vaspitava, već zapravo rađa drugo nematerijalno »Ja« svog budućeg sina ili kćeri svoje.
 - Takav pojam, po mom mišljenju, kod nas uopšte ne postoji. Verovatno, nepromišljeno ne postoji. Smatra se da se glavna uloga oca u rađanju deteta završava - sa začecem. Posle toga otac, u najboljem slučaju, pomaže u domaćinstvu trudnoj ženi, obezbeđujući joj sve neophodno.
 - Na žalost, tako se uglavnom i dešava.
 - Pa, ko u takvom slučaju oblikuje osnovni duhovni sklop čovekov, ukoliko otac ne shvata svoje predodređenje?
 - Slučajnosti, ili kome se prohte, ko zna o tome i ko sledi svoj cilj.
 - Proizlazi da muškarci, ne znajući za mogućnost punog učešća u stvaranju budućeg svog deteta od trenutka njegovog začeca, kasnije podižu nekako ne potpuno svoju decu?
 - Na žalost, dosta često tako i biva.

Ja sam, čini se, počeo za shvatam značaj izrečenog Anastasijom i na osnovu toga, svu tupavost našeg života. Možda se sve socijalni slomovi upravo zbog toga i događaju, što mi u velikoj većini, čak iako se nalazimo pored svoje dece, istinski malo veze imamo sa njima. Prepuštamo ih sudbini, predajemo nekome. Ali, u trenutku razgovora sa Anastasijom na ovu temu, nisu društveni, već su lični razlozi izazvali u meni tugu, a možda čak i osećaj bezizlazne potištenosti u odnosu na ceo moj život. Čak ni razgovor nisam želeo da nastavim.

- Pobledeo si, Vladimire, oči su ti ugasle, zašto? – izgovori Anastasija, videvši moje stanje.

- Nemam snage da o tome više razgovaram, Anastasija.

- Otprilike znam šta se desilo sada sa tobom. Ali, biće ti lakše, ako sam uzmogneš da sročiš uzroke svoje tuge.

- Ma, šta ovde ima da se objašnjava, i tako je sve jasno. Kada sam spoznao svu važnost tvoje informacije o rađanju dece, istovremeno sam shvatio i to, da nisam imao dovoljnog udela u rađanju svoje kćeri Poline. Ali, u to vreme ni ja, ni moja žena nismo znali kako se u stvari treba odnositi prema rođenju detetovom. A ti si znala o toj informaciji, rodila si sina, kći, a ja sam, proizlazi, opet bio po strani. Ti si znala, a ipak mi nisi ispričala pravovremeno: šta treba da radi otac. I ne samo to, pamtim kako si mi govorila da neko vreme uopšte ne treba da viđam svoga sina, čak ni posle njegovog dolaska na svet. Zašto si tako postupila, Anastasija?

- Da, govorila sam tako. Ali, promisli, čemu bi ti učio sina, pored mene devet meseci u tajgi živeći? Hoćeš li da te podsetim?

- Podseti me.

- Molio si me u to vreme da napustim poljanu zavičajnu u tajgi, moje Ljubavi prostranstvo, koje su još roditelji moji stvorili. Hteo si da u gradu rađam, u bolnici. Kasnije si pričao da sina našeg treba da damo u vrtić, pa školu najbolju, da ćeš napraviti od njega biznismena, i da će on nastaviti tvoj posao.

- Pa govorio sam, mnogo toga tada nisam znao. Onda sam se ipak pomirio sa tim, da ti u gradu ne možeš ili nećeš da živiš, a ti mi u svakom slučaju nisi predložila da u tajgi sa tobom ostanem.

- A da sam predložila, ostao bi?

- Ne znam, možda bih i ostao.

- I šta bi radio?

- Što i svi, neki muški posao u domaćinstvu.

- Ma ti znaš, Vladimire, da mi fizička pomoć nikakva nije potrebna, ovde je sve spremno za služenje nesebično: i vazduh, i voda, i životinje, i biljke. Ja sam, pitajući za poslove tvoje, htela da doznam najvažnije, o čemu bi bile misli tvoje u iščekivanju sina? Čutiš. Jer, one su bile takve, kao i jezik tvoj - tebe ondašnjeg dovele bi u glupi položaj.

Požalio bi što nisi uspeo da me nagovoriš da živim u gradu. Pri tom si mi plan iznosio, kako me nasilno treba odvesti da rodim u bolnici. Je li tako? Priznaj.

- Uglavnom, zanosio sam se neko vreme takvom mišlju.
- A sad zamisli, Vladimire, šta bi trebalo sin naš da oseća uz takve misli očeve. A pri tom, misli agresivne.
- Da, jasno mi je sad, ne bi mu baš dobro bilo. Ipak, čemerno mi je od toga što ja sada... Nekako proizlazi da sam otac bezvredni. Sina si rodila ti, kći takođe, i ispada da ni oni nisu sasvim valjani.
- Veruj mi, Vladimire, nemoj se brinuti, nemoj se žalostiti, otac si ti valjan svojoj deci. I deca naša su dobila sve u potpunosti. Sin naš je čak malčice preopterećen informacijom i osetljivošću. Pradeka moj Mojsije malo je preterao u tome, ne savladavajući sebe katkad.
- Ma, kako to govoriš? Pored tebe nisam bio dok si bila trudna, program nikakav nisam napravio, porođajima nisam prisustvovao, decu svoju da se rode nisam pozivao, a ipak sam, bez obzira na to, kako ti kažeš, otac valjani ostao. A malo ranije si dokazala potpuno suprotno.

OBRED ZA ŽENU, RAĐAJUĆU BEZ MUŽA

- U Vedruskoj civilizaciji, Vladimire, bilo je mnoštvo obreda. Reč »obred« za to delanje nije baš prikladna, ali naprosto drugu reč odabrati ne mogu. Zbog sažetosti koristićemo nju, samo shvati, obred vedruski na savremenom jeziku možemo nazvati naučnim i svrsishodnim postupkom čovekovim, zasnovanom na znanjima Vaseljenskih svih energija i njihovim uzajamnim odnosima sa ljudskom dušom. Obrede su, to znaš, pokoljenja volhva, gorostasnih mudraca, proračunavali sa zvezdama ih upoređujući. Kasnija pokoljenja su ih u praksi proveravala i usavršavala iz godine u godinu.

Između ostalih, postoji obred za žene, koje su morale da nose i rađaju dete daleko od muža. Takve situacije, iako vrlo retke, dešavale su se i u Vedruskoj civilizaciji. Dešavalo se da je u daleki pohod morao da ide muškarac. Kod kuće ostavša trudna žena, obavljala je, spolja gledano, jednostavan obred, ali dug vremenski i složen za um i volju. Ukoliko je Ljubav prema ocu detetovom jaka bila, postizala je cilj žena sama, rađajući dete sjajnih osobina. Ljubav – uzvišena energija – njoj je u tome pomagala.

- A iz kakvih se postupaka obred taj sastojao? U našoj svakodnevici postoje takođe žene, koje su prinuđene da nose dete i da ga potom rađaju bez muža. Obred, o kome govoriš, možda će i njima biti od koristi.

- Začevši dete, žena koja se nalazi daleko od oca svoga deteta, u toku devet meseci mora ne manje od tri sata svakodnevno da se misleno obraća detetu u ime oca. Ponekad da misleno razgovara sa ocem o budućnosti detetovoj, može i da spori, ali ni u kom slučaju ne sme da dozvoli agresiju, čak ni u prepirci. Dijalog roditeljski mora biti isključivo dobronameran u međusobnom odnosu, kao i prema detetu.

Poželjno je da se razgovor obavlja uvek u isto vreme. Druženje sa detetom u ime oca, može se podeliti u dva dela, ujutro i uveče. Otprilike na 15-19 minuta pre mislenog razgovora sa detetom u ime oca, žena treba da uzme malu količinu lako svarljive hrane ili napitak, koristan i za nju i za dete.

Napitak koji se uzima pre mislenog razgovora, treba da bude uvek isti u toku svih devet meseci. Ni u kojim drugim slučajevima, osim pre mislenog razgovora, ne sme se upotrebljavati.

Ja sam, na primer, pripremala napitak, koji se sastojao od otprilike sto grama kedrovog mleka, tri kapi kedrovog ulja, prstohvata cvetnog praha, malo sam meda štapićem uzimala, mešala u drvenom avanu i pila veoma malim gutljajima.

Napitak se može spravljeti i od drugih proizvoda, ali moraju biti prirodni, ekološki čisti, lako svarljivi za organizam majke, korisni i prijatni detetu u majčinoj utrobi. To je veoma važno. Ako uzima majka napitak nekoristan i neprijatan detetu, ono će ga povezati uz razgovor sa ocem kao neprijatnu pojavu i otrgnuće se kasnije ocu, protiveći se opštenju sa njim.

Posle rođenja detetovog, žena treba da upotrebljava taj napitak neposredno pre onog dojenja, kada namerava da se druži u ime oca.

Ako mališan prestane da sisa, a otac se još nije pojavio, odabrani ženom napitak se više nikada ne sme davati detetu. Njega mu treba prineti tek u trenutku prvog susreta sa ocem.

Takođe je za ženu obavezno da odabere na nebu zvezdanom zvezdu, preko koje će opštiti sa svojim ljubljenim muškarcem. I treba svaki put pre misanog razgovora sa detetom da pomisli na tu zvezdu.

Opšteći misleno sa detetom, žena, koliko je moguće tačnije, treba da zamisli sliku njegovog oca: karakter, intonacije, pogled na svet, ne obmanjujući i ne ulepšavajući muškarca. Iako nije saglasna u nečemu sa njim, treba da pokuša da objasni shvatanje svoje, ne agresivno, već s Ljubavlju. Krivicu za nerazumevanje ne sme prebacivati muškarcu, već sebe treba da smatra nedovoljno sposobnom da joj misao bude ubedljiva i jasno izložena. Ili da se zamisli, možda, još pažljivije nad tim, šta je govorio muškarac.

U toku razgovora pomilovaće žena trudna sebi stomak, pri čemu će misaono sliku oca predstaviti.

Veoma je važno da u razgovoru sa svojim muškarcem sve negativne trenutke izbriše, ako ih je bivalo ranije. Prisećati se obavezno treba samo najlepšeg u opštenju s njim.

Svih devet meseci ovakva žena što je više moguće treba da nastoji da bude u samoći. Tada će dete osećati nju i svoga oca. Iako nije pored njih muž-otac, ipak će se u auri oca dete nalaziti.

Kad taj obred valjano žena obavi, muškarac će joj doći, vratiće se njoj i svome detetu. Neka je čak i kolebljiva ranije njegoa Ljubav bila, ili je nije bilo uopšte, u njemu će se snagom čudesnom Ljubav rasplamsati, na plemenita dela ga pozivajući.

Dejstvo ovog obreda, snagu njegovu, mnogo je vedruskih žena znalo. Kasnije su volhvi nastojali da ga iz pamćenja žena izbrišu, i primenjivali su ga samo onda kada su bili ubeđeni u nepostojanje kod žene poročnih osećanja.

- Kakvih poročnih osećanja, Anastasija?

- Uz pomoć obreda tog, a budući da je poročna, žena zaljubljena je mogla muškarca da osvoji koji je ne voli. Pa čak iako je živeo sa drugom ženom. Čak iako bliskosti intimne nije bilo.

- Ma, kako bez bliskosti intimne? Bez bliskosti dete začeto ne može biti, i kome ona može u tom slučaju pričati o ocu?

- Žena je mogla da začne nevažno sa kojim muškarcem, a da opšti sa detetom u ime voljenog. I voljenog muškarca samim tim da privlači k

sebi. Pri tom će na voljenog muškarca, a ne na onog s kojim je u stvari bila, dete po spoljašnosti ličiti. To bi trebalo da znaš, Vladimire, po pojavi zvanoj telegonija.

- Da, znam, ali zašto onda ti, Anastasija, otkrivaš ono, što je bilo skriveno volhvima? Počeće sad neke žene da odvlače iz porodica muškarce koji im se dopadaju, uz pomoć tog obreda. To se ne sme objaviti.

- Objavi, bez bojazni, Vladimire. Element sam jedan iz tog obreda uklonila, te srećnu porodicu on sada neće uništiti.

- Ma, ako si ti uzmogla da odstraniš nekakav element, zašto ga nisu uklonili volhvi?

- Volhvi nisu znali šta umesto njega treba obavezno uraditi.

- Volhvi nisu znali, a kako si ti uzmogla da ga prepoznaš? Uz to si pričala da su volhvi uvek u praksi proveravali delotvornost svojih obreda. A ti ga proveriti nisi mogla.

- Uzmogla sam.

- Kada? Na kome???

O Bože! Prisetio sam se reči Anastasijinih, izgovorenih pre mnogo godina. Tada im nisam pridao nikakav značaj, ali sada... Evo tih reči: »Vratiću ti, Vladimire, poštovanje kćerke i Ljubav žene«. Neverovatno, ali je ona to učinila. Pa kako onda žena nije ljubomorna na Anastasiju? I zašto se kći odnosi prema njoj sa uvažavanjem? Ove godine sam bio u porodici. Anastasija je bila u stanju da učini nemoguće. Nepojmljivo kako, kojom snagom, ali je uspela.

Sve zajedno uzete zemaljske naučne ustanove, ponosne na svoja tehnička dostignuća, ne mogu da razreše osnovni zadatak na Zemlji – da vrate u porodice Ljubav i poštovanje, a ona može. Gospode! Kakva kolosalna, istinski Božanska znanja gubi čovečanstvo? Zašto? Ko će dati odgovor?

I koliko je istinske Ljubavi vredna sama Anastasija! To, što je ona učinila, proceniće, verovatno, potomci u većoj meri od nas, sadašnjih. Poželeo sam da učinim za nju nešto lepo, prišao sam joj, kleknuo na koleno i poljubio joj ruku. Ona se takođe spustila na kolena, obgrlila me oko vrata. Osetio sam damare njenog srca, osetio čudesni miris kose, uzbuđeno disanje, miris mleka kao iz mamine dojke i prošaptao:

- Šta da učinim da bih te dostojnim bio, Anastasija?

Ali nije odgovorila. Samo mi je malko jače glavu na grudi privinula. Sudbina moja, bez svake sumnje, nije doživela sretnije sekunde, sate i dane.

GDE DA RAĐAMO DECU?

Kako je teško pisati suvoparnim stilom, a opet treba mirno, bez emocija razjasniti: gde je bolje, udobnije za roditelje i bebu da se obavi porođaj? U bolničkoj operacionoj sali ili u domaćim uslovima?

Koliko mi je poznato, prva porodilišta su se pojavila u Drevnom Egiptu i Rimu u robovlasničkom sistemu. Organizovali su ih za trudne robinje.

Rodivši dete, robinja se od pet do devet dana nalazila pored bebe, a onda je odlazila na posao, dolazeći kod novorođenčeta na podoj i preko noći.

To je moglo da traje od šest do dvanaest meseci. U različitim mestima je bilo različito, zavisno od toga kako su se odnosili robovlasnici prema svojim robovima. Posle udaljavanja majke od svog deteta, njime su se bavile u početku specijalno obučene robinje-dadilje, kasnije, kada bi dete poodraslo, ono je prelazilo na vaspitavanje kod drugih robova u zavisnosti od, određene gospodarem, sudbine detetove.

Na primer, dečake su predavali stručnjacima koji su pripremali od njih ratnike. Ti vojnici su, ne znajući svoje roditelje, prošavši specijalnu fizičku pripremu i psihološku obradu, bili najodaniji svom robovlasniku. Ulivali su im od detinjstva, da je on za njih i mati i otac, sve u svemu, Bog. Za njih se čak i religija posebna radi takvog uticaja razrađivala.

Kako nalikuju, stiče se utisak, drevne okolnosti današnjoj stvarnosti. Porodilište – jasle – vrtić – škola – fakultet – rob je spreman. A pošto je gospodar nevidljiv, rob sebe smatra slobodnim, pa se prema tome, neće buniti.

Ugledni ljudi Drevnog Rima, Egipta, pa i srednja klasa, čak ni u košmarnom snu (noćnoj mori) nisu mogli da zamisle rađanje sopstvenog deteta van doma.

Kući su u početku pozivali žene-primalje, kasnije lekare, proroke.

U Rusiji su prve brvnare za porodilje bile namenjene razvratnim ženama-prostitutkama. Ponekad je ta kategorija žena odlazila da rađa u ciganski tabor, gde su i ostavljale svoju neželjenu decu na vaspitavanje. Cigani su ih primali.

Zapravo, porodilište je – nonsens (besmislica). On predstavlja izrazitu ilustraciju gubitka kod žena porođajnog instinkta i izgubljenih kod savremenog čoveka znanja, ne samo praizvora, već i osnovne kulture osećanja - gubitak osećanja istinske Ljubavi prema ženi i svom detetu, kao dela sebe i svog produžetka.

Rođeno u porodilištu dete, ne može biti samo vaše. Ono je još nečije. Proces rođenja podrazumeva u sebi začćeće, nošenje i dolazak

novorođenčeta na svet. I poslednje, ali ne manje važno od svega ostalog: ako dete predate u tuđe ruke, uglavnom ravnodušne u odnosu na vas i vaše dete, onda vi imate manjkav odnos prema rođenju svog čeda. Kao rezultat, neće se kod vas pojaviti očinska osećanja u punom obimu, dete će to osetiti, i kasnije će vam uzvratiti pomanjkanjem snažnih osećanja sina ili kćeri

Ni Ljubav neće biti potpuna - takva deca neće moći da vole ne samo svoje roditelje, već ni život. Nije im se učinio privlačnim već od samog trenutka dolaska na svet.

Svakako, taj propust se može nadomestiti uz pomoć određenih postupaka vezanih za dete, ali to nije baš jednostavno.

Dolazak dece se kod različitih naroda sveta može smatrati neuporedivo savršenijim što odlazimo dublje u istoriju, i do apsurdna primitivnim danas.

U današnjem, savremenom svetu on liči na uklanjanje slepog creva iz tela bolesnog čoveka.

Zato bih i želeo da govorim o mnogo radosnijem: ipak čovečanstvo počinje da razmišlja o suštini onoga što se događa.

U Rusiji, Americi i Francuskoj počinju da niču »Škole duhovnog akušerstva«. Deluje već u nizu zemalja »Asocijacija unutarutrobnog prosvetavanja«.

Dejstvuju kursevi o kućnom rađanju u Moskvi i Sankt-Peterburgu. Ljudi nastoje da vrate izgubljena znanja i tradicije. Da vrate izgubljenu Ljubav.

Hajde da obratimo pažnju kako se odvijalo rađanje dece u vedruskoj porodici. Po pripovedanju Anastasijinom, dešavalo se sledeće.

VEDRUSKI POROĐAJ

Mama i baka su pričale porodilji kakvi će joj se pojaviti simptomi, osećaji dan pre porođaja. Tako je i baka Ljubomilina do tančina pričala: kako je ona rađala svoju decu.

Vedruska žena je rađala, po pravilu, u sopstvenom domu, u drvenom koritu, sličnom našoj kadi, samo kraćem i plićem. To je bila posebna zapremina namenjena porođaju, a kasnije se to korito koristilo kao kolevka za bebu.

U njega se nalivala čista izvorska voda, ugrejana do telesne temperature. Sa bočnih strana spolja, bile su izbočine, na koje je žena stavljala stopala.

Krajevi korita su bili savijeni, da bi bilo udobno za njih se držati. Temperatura vazduha u prostoriji nije se ustanovljavala tada termometrom; govorili su da ona treba da bude takva, da obnaženo ljudsko telo ne oseća ni vrućinu ni hladnoću u mirnom stanju.

Korito se za roditelju stavljalo na pod i okretalo tako da sedeća u njemu žena gleda na istok.

Pored korita se stavljala još jedna posuda sa vodom, manja. Na klupu, postavljenu pored korita, stavljala su se četiri lanena peškira bez veza i slika. Tkanina nije smela biti gruba.

Pri vedruskim porođajevima u sobi zajedno sa roditeljom nalazio se samo njen muž.

Ni iskusne žene-babice, ni roditelji ili bliži rođaci u sobi nisu bili.

Pred početak trudova, otac je palio unapred pripremljenu kod ulaza na imanje vatru, iz koje je izbijao beli mirišljavi dim. Eto, pored te vatre su se i okupljali, po pravilu, najbliži rođaci, dolazila je iskusna žena-primalja, a često i volhv.

U zavežljajima i korpama roditelji porodilje i njenog muža donosili su sa sobom hranu, napitke, sedali na klupe pod nastrešicom, napravljenom pored vatre od strane muža porodilje.

Po vedruskim pravilima, niko od njih nije imao pravo da pređe među imanja. Muž porodilje isto tako nije imao pravo da im prilazi, pa čak ni da izdaleka razgovara.

Ovakve norme nisu plod nekakvog sujeverja, već je to veoma tačan, psihološki proveren postupak. Niko i ništa ne sme da odvrća misli oca, a tim pre porodilje, od dočeka njihovog deteta.

Ipak, prisustvo roditelja i iskusne primalje kod ulaza na imanje, delovalo je na mlade buduće roditelje umirujuće. Oni su u slučaju bilo kakve nestandardne i opasne situacije uvek mogli da priteknu u pomoć. Dešavalo se to veoma retko.

Za vreme trudova majka je neprestano razgovarala sa rađajućim detetom, ohrabrujući ga i pomažući mu da bez straha stupi u novi za njega svet. Vedrusi su dobro znali koliko je važno opštiti misaono ili naglas sa čovekom koji se rađa, jer u procesu učestvuju majka, dete i otac.

Takođe je veoma važno da prvi pogled majke na novorođenče ne bude zaprepašćen zbog njegove spoljašnjosti (spljoštenog zasad nosića, porođajne boje kože itd), već nežan i ushićen.

Rođeno u vodi dete otac je vadio iz vode, odmah mu je svojim ustima isisavao sluz iz ustašca i nosića i polagao ga na stomak majčin, koja je potom nudila detetu dojk. To je izazivalo izbacivanje posteljice, koju je otac stavljao u unapred pripremljenu posudu, onda bi presekao, dezinfikovanim na vatri nožem, pupčanu vrpču i podvezao.

Onda je otac stavljao bebu na peškir, prao je, uvijao u drugi peškir i spuštao na postelju. Potom je prao ženu vodom iz posude koja je bila pored korita, brisao je čistim peškirom i odveo do postelje na kojoj je ležalo dete.

Nadalje bi otac ustima ili rukama cedio iz grudi žene mleko i poškropio njim laneni prekrivač. Njime bi pokrio ženu sa novorođenčetom koje joj je ležalo na njenom stomaku ili grudima.

Potom bi otac seo, posmatrao ćutke ženu. Ako bi poželela, razgovarali bi, a ako bi usnula - nije izlazio iz sobe.

Zatim, otprilike posle petnaest minuta, palio je unapred pripremljena drva u ognjištu.

Vodu, u kojoj se odvijao porođaj, i vodu, kojom se oprala porodijla, on je izlivaao između dva drveta, posađena neposredno posle začeca. Tamo bi onda zakopavao posteljicu.

Okupljeni kod ulaza na imanje rođaci, ugledavši dim iz odžaka, postupak očev su razumeli – porođaj je protekao uspešno – i od tog trenutka počeli bi da čestitaju jedni drugima i da se čašćavaju donesenom sa sobom hranom i napicima, posle čega bi se razišli po kućama.

Vedrusi su shvatali: beba još u utrobi majke oseća misli i Ljubav roditelja. Sa dolaskom na svet i dalje se nalazi pod roditeljskom aurom. Ukoliko bi se u prostoriji nalazio neko nepoznat, čak i rođaci sa dobrim mislima za novorođe, ipak njihova osećanja, iako blagonaklona, detetu nisu poznata: ona će izazvati u njemu napregnutost.

Uz to, voljno ili nevoljno, rođaci će odvlačiti od novorođenčeta misli njegovih roditelja, u čijem je psihičkom polju njemu najugodnije.

Kao dokaz za ovo, može se sprovesti eksperiment.

Mnoge žene znaju da se pri dojenju ne valja udaljavati uzgrednim razgovorima, mislima, osobito o lošem. One se usredsređuju na svoje dete, na njegovo dojenje, misleno razgovarajući s njim.

Da biste dobili dokaze o tome da novorođenče zaista oseća misli majke, pokušajte da uđete u sobu u kojoj ona doji dete, i počnite da razgovarate sa njom. Dete će se odmah uznemiriti, može čak da prestane

da sisa ili da zaplače. Njemu nije prijatno, misao mame usmerena na njega je oslabila, ili je umakla nekud.

A možda je dojenče uznemirio zvuk glasa ušavšeg čoveka ili miris?

Telefonirao sam svojoj kćeri Polini. Podigla je slušalicu i počela da razgovara sa mnom. Posle tridesetak sekundi čuo sam plač svoje unukice Mašenke.

- Zašto plače? – upitao sam kći.

- Dojim je, tata – odgovori Polina – ne dopada joj se kada odvratim pažnju od nje.

Brzo sam završio razgovor. I činio sam to uvek, čim bih zvao u nezgodno vreme. Svaki put bi unučica zaplakala.

Mnoge majke koje doje, a upoznate su sa kulturom dojenja, potvrđuju to.

Sa bebama čije majke ne znaju o značaju psihičke povezanosti sa dojenčecom, koje toroču u vreme hranjenja sa bilo kim ili razmišljaju o svojim problemima, slično se uopšte ne događa. Zašto? Ma zato što njihovo dete uopšte ne zna šta je to psihička veza sa majkom. Ono ga nikada nije imalo, te prema tome nema sa čim da upoređuje.

Postoji drevna izreka: »Upio sa majčinim mlekom«. Šta danas primaju u sebe bebe sa mlekom majčinim?

Ljudsko društvo je naučilo da stvara sve moguće satelite i međukontinentalne bojeve rakete. A izgubilo je najvažnije – kulturu rađanja i odgajanja čoveka. I kao rezultat, usmeravaju bojne rakete ljudi jedni na druge.

Neko će reći: kakve veze ima unutarutrobno odgajanje, dojenje i ratovi? Direktnu!

Mnogi još pamte slučaj rostovskog manijaka Čikatila. On se ponašao sadistički prema mladim ženama, a onda ih ubijao. Slični manijaci unose paniku među stanovništvom, a pojavljuju se u mnogim gradovima.

Svaki put se na njihovo hvatanje upućuje gomila policije.

A evo kakva je zanimljiva zakonomernost. Ustanovljeno je, barem kod trojice rostovskih manijaka: njihove majke su činile neuspešne pokušaje da ubiju plod u svojoj utrobi. Kao rezultat, rodivši se i odrastavši plod, počeo je da se sveti ženama.

Pa eto, recite razmislivši, šta je važnije za maturantkinju srednje škole, odlično položiti fiziku, hemiju, strani jezik ili odlično poznavati kulturu začeca, nošenja i odgajanja deteta?

Ja mislim da je nemerljivo značajnije ovo drugo. A predmeta, koji uče ovim znanjima, u školskim programima uopšte nema. Pa tako, rađaju učenice završnih razreda srednjih i visokih škola, začeveći slučajno. Često se premišljajući, vredi li uopšte rađati, ili je, možda, bolje da abortiraju?

Dešava se da rode, samo kakve bebe? Takve, kojima ne samo dostignuća fizike, hemije nije moguće pokazivati, već čak noževe i štapove od njih treba što dalje uklanjati.

Rođenje visoko duhovnog čoveka posebno je važno u uslovima naučno-tehničkog progressa.

Zlo je što je manijak Čikatilo ubijao i mučio žene. Dobro je što sličan njemu manijak ne sedi pored nuklearnog prekidača.

Da je dobro, dobro je, ali ipah želim da dodam: dok ne sedi! Sedeće, biće u prilici, ukoliko društvo ne izmeni svoj odnos prema kulturi rađanja čoveka.

Poznavajući tu kulturu, Radomir i Ljubomila su ostvarili prelazak svoga sina prvenca iz majčinske utrobe u novi za njega svet prilično lako i bezbolno. Verovatno čak radosno, kako za sebe, tako i za novorođenče.

Ljubomila je rađala lako i bez straha. Kada je beba krenula, iz nje je izašao ne krik bola, već radosni, dobrodošlice. Sama ju je izvadila iz vode i pripila uz sebe.

Dok je Radomir prao Ljubomilu čistom vodom, a potom je brisao, poželeo je da izljubi svaki delić njenog tela. Poželeo je da klekne pred njom. Kleknuo je pred njom dok je ležala osmehnuta Ljubomila sa sinom novorođenim pod pokrivačem. Ustao je i rekao tiho i iskreno iz srca:

- Hvala ti, Ljubomila. Ti si stvorila, ti si boginja. Ti možeš da ostvaruješ snoviđenja.

- Mi smo stvorili, Radomire – odgovori mu kroz osmeh Ljubomila.

NE POSLEDNJA BITKA RADOMIROVA

U sretnom životu su prolazile godine. Već su na svojim imanjima deca živela, unuci, prauunci. Ali, nije napustila Ljubav Radomira i Ljubomilu. Iako sedi, sa svakom godinom kao da su sve sretniji postajali. Radomir, sedi starac, stajao je sam na izlazu sa imanja svog. Posmatrao je put koji je prema brežuljku vodio i iza brežuljka nestajao. Po tom putu su pre dva dana otišli u borbu sinovi njegovi i unuci. Čak su i unuci maloletni otišli.

Neprijatelj je čudnovat bio pred njima. Doveo je knez ljude nekakve iz druge zemlje u crnim haljinama dugim - monasima su ih iz nekog razloga zvali. Objavili su u svim selima da su dosad svi pogrešno živeli. Da verovanja i obrede pradavne treba ukinuti, da će pred drugim Bogom klečati.

Knez se sa svitom i družinom priklonio. Čim je veru knez primio drugu, odmah su ljudi u crnom njegovu vlast za Bogom datu proglasili.

Takođe su sa crnim ljudima stigli i vojnici, te njima uniforme kneževe družine navukoše.

Oni su po redu sela napadali i zahtevali da svi na nov način o Bogu moraju da misle. Ko nije hteo njihovom Bogu da se prikloni, mačevima bi ga sasekli, spaljivali kuće i bašte.

Starešine rodova su savet održale: šta da se čini? Monahe su pozivali na savet i kneza, ali su im monasi sa knezom govorili o dobrobiti velikoj koju će svima Bog novi doneti, čime su sve u zabludu dovodili nikom razumljivim učenjem. Sa neviđenom dotad pojavom starešine su se sudarile. Kada bi protivnik očigledan naselje napadao, muškarci svih rodova su se objedinjavali u narodnu vojsku brzo, te su neprijatelja sa zemlje svoje proterivali složno.

A ovde, monasi u crnom o Ljubavi, pokornosti neprestano ponavljahu. O dobrobiti su govorili, o uzvišenom rajskom životu za sve koji se novoj veri potčine.

Starešine nisu odmah shvatile da se iza krasnorečivog govora, kao iza štita, skrivala suština ni u kom slučaju poslata njima od Boga.

Vedruski Bog nije dejstvovao mačem. A iza monaha su družine agresivne stajale. Žitelji nekih sela su u šume pobjegli. Drugi su u boj stupali. Poneko je u nedoumici bio teškoj.

U praskozorje je video Radomir kako odlaze sa imanja susednih njegovi unuci, sinovi. Okupili su se u času ranom kod imanja Radomirovog, kao da su se dogovorili prethodnog dana.

»Očigledno su se dogovorili« - zaključio je Radomir, jer je dan ranije najstariji sin, prvenac, rekao:

- Odlazimo sutra na obuku vojnu. Učičemo kako da neprijatelja na naše tlo ne pustimo.

Otišli su. Bližio se zalasku i drugi dan, a njih nije bilo. A Radomir sedi je gleda stalno niz put.

Izenada na brdašcetu izniknu konjanik. Najvećom brzinom je jurio putem ka imanju Radomirovom. Na rasnom je konju vatrenom starac sedi, kao Radomir, sedeo vešto. U njemu je druga svog iz detinjstva, Argu, prepoznao, zažmirivši Radomir.

Stenjući, s konja sjaha sedi konjanik i brzo progovori:

- Ko ti je ostao na imanju? Samo brzo govori.

- Trčkara Ljubomila oko večere, a mlađi praunuk je pitanjima gnjavi – spokojno odgovori Radomir i dodade:

- Čudno, Arga, razgovor si sa mnom započeo od pitanja odmah, čak mi ni dobro zdravlje nisi pozeleo.

- Nemam kad, žurim. Uzmi što pre dva konja, namirnice za tri dana i Ljubomilu i praunuka povedi, za mnom bez zadržavanja požurite.

- Kuda?

- U šumu. Tamo je jedna porodica, meni dobro znana, oni će nas prihvatiti. U dubini šumske neće nas naći vragovi. Godine će proći, možda će se osvestiti narod. Spašćeš praunuka, Radomire, što znači, rod ćeš spasti.

- A ja sam smatrao da si mi u pomoć doleteo, Arga. Dva mača vedruska su privezana remenjem za tvoje sedlo, šta će ti, ako si nameravao u šumi od neprijatelja da se skrivaš?

- Mačevi su tek onako. Da se borim ni sa kim ne nameravam. Njih je jako mnogo, pobiće nas. Čemu besmisleno umiranje?

- Da, znam, nikada se ni sa kim, Arga, nisi borio, čak ni na Pokladama u igrama nisi učestvovao muškim.

- Ne govorimo o tome sada. Ti znaš, Radomire, a znam i ja: život čovekov večnim može biti, u telo zemaljsko duša će se iznova ovaplotiti. Zbog toga, ne treba da razmišlja pred smrt o smrti čovek. U budućnost divnu misao treba usmeriti obavezno. Gde se misao nađe, tamo će iznova oživeti čovek.

- Znam sve to, Arga, zajedno smo kod volhva učili.

- Onda mora da pamtiš, Radomire, u boju možeš biti ranjen smrtno i da ne uspeš da pomisliš o novom ovaploćenju svom.

- Pamtim, ali sa imanja zavičajnog ne mogu da odem, Arga. Ono je živo i neće razumeti: zašto njegov gospodar-prijatelj odjednom izneverava Ljubav, koju mu je podarilo prostranstvo, i neprijatelju ga na komadanje ostavlja?

- Živo je, neće razumeti. Sentimentalan si uvek bio, Radomire, takav si i ostao. Pa, šta ću, ostaj. Čuvaj se.

Arga prođe brzo nekoliko koraka nazad-napred, konja po grivi pomilova, te iznova Radomiru priđe. Dva seda starca su stajala jedan naspram drugog i ćutala. O čemu su njihova srca kucala, sad niko ne

može da kaže. Različita su razmišljanja bila kod sedih prijatelja, možda. Ponovo uzbuđeno progovori prvi Arga:

- Ostani, ako si tako odlučio, Radomire. Ali... ma... daj mi Ljubomilu, praunuka, konja: neka se barem oni spasu. Ti ostani, ako od živog svog prostranstva ne želiš da se rastaneš.

Na prijatelja bacivši pogled, Radomir odgovori:

- Sa Ljubomilom možeš sam porazgovarait, Arga. Znam da si je celog života voleo. Zato nisi uzmogao da se oženiš ni jednom drugom devojkom, da svoje zavičajno imanje stvoriš.

- Ko? Ja? Ma, kakva besmislica! – Arga se odjednom ponovo ushodao užurbano, kao da sam sebe ubeđuje – Umetnik sam ja, da slikam sam celog života hteo, figurice da rezbarim. Šta će mi žena tvoja? Ja – drug tvoj, odlučio sam da ti pomognem rod da spaseš. A Ljubomilu sam sasvim zaboravio.

- Umetnik si ti, Arga, neobično nadaren. I rezbar najbolji. Kuće naselja mnogih, tobom stvorene statue ukrašavaju. Samo što ljudi znaju, sve žene na tvojim slikama na Ljubomilu neizostavno nalikuju. I statue takođe.

- Nalikuju? Pa šta s tim? Ja usavršavam na slikama model jednog lica.

- Celog života svog si Ljubav pomno skrivao, Arga. Skrivaš je i sada. Kod bora sam bio koji na kraju šume stoji sam. Voleo si, znam, da često sediš ispod njega i izrezuješ iz drveta svoje statuetice. Tamo sam tvoje skrovište našao nedavno. Tamo je tvoj nedovršeni skriveni rad. Na statueti lepotica-devica umiruje vatrenog konja. Tako je samo Ljubomila mogla da radi, a to znamo i ti i ja.

- Voleo, ne voleo, slikao, izrezao. Ne radi se sada o tome, razumi! – malo počutavši Arga uzviknu, skoro kriknu:

- Radomire! Radomire, svi sinovi tvoji su u boju poginuli, poginuli su ti i unuci svi!

Radomir, spolja miran, posmatrao je Argu u muku.

- Spašavaj se, - Arga je nastavio. – Video sam ih pre bitke. Da ih odgovorim sam pokušavao od ulaska u neravnopravni boj. Tvoj stariji sin, tvoj prvenac, on je, kao i ti, on je – kopija tvoja...

- Otežeš, Arga, reci, kakav ti je odgovor dao stariji sin? – druga iz detinjstva upita Radomir, kao da nije uzbuđen.

- Rekao je: »Pihvatićemo boj. Monahe crne ćemo zadržati barem sat ili dva!«.

- Zašto da ginete? Zašta su vam nužna ta dva sata? – sina upitah tvog.

»Tako je cela naša porodica odlučila na savetu« - odgovorio je stariji sin tvoj, Radomire. Još je rekao: »Neka se život srećni, makar za dva sata produži našim roditeljima – Radomiru i Ljubomili«.

Oni su zajedno sa decom iz susednih sela zadržavali brojčano nadmoćne vojnike, monahe crne, celi dan. Onda su decu monasi svu posekli, vratili se u jazbinu svoju, a izjutra kreću ka imanju tvom.

Radomir je slušao prijatelja i ćutao. Arga je uzbuđeno nastavio:

- Doleteo sam da vam pomognem rod da spasite. Ja znam, a znaš i ti: iznova je moguće ovaplotiti se na Zemlji. Ali je sigurnost veća ako se u rodbinsko telo ovaplotiš. Jedan samo praunuk rod može da vam nastavi. Daj mi Ljubomilu sa praunukom, ja ću ih...

Odjednom, kao da se spotakao Arga na reči, umuče, gledajući mimo Radomira. Na tu stranu se obazre Radomir. Iza njega, na drvo oslonjena, stajala je Ljubomila. Iz očiju su joj se suze slivale, a ruka, stisnuta na grudima podrhtavala je.

- Čula si šta govori Arga? – upita Ljubomilu Radomir.

- Da, čula sam, - odgovori drhtavim glasom ona.

- Pa, što plačeš, Ljubomila? – obrati joj se prišavši Radomiri. Po kosi poče da je miluje i ruku da joj ljubi. – Dala su svoje živote deca za naš sretan dan. Ne smemo ga u žalosti provesti.

- Ne valja se – kroz suze se osmehnu Ljubomila.

- Ti si umna, moja žena. Mudrost si kod volhova bolje od drugih spoznala. Osmisli kako da ostatak dana srećno provedemo nas dvoje, noć i jutro.

- Razmisliću, da decu ne ražalostimo, otićićemo do Ljubavi prostranstva našeg. Tamo je praunučić naš, vreme je da ga nahranim.

Uhvativši se za ruke, oni pođoše ka ulazu na imanje zavičajno.

Arga se u sedlo pope i povika za njima:

- Bezumnici, budale sentimentalne ste oboje. Spasavati se treba. Ne smete u boj ni sa kim ulaziti, ranjeni, možda nećete uspeti da pošaljete u prostranstvo misao o ovaploćenju svom. Ja ću, evo sad odleteti, spašću se. I vama predlažem da se spasavate.

Radomir se kod ulaza okrete i odgovori drugu svom sedom:

- Spašavaj se sam, Arga. Odgalopiraj u skrovište šumsko, naš put spasenja je drugačiji.

Arga konja podbode, ovaj se prope i odjuri u galopu prema šumi najvećom brzinom.

ONI ĆE SE SA ZVEZDA VRATITI IZNOVA NA ZEMLJU

Dok su išli ka domu gde ih je praunuk Nikodim čekao, reče Ljubomila:

- Mislim da sad, Radomire, sa detetom našim moramo započeti igru u život neizostavno.

- Kakva je to igra? Nisam o njoj slušao – začudi se Radomir.

- Nikada je nisam igrala. Ali sam u detinjstvu slušala dok su dva stara volhva o njoj razgovarala. Smisao te igre se sastoji u ovome: jedan prolazi kroz igru sa detetom etape života celog, a drugi se – do detalja misleno svega što je o životu znao, hitro-hitro priseća. O tome priča detetu misleno. Ako je jasna misao pripovedača bila, dete bi podsvešču priču zapamtilo. Odrastavši, dete je moglo u sebi naći došapnutih misli bezbroj o životu.

- Ko će sa unukom igrati, šta misliš, Ljubomila?

- Ti, Radomire, a ja ću voditi misleno priču.

- Ma, kako ćeš uspeti da sve mudro o životu ispričaš za tako kratko vreme? Jer, za jedan sat Nikodimku treba da stavimo da spava.

- Nastojaću da uspem, ti započni igru pljeskom dlanova, etape života obeležavajući.

Četvorogodišnji Nikodim im je u susret potrčao, raširivši ruke. Uhvativši ga, uvis ga je bacio Radomir, na zemlju spustio i rekao:

- Nedavno sam o zanimljivoj igri doznao. Hoćeš li da se poigramo?

- Hoću – odgovori Nikodim – samo, kako se igra?

- Nabrajaću iz života nešto rečima, a ti ćeš bez reči, bar nešto obraditi, pokretima prikazati. A baka će posmatrati tvoje postupke i pokrete.

- Kako je zanimljivo – od radosti u mestu poče da skakuće Nikodim – hajde da odmah igru započnemo.

- Počinjemo – dlanovima pjlesnu Radomir, nastavi: - ns svet je stigao dečak Nikodim. On je sasvim maleni još, još je beba.

Mališan je na zemlju hitro legao, rukice raširio, nogice savio u kolenima, »Ua,uaaa...«, zakmeča, bebu predstavljajući.

Pljesnu Radomir, nastavi:

- Počeo je da hoda malecki.

I Nikodin na nogice trenutno ustade, koračić napravi kao da je prvi put, zaljulja se, na četiri noge se spusti, propuza metar i iznova se diže i poče da korača sigurnije.

Iznova pjlesak. Radomir reče:

- Sve je u životu bilo zanimljivo mališanu: razgledao je bubice, travu, kako jabuke rastu pokušavao je da shvati, zašto sunašce izlazi i zašto mu je sred svega toga lepo i leti, a i kada zima dođe.

Maleni Nikodim se nagnuo, razgledao u travi bubice, posmatrao nebo i od razdraganosti poskakivao, potom iznenada ka dedi potrča, obgrli ga oko nogu, pa prema baki pojuri, sedećoj na travi. Obgrlio ju je oko vrata, obraz uz obraz prislonio i poljubio je.

Pljesnu Radomir:

- Dogodilo se da su sa svojih imanja ljudi svi otišli. Ne putevima, a kuda – zagonetno je. Možda su prema zvezdama, kao ptice, odleteli. Na imanje, na kom je mališan sam ostao, dolazili su vragovi, da spale kuće i poseku bašte.

Maleni Nikodim je slušao užasno pripovedanje dedino bez pokreta, ništa nije prikazao, a potom reče:

- Ne sviđa mi se da se tako igram. Tako nešto ne sme u životu da se dogodi.

- Da, u životu ne bi trebalo. Ali je ovo igra – praunuku odgovori Radomir.

- Neću je igrati – lupi nogicom praunuk i dreknu - Neću!

- Odigraću ja – sa trave ustavši, izjavi Ljubomila – Mališan, kada je đavole video, pozva medveda, sa kojim se dok je još švrca bio igrao. Dograbilo je medveda za greben, kako je činio ne jednom. Grčevito se uhvatio za krzno i na medvedu u šumu odjurio.

Uz ove reči Ljubomila je povikala okrenuvši se prema gaju nevelikom, u kom su živele njihove domaće životinje.

- Ej, mrki, dolazi ovamo! Ma, hajde, brže!

Iz luga iskoči medved i ustremi se u skokovima ka Ljubomili. Pomilovala ga je po njušci kada se zaustavio pored nje. Na uvo mu je nešto prošaptala. Po grebenu ga je potapkala, potom se rukama za krzno uhvatila i na leđa medvedova skočila.

- Ehej, ehej! - medvedu je podviknula.

On potrča po krugu koliko god je snage imao, dok ga nije zaustavila Ljubomila.

- A zašto je on na medvedu, a ne na konju pojurio u šumu? – upita Radomir, a Ljubomila odgovori:

- Konj po polju brže može da trči od medveda. Ali je, avaj, u šumi besopmoćan konjić. Medved će naći u šumi i hranu i pribežište. I najbolji će zaštitnik u šumi biti medved. Eto tako. Igru hajde da nastavimo.

Medved je prema šumi pojurio i od neprijatejla sakrio u šumi dete. Štitio ga je, dok je u šumi rastao čovek.

Kada je porastao, jednom je ugledao devojku u šumi, koja je jagode sakupljala. Ona mu se dopala – on njoj. Venčali su se. Našli su skrovito od očiju opakih mesto na zemlji, stvorili imanje, počeli da rađaju decu. Njima su se rođaci svi, na zvezde nekada odletevši, vratili.

Tonući u san, Nikodimka je razmišljao o igri: nije mu se svidela.

U to vreme su Ljubomila i Radomir koračali po imanju zavičajnom i prisećali se proživljenog života. Sav je radostan bio.

Kao dete se kikotala Ljubomila, kada je u travi stojeću devojčicu pokušavao da prikaže Radomir.

- Pamtiš li? Sećaš li se kako si zapomagala, vikala da sam nevaljalac – što sam kraj tvoje haljine podigao? Suze sam ti otirao njim, ti si o sramoti govorila.

- Da, sve pamtim – kroz smeh mu odvrati žena. A sad mi je palo na pamet: mogao si suze da mi obrišeš krajem svoje košulje.

- Ma, pametan sam dečak bio. Zaključio sam: što bih košulju prljao, kada se već mora prati haljina?

- Da, pametan dečko. A skut haljine moje si ipak podigao, nevaljalče. Oh, pogledaj, na uzvisini našoj venčanoj, novi su izrasli cvetovi. Kako je veličanstven kedar postao. Bio je malecki sasvim, kada smo ga na dan venčanja sadili.

Na stablo je položila dlanove Ljubomila i obraz uz njega priljubila. Ućutala je. Obgrlio joj je ramena Radomir, kao i pre zaljubljen u nju. Upitao je:

- Gde ćemo spavati danas, ovde ili kod kuće?

- Kako ti kažeš, ljubljeni.

Ujutro je pola čete upalo na imanje. Među njima su dva monaha u crnim odorama bila. Ugledaše vojnici: kod kedra sedi starac stoji. Leđima se uz njega privila starica. Po dva mača su u rukama držali starci.

- Evo, vidite, - stariji monah je vikao vojnicima – gledajte, bezbožnici stoje! Od njih, bezbožnih, rađala su se deca! Ne strelama, mačevima ih na komade isecite!

Dva vojnika su sa različitih strana starcima prišla, mačeve podigla. Udarce su pokušavali da nanesu, ali je izbio oružje Radomir vojniku svojim mačem. I Ljubomila je napad odbila. Starci su odbili i drugi napad, i treći. Onda su po dvojica vojnika počela da kidišu na svakog od staraca. Ali, dva mača su u Radomirovim rukama bila, oni su kao munje odbijali napade dva vojnika istovremeno, ali nije krv vojničku prolio.

Smejući se, napade je odbijala i seda Ljubomila.

- Svi se odmaknite! - urliknu stariji monah – Nečiste im pomažu sile! Svi se odmaknite. Iz lukova ih gađajte.

Vojnici sa mačevima su se odmakil. Drugi su lukove pripremili, ali, kada su nategli tetive lukova, sedi starci odjednom baciše mačeve, okrenuše se jedno ka drugom i zagrluše se. Radomir je šaptao nešto Ljubomili, a ona mu se osmehivala u odgovor.

- Što oklevate? Puštajte strele! – kreštao je monah – Oni su bezbožnici! Vi ste od Boga poslati! Gađajte strelama ili ću vas prokleti!

Strela se zarila u Ljubomilu, a u Radomira dve. Ali, bukvalno kao da bol ne osećaju, kao i pre, zagrljeni su stajali starci.

Letele su strele. Krv je zemlju natopila. Lagano su se na zemlju spuštali, a možda su prema zvezdama odletali Ljubomila i Radomir. Dok su ležala tela njihova na zemlji, stariji monah, žredački izaslanik, njihova lica zagledajući u sebi je šaputao: »Oni nisu razmišljali o smrti pred smrt. Njihova misao je bila o životu. Na licima ni straha, ni tuge. Šta da učinim da im ne dozvolim da se ovaplate iznova?«. Donosio je odluku grozničavo, sa strahom.

Odjednom se iza monahovih leđa začulo mrmljanje uzbuđeno. Monah se okrenuo i ugledao: pod jabukom je ležalo šest mrtvih vojnika, a u ruci je svako ostatke jabuke držao. Monahu je postalo jasno šta se desilo. Žreca vrhovnog poslanik je znao: vedruske bašte prekrasne plodove donose, ali se smeju jesti samo kada vas gazda bašte ugosti. Vedrusi su postupali sa drvećem, cvećem, kao sa živim bićima, i oni su uzvraćali svojom Ljubavlju. Kada su shvatili, drveće i cveće, kako su došljaci postupili sa ljudima koji su im Ljubav svoju darivali, jabuka je iz nedara zemlje korenjem sokove poterala prema plodovima drugačije, bogato opskrbivši plodove najmoćnijim otrovom.

- Ne dotičite! Ovde ništa ne jedite! – povikao je monah. – Govorio sam vam: to je đavolsko pleme, i mesto je ovde nečisto. Sve što je ovde, sve posecite – naređujem u ime svevišnjeg.

- Pogledajte - povika jedan vojnik – pogledajte onamo! - rukom prema izlazu sa imanja pokazujući.

Svi se okrenuše i ugledaše, kako prema izlazu po obodu bašte ogromnim skokovima medved juri. Na njemu je, za krzno se grčevito uhvativši, ležao mališan. Medved je sa imanja izleteo i ka šumi se ustremio.

- Sustignite ih, uhvatite! – zakreštao je monah. – Ne vraćajte se dok ne sasečete soj te bagre na komadiće!

On je znao, ako se spase makar jedan iz roda vedruskog, ceo rod će se iznova roditi na Zemlji. O tome nije govorio vojnicima. O volji Božijoj im je uporno ponavljao:

- Uхватite! Veli Bog da sve nečisto sa Zemlje treba ukloniti. Vidite li kako je ovde nečisto?

Izdao je naredbu komandir odreda desetini vojnika da krene u poteru za medvedom, da uhvati i ubije mališana.

Vojnici su na konje poskakali i u galopu poleteli za medvedom.

Medved je velikim skokovima jurio ka šumi. Ali, dugo u tom tempu nije mogao da trči medved. Konji u galopu su ga sustizali. Rastojanje se između njega i konjanika, iako sporo, ipak smanjivalo. Do šume je medvedu ostalo još oko sto metara, kada ga je sustigao jedan od jahača. Galopirao je uporedo sa njim, sa isukanim mačem da poseče dete. Iznenada se na zadnje noge medved podigao i primio na sebe udarac. A konj se sa jahačem u stranu zaneo i propeo. Ranjeni medved iznova ka šumi pojuri. Svega mu je pedesetak metara do šume ostalo, ali ga je

odred jahača sad već skoro sustigao. Mačevi su im bili spremni u rukama.

Odjednom ugledaše vojnici: iz šume, presecajući put odredu, jahač leti na vatrenom konju. Sedi starac je u sedlu sigurno sedeo. Na vetru je kosa seda lepršala i brada. Dva mača u rukama držeći, starac je nogama usmeravao svog konja.

- Ehej, ehej! – vikao je starac i ubrzavao galop neviđeni konja.

- On je spreman da sa nama u boj da uđe, pripremite se za borbu sa ludim starcem – zapovednik čete je povikao.

- Ali on je sam, a nas je deset. On je starac, čega se bojimo? – vojnik se usprotivio. – Poteru treba da nastavimo.

- Da, on je sam, ali je Vedrus. Pripremite se za boj, ko nije kukavica.

Oko čete je, konj starca koji je napao četvu, galopirao. Starac je mačevima izbio oružje spoljnim vojnicima, remenje potrbušnika je uspeo da iseče kod dva konja, kada je strela ranila njegovog izuzetnog konja.

Jahao je starac sedi ne ka šumi na ranjenom konju, već duž šume, sve u poteru za njim odvlačeći. Na kraju šume, kod bora koji je stajao usamljen, spotače se njegov konj. Pade. Starac skoči sa zemlje i potrča prema boru. U travi je nešto počeo da traži. Četa ga je stigla.

U prsa svoja je sedam strela primio bor, a osma je probila prsa Arge. Na travi je ležao Vedrus bez jauka. Iz grudi je potočić krvi isticao. Nije umeo da plače bor tvrdi, a misao Argina je uzletela u visine, grešna:

*»Neću pomisliti za sebe novo rođenje,
Njima ću posvetiti svoju misao zbog stvaranja.
Žrtvujem se zarad njihove sreće,
i njihovog stvaralačkog zanosa.
Ovaploćujte se, sastanite se,
živite večno,
Radomire, Ljubomila, ja sam vaš prijatelj,
ne vrag«*

Na travi je ležao Vedrus bez jauka. Ipak je uzmogao, gubeći snagu, da na grudi prigrlji figuricu voljene.

»Budi sretna« - prošaptao je voljenoj kao u bunilu. Zaplakao je bor. Niz stablo je tekla smola vrlo čudnovata.

Odjednom Vedrus oči otvori, jasan pogled. I, sa naporom, odsečno izgovori:

- Ne tuguj, boriću, sve je ovde budalaština. Misao će proživeti moja nesrećno doba. Iznova će doći vreme svetlosti. Svim zemaljskim boginjama će izjutra misao moja došapnuti: budite srećne!

Nisu uspeli da sustignu medveda sa dečakom vojnici. U šumu su pokušali da uđu, ali im se nedruželjubivom šuma učinila. Konji su dremali, staze su pod nogama iščezavale. Vratili su se vojnici, a monahu su rekli da je dečak ubijen.

Malo je godina prošlo kad ljudi počеше da pričaju kako su videli u šumi, dok su pečurke tražili, dečaka od devet godina ili malo više. On ih je iza žbunja posmatrao, ali se bojao da im priđe. Uz njega je stari hromi medved uvek bio.

Kasnije su se dva dečaka u šumi izgubila, kad pred njih preplašene, izađe mladić. Pokretima ih je pozvao da krenu za njim i izveo ih do ivice šume, na put koji je do sela vodio, a sam se nanovo u šumi sakrio. Posle ovog slučaja, prestali su šumskog mladića da se boje ljudi. Kada je posle godinu dana, pred devojke koje su skupljale po poljani jagode, izašao, one se nisu uplašile, niti pobile.

Momak je bio stasit, plavook, odeće ispletene od trava. Stajao je na kraju poljane i posmatrao, iz nekog razloga, samo jednu devojku, po imenu Praskovja. Gledao ju je netremice, i sve su, prestavši jagode da skupljaju, ispitivale pogledima mladića.

Potom je on lagano, da ih ne preplaši, nekoliko koraka napravio u pravcu devojaka i zaustavio se. Opazivši da ne beže i da ga se ne plaše, on priđe Praskovji mladoj, pred njom stade, zagladi kosu i reče, sa naporom odgovarajući reči:

- Sa tobom, prekrasna devojko, mogao bih stvoriti Ljubavi prostranstvo zanavek.

Praskovja ništa od tih reči nije razumela, ali ju je iz nekog razloga oblilo rumenilo i sa momkom poče da razgovara:

- Gde živiš? Svi pričaju da sam živiš u šumi.

- Ja na Zemlji zasad sam živim – odgovori mladić.

- Sam? Pa, gde žive roditelji tvoji? Ne može čovek odrođen biti.

- Žive. Otac i mati moja, i braća starija, i sestre. I deka moj Radomir, i Ljubomila – baka moja.

- A gde oni žive? Takođe u šumi?

- Oni su na zvezde odleteli u visine. Na Zemlju će se vratiti svi, kada suđenu pronađem, Ljubavi prostranstvo stvorim, i kada se na njemu rode naša deca.

- A kako ćeš u šumi suđenu sebi tražiti?

- Tražiti je neću, već sam je našao.

- Ko je ona?

- Ti, od svih najdivnija, devojko. Molim te, pođimo zajedno u moje prostranstvo, već sam počeo da ga stvaram. Dom ću sagraditi, samo kad bih alat nabavio. Bez alata sam zasad kolibu od pruča napravio. Posmatrao sam izdaleka kako to ljudi rade.

Devojke su se došaptavale, mladiću se podsmevajući, već se sasvim osmelivši.

Praskovja, na predlog ne odgovarajući, odmače se od momka do devojaka.

On postojala sam malkice, potom pogleda u nebo raširivši ruke, kao da se izvinjava nekome, te lagano krete sa poljane.

Devojke učutaše. Praskovja je za njim gledala, te iznenada sigurno i glasno reče mladiću:

- Čekaj me sutra ovde. Od oca ću, kao miraz, alat ukrasti.

Mladić se naglo okrete i prema Praskovji potrča.

Videle su devojke kako se on prvi put osmehnuo, i kako je oblilo rumenilo sve devojačke obraze. Osmeh mladićev je čudesan bio, a oči su mu blistale.

- Predivan je! Šteta što nije pozvao mene – jedna od devojaka prošapta.

- I ja sam spremna s njim da odem – druga ispali smesta.

A mladić, Praskovji se obraća, ne videći nikoga uokolo:

- Ukrasti se ne sme. Ružno je to.

- Šalila sam se, sve će mi otac dati sam.

Od tada nisu videli ljudi ni jednom šumskog mladića i s njim otišavšu Praskovju, neznano kuda.

I U HAOSU POSTOJI SMISAO

Život se nastavlja na Zemlji. Ali život drugačiji. Grandiozna civilizacija Vedruska, njene tradicije, obredi i kultura, postojeći desetinama hiljada godina, zamenjeni su haotičnim varvarskim uređenjem ljudske zajednice. Njegov početak u našoj državi jeste kneževska Rus. Robovlasnički period je započeo, i traje sve do današnjeg dana.

- A da li je u drugim krajevima Zemlje još ranije bila uništena Vedruska civilizacija? Govorila si, Anastasija, pamtim, da je vedruski način života postojao kod ljudi koji sada žive na teritorijama Nemačke, Engleske, Poljske i Pribaltičkim zemljama.

- Da, govorila sam. To je sve jedan narod bio, jedan jezik, jedna kultura. Pogledaj pažljivo, Vladimire, čak i po spoljašnosti oni liče jedni na druge. I to bez obzira što se pre više od dve hiljade godina mešanje krvi sa Azijatima dogodilo.

- Ali zašto, Anastasija, zašto je tako ispalo? Govorila si – veličanstvena civilizacija, uzvišena kultura, a tu civilizaciju su, dok trepneš, uništili mačem, ognjem i strelama.

- Nisu je uništili, Vladimire, ovde ta reč nije prikladna. Dokle god postoji želja, bar kod devetoro ljudi živećih na ovoj planeti, da spoznaju Božanski život zemaljski, civilizacija vedruska je živa. A nije samo devetoro ljudi, već stotine hiljada njih sve više otkrivaju istinu u sebi i način života svoj menjaju. Uskoro će ih biti na milione, ali pre toga te stotine hiljada moraju sami u sebi odgonetku da potraže. Da pojme uzrok nastale katastrofe.

- A ako ne shvate? Eno, na Internetu, na našem sajtu, mnoštvo ljudi ne samo ove godine pokušava da ustanovi: kakvu je grešku dozvolilo čovečanstvo u periodu slikovitosti? Tamo rubrika postoji, tako se i naziva »Greška slikovitog perioda«. Ali je ljudi dosad nisu ustanovili – nju - grešku tu.

Verzija ima mnoštvo, ali zajedničkog odgovora nema. I neće ga biti, možda, još hiljadu godina. A možda ljudi uopšte neće uspeli tu grešku da odmere?

- Uspeće. Možda ovih dana ili za pet - devet godina. Oni će je označiti.

- Zbog čega si tako sigurna?

- Sam proceni, Vladimire, do nedavno o njoj uopšte nisu govorili, pa čak nije bilo ni pokušaja da se razmišlja u tom pravcu, a sada mi govoriš sam, da odgonetne tu tajnu nastoji mnoštvo ljudi. Misao je pokrenuta, ona će kao zrnice klice izdanka naći put ka svetlosti.

- Naći će jednom, može biti. Ljudi su uglavnom u kolotečini sitnih svakodnevnih obaveza. Tvoji dedovi i ti imate mogućnost da razmišljate neuporedivo više. Pri tom, informacijom velikog obima raspolazete o prošlosti, a uz to imate svoje gledište (stanovište). Zašto ga ne biste izneli, došapnuli?

- Drugim rečima, Vladimire, hoćeš da ja isključim ljudsku misao?

- Zašto smatraš da hoću da je isključiš? Kako bi došaptavanje to moglo da učini?

- Kada bi ga dobili kao istinu, svi ljudi koji odgonetku svojom mišlju danas pokušavaju da otkriju, smesta bi prekinuli napor svoje misli.

Potom će druge odgonetke iščekivati. A one će početi da pljušte sa svih strana istog trenutka. Tako se dešava i sada. Sufliraju ljudima neprekidno šta je korisno da jedu, piju. Kako treba da se oblače, gde je bolje da se odmaraju, kako da žive, gde da tragaju za Bogom. I šta je ishod? Život postaje sve gori. Bog je Svemir mišlju sazdao, On je čoveku misao podario. Nju sve vreme neko pokušava da zaustavi i usmerava.

- Znači, ti znaš odgonetke, ali nećeš da ih kažeš?

- Ne znam, već naslućujem.

- Dobro, reci, na primer, kakve su pretpostavke tvoje?

- Može biti da je bio nužan period haosa, grešaka, da bi čovečanstvo uzmoglo da ih označi i da ih ubuduće ne ponavlja. Kroz istoriju se slično događalo, kada je čovečanstvo bivalo pred otkrićem grandioznim. Otkrićem Vaseljenskih razmera.

- Dobra i ohrabrujuća pretpostavka! Pripovedanje tvoje, Anastasija, o porodici vedruskoj, o Ljubomili i Radomiru, završila se veoma tužno, i uopšte nije nalik na tvoj večiti optimizam.

- Vladimire, zašto si zaključio da se završila priča? Život se nastavlja, što znači - nijedna priča o životu ne sme se završenom smatrati.

- Sećam se, praunuk Nikodim je otišao sa Praskovjom i produžio (nastavio) rod, ali mi je, ipak, žao ljudi određenih, Radomira, Ljubomile i ostalih. O njima je priču nemoguće nastaviti. Samo o produžetku roda možemo govoriti. Ako možeš još ponešto da ispričaš, pričaj, molim te, Anastasija.

- Dobro, o događajima koji će se desiti u najskorijoj budućnosti ću ispričati.

BRAČNI SUSRETI

Došlo je takvo vreme kada su ljudi počeli da shvataju neophodnost traganja za svojim ljubljenim. Ranije se ulivalo da navodno sami, voljom sudbine, zaljubljeni moraju da se sretnu. Svakako da je tako, ali i sudbinu čovek može sam takođe da usmerava. Ili da barem znak da sudbini, šta priželjkuje od nje sam čovek.

Počeli su ljudi u raznim gradovima korake da preduzimaju određene, koji su potpomagali susretu dve polovine. Čak su se i delovi obreda Vedruskog perioda koristili, malo izmenjeni, da bi se sadašnjosti prilagodili.

U jesen, kada bi se završili letnji poslovi, priređivali su se u raznim gradovima veliki susreti. Na njih su dolazili mladi ljudi, stariji, svi koji nisu imali još porodicu sretnu.

Uglavnom su to čitaoci tvoji, Vladimire. Deo onih koji su nastojali da imanja svoja stvore, u kojima će nastati rod srećni.

Po dva, bivalo je i tri meseca, ovi susreti su se odigrali u različitim gradovima. Unapred su o njima obavestavani čitaoci tvoji. Stizali su iz raznih krajeva i zemalja. Neko bi na nedelju, neko na mesec dana doputovao. I imali su čitaoci, u odnosu na sve ostale koji su sretnu porodicu nastojali da stvore, ogromno preimućstvo. Svi okupljeni su imali iste težnje – da se shvati i predlaže, kako da se ostvari srećan život svoje buduće porodice.

- Anastasija, sačekaj, zašto su baš čitaoci imali preimućstvo veliko? Jer, mnoštvo bračnih parova koji nisu iz redova čitalaca imaju iste težnje i pobude. Eto na primer, glumci su često braćni parovi. Ali se većina njih razvodi, i to ne samo jednom. Cilj je isti, stremljenja takođe, a života srećnog nema.

- O različitim ciljevima ti i ja govorimo, Vladimire. Profesija ne može, ne sme biti cilj života čovekovog. Ukoliko se to desi, sam sebe omalovažava čovek.

Eto, prosudi sam, profesija postoji – prodavac. Zar je svojstveno sinu Božijem ili kćeri Njegovoj da im je životni cilj - prodaja? Ili da voze auto, peru veš, ili da odlaze stalno u fabriku, jedan te isti posao radeći neprestano?

- Anastasija, navela si, iako neophodne profesije, ipak ne baš prestižne. A postoje i ugledne, ili bolje reći, poštovane od svih ljudi. Na primer, poznat svima hirurg ili kosmonaut, vojni zapovednik, maršal ili predsednik zemlje.

- Njihov smisao je samo u tome da stvaraju iluziju važnosti i značaja, veću od drugih. Ko zna, možda su čoveka koji je postao

komandant ili predsednik, baš stručno primamili iluzornim značajem njegove profesije, dužnosti, da ne bi dozvolili da se razvije duh, koji je kadar da Vaseljenska dela obavlja. Poslovi ovi nisu privlačni Bogu, kada je već čovek sam, lično rajsko prostranstvo stvorio na Zemlji i postao rodonačelnik najsrećnijeg roda. Dela čovekova su nalikovala Božjim i sam čovek je postajao On.

I kod čitalaca koji su na susrete dolazili, cilj je plemenit bio, zajednički i ženama i muškaracima. Njihova prednost se sastojala u tome, što su meru života svog i buduće porodice, muškarci i žene u svojim vizijama već stvarali. Kada su se susretali, njima je tema razgovora oboma zanimljiva bila.

Poznato ti je, Vladimire, da često u porodicama savremenim među supružnicima uopšte nema uzajamnih (zajedničkih) tema za razgovore. Nema obostranog delanja i zajedničkih stremljenja. Dva čoveka, venčana, zajedno u kući borave, a svako mašta o svome. Takvi ljudi postaju jedno drugome stranci, a život zajednički samo ih razdražuje.

Na susrete su dolazili neoženjeni ljudi, ali su čak se i ne poznajući međusobno, jedni drugima bili bliži od onih u braku.

Odlazili su na izlete, organizovali modne revije, na kojima su uzimale učešće žene svih uzrasta. Onda muškarci. Na tim javnim izlaganjima prikazivala se odeća koju su sašile same žene ili kupljena u prodavnicama.

Uveče, u malenim gradskim parkovima ili negde na poljanama, igrali su igre bračne, »Potočić«, na primer, o kom sam ti pričala.

Nisu se stideli, niti prikrivali da traže saputnika sebi. A žene, koje su sa decom bez muževa ostale, na susrete bračne su dovodile i svoju decu. I deci su svojoj cilj putovanja objašnjavale. Učešće dece, njihova misao, bila im je pomoć u traganju. Vidi, sliku ću ti pokazati, šta su ljudi radili na susretima.

Evo letnjeg pozorišta pod otvorenim nebom, ispunjenog ljudima različitog uzrasta, decom.

Ovde su se jedni drugima sa scene predstavljali. Ko je bio odvažniji na scenu je izlazio. Dobijao je pet minuta ili deset da o sebi ispriča, odgovori na pitanja. Katkad su o sebi u šaljivom tonu govorili. Mogli su poskočicu-razgovorčicu da otpevaju ili odigraju. Sloboda predstavljanja je bila potpuna. Evo pogledaj.

Na binu je izašla devojka od oko dvadeset pet godina. Očešljana moderno, odevena u laku odeću, samo što je dva koraka napravila prema mikrofonu, ona odjednom salto napravi i počne da se smeje. Potom je prošetala po sceni, kao po podijumu profesionalni model, zavrtila se. Popravila je frizuru, mikrofonu prišla i vragolasto rekla:

- Da li je privlačna lepotica, muškarci?

Salom se prolomio smeh i aplauz, a devojka je nastavila na šaljiv način o sebi da priča:

- Nije moja najveća vrlina spoljašnost – završila sam sa »odličnim« Akademiju imanja zavičajnih. Mogu da spremim jelo za ocenu »odličan«,

mogu iz tela bilo koju bolest odvarima da uklonim, mogu postelju da namestim izuzetnu. Decu-bogatire* mogu da rađam...

Sebe ne predlažem nikome, već konkurs objavljujem među muškarcima. Konkurs ovaj nije lak, pretendent neka šta želi radi, pokazujući sebe. Onaj će biti pobjednik, u koga se zaljubim.

Posle devojke na scenu je prema mikrofону krenuo dečak:

- Dobar dan, ja sam Dima. Tako me zovu. Imam jedanaest godina. Ne baš jedanaest, ali ću uskoro imati, u decembru. Moju mamu zovu Svetlana, ili Svetlana Nikolajevna. Kao kuvarica izuzetna u restoranu radi. Ranije je radila, a sad ne radi. U početku je plakala kada je prestala da radi, ali sada izuzetnu hranu priprema za svetkovine razne bogatim ljudima. Dala je oglas u novinama, i oni joj naručuju telefonom.

Ja učim školu. Mama kaže da ne učim baš dobro, ali ja znam da je dobro. Naprosto mi nisu nužne petice, i trojke su mi dovoljne.

Mama i ja smo doputovali ovamo de sretnemo njenog budućeg muža, a meni tatu. Tada ćemo imati dobru, složnu porodicu. Moja mama je veoma dobar čovek. Lepa je, iako nikako ne može da oslabi. Svejedno je lepa. Mama i ja smo mnoge večeri razmenjivali misli, kako ćemo živeti kao potpuna porodica. Sada živimo u jednosobnom stanu koji moramo da plaćamo. A kada kao porodica budemo živeli, onda ćemo kuću sagraditi i baštu posaditi.

Mami su već zemlju dali, tamo smo u šatoru letos ceo mesec proveli. Bilo je divno.

Ona, moja maam, nije izašla sa mnom na binu, stidi se. A ja joj kažem: treba da izađeš, ako ne izađeš, zašto smo ovamo doputovali i para mnogo potrošili, koje za kuću odvajamo.

Izađi, mama, na binu – obratio se dečak u pravcu gledališta.

Ali niko nije prišao sceni, i tada su ljudi, sedeći u gledalištu počeli da aplaudiraju, pozivajući mamu dečaka da se popne na scenu.

Prema bini se uputila oniža, lako popunjena žena od tridesetak godina. Stala je pored dečaka, pocrvenevši zbunjeno, obgrlila sina oko ramena, ništa ne govoreći. Tada je dečak ozbiljno izvadio iz džepa pantalona papir, otvorio ga i počeo da čita tekst:

- Mama i ja živimo u Brjanskoj oblasti, u gradu Novozibkovu. Tamo je ranije bila radijacija, sad je ima manje, a biće još manje. Mi se ovde na susretu vodimo pod brojem 2015, ako neko želi, može da nam piše. Gotovo.

Mama je uzela dečaka za ruku te su krenuli ka izlazu sa scene pod aplauzom. Stigavši već do ivice scene, dečak odjednom oslobodi svoju ruku i brzo, skoro trčeći, iznova priđe mikrofону:

- Zaboravio sam da kažem, nisam napisao, pa sam zato i zaboravio. Moja mama ume na gitari da svira i pesme uz gitaru peva predivne, iako tužne. Mama ume i da crta. Vrt je i kuću naslikala. I ja

* Bogatir – junak, snažan kršan čovek

takođe pomažem da porodicu stvorimo. I kuću ću isto tako pomagati da sagradimo. Kada su izbori za poslanike u našem gradu bili, za novac sam plakate po ogradama lepio. Uskoro će ponovo biti izbori.

Gledalište je ponovo počelo da aplaudira, a dečak se vratio majci. Oni, uzevši se za ruke, pođoše prema izlazu sa scene i sedoše na svoja mesta.

Iz gledališta se podigoše istog trenutka četvorica muškaraca i uputiše prema mikrofону. Prvi je išao, lako hramljući, muškarac od četrdesetak godina. Ali su ga sa druge strane partera pretekli, te se obreo poslednji u redu za mikrofón. Muškarci koji su prišli mikrofónu, pričali su o sebi, ali se za muža ženi otvoreno nisu nudili, pošto to nije bilo uobičajeno na susretima - javne ponude. Trebalo je napisati. Ali to, što su izašli, već je dokazivalo njihovu želju da se поблиže upoznaju sa ženom i njenim sinom. Kada je red došao na blago hromog muškarca, on, prišavši mikrofónu, reče:

- Zovem se Ivan. Živim u Moskvi u svom stanu. Skoro mi je četrdeset godina. Bivši sam oficir-učesnik u desantima. Komisijski sam oslobođen službe u vojsci zbog invalidnosti pre tri godine. Dopunski radim u prodavnici visokog standarda i dojadilo mi je. Sačuvao sam vojni šator, sekiru i vojnički kotlić. Uglavnom su mi opremu desantnu drugovi po službi darovali. Maštam da postavim ovaj šator u Brjanskoj oblasti, kod grada Novozibkova, pored vašeg, Dima. Za ustupanje zemljišta za smeštanje šatora, odradiću. Skloništa sam obučen da gradim, te mislim da i kostur brvnare mogu sam da postavim, samo sa povrtnjakom i baštom ne znam kako ću izaći na kraj.

- Ja znam, pokazaću Vam - viknu iz gledališta, skočivši sa svoga mesta, Dima.

Sutradan su Svetlana Nikolajevna, njen sin Dima i bivši oficir Ivan napustili susret.

- Anastasija, ispričaj, molim te, kakva je bila sudbina ovo troje ljudi?

OBRED VENČANJA ZA ŽENE SA DECOM

- Izuzetno dobra. Ivan je pozvao Svetlanu sa sinom kod sebe u goste. Ostali su nedelju dana u njegovom stanu, kasnije su se dopisivali. Kad je stiglo proleće, Ivan je izdao svoj stan za dobru zakupninu, a sam je otputovao u grad Novozibkov. Postavio je svoj vojni šator pored šatora Svetlane i Dime. Bivši oficir je imao sve za život u ratnim uslovima. Čak i vojnu grejalicu za šator. Sa žarom je počeo da kopa kanal za temelje buduće kuće. Sa još većim ushićenjem mu je pomagao Dima, koji je dolazio sa mamom neradnim danima. Kada je počeo raspust, počeli su da žive pod šatorima utroje. Svako veče su se okupljali oko vatre i detaljno razmatrali projekat budućeg imanja.

Jednom, kad se približilo vreme za počinak, a vatra dogorevala, Dima reče:

- Muž i žena u normalnim porodicama spavaju zajedno u jednoj sobi, njihova deca u drugoj. Da možda ja spavam u tvom šatoru Ivane, a ti sa mamom u našem?

- Ali mi još nismo muž i žena – odvratila mu je Svetlana.

Ivan ustade, pruži Svetlani ruku pomažući joj da ustane, i svečano, malčice uzbuđeno, izgovori:

- Sa tobom, prekrasna boginjo, i s našim sinom-delijom, mogao bih da stvorim Ljubavi prostranstvo za večita vremena.

Svetlana mu tiho odgovori:

- Tebi smo spremni da pomažemo u stvaranju uzvišenom.

Dima skoči i zatapša, potom su pod zvezdanim nebom obavili obred venčanja. Postavši muž i žena, istovremeno su obavili i obred usinovljenja, te Dima postade rođeni sin Ivanov.

- Može biti da si htela da kažeš, Anastasija, da je dečak Dima postao posinak Ivanov?

- On je postao rođeni sin. Ivan je Dimi postao rođeni otac.

- Ma, kako se to moglo dogoditi, Anastasija? To protivureči svim biološkim zakonima.

- Ali ne protivureči Nebu. Vedrusi su zakon Neba poznavali. Obred venčanja vedruski, za žene koje već imaju decu, bio je poznat Ivanu, Dimi i Svetlani. Oni su ga obavili.

- Koji obred? Otkud su ga znali?

- Ti si ga opisao.

- Nisam pisao.

- Pa, ja govorim, Vladimire, o događajima koji će se u budućnosti desiti. I o obredu ćeš tek napisati, ispričaću ti.

U njemu se najvećom snagom ističu misli, želje troje ljudi da zajedno izgrađuju budućnost. Uloga žena u pripremi za ovaj obred je ključna. Žena treba da pronađe način da objasni detetu preke potrebe života u porodici, preka potreba da se ima otac, te da se zajedno sa njim stvara imanje, gradi kuća, sadi vrt. Kada se kod deteta pojavi, naraste takva želja, treba ga privući na traganje za budućim suprugom i ocem. Svaka majka poznaje svoje dete bolje od drugih, i pošto nekog jedinstvenog načina da se dođe do željenog rezultata nema, kod svake majke će on biti različit, ali je najvažnije – postići cilj.

Kod mnoge dece daleko od toga da odmah izbija želja da se kod majke, u njihovom domu pojavi nekakav čovek. I dok se kod deteta želja ne pojavi da ima oca, da ga traži zajedno sa mamom, bolje nikoga u kuću ne dovoditi.

Uloga majke u pripremi za obred venčanja samo je u početku najbitnija. U trenutku obavljanja obreda, osnovna energetska snaga će biti misao detetova.

Ukoliko su muškarac i žena odlučili da žive zajedno, a dete žene je još sasvim malo, oni mogu zajedno da žive ne obavivši obred, sve dok dete ne poodraste i ne počne razumno da shvata suštinu porodičnog života. Za njegovo svesno razumevanje, moraju da ulože zajedničke napore muškarac i žena. Ako dete, rastući, prihvata očuha kao rođenog oca, taj obred venčanja je ipak od izuzetne važnosti. Zato što ima moć da orodi oca po duhu i krvi sa usvojenim sinom ili kćerkom. Ovaj obred može da izvrši ogroman blagotvoran uticaj, samo u slučaju da se obavlja na zemlji budućeg zavičajnog imanja, nezavisno od toga da li je muškarac prvi započeo da ga stvara ili žena. Važno je da se ono dopada svima, a u prvom redu detetu.

Obred treba da se dešava pod otvorenim zvezdanim nebom. Treba da gori vatra ili tri sveće. Svetlana i Ivan su imali sreće: kad su uzajamno priznali da žele zajednički da izgrađuju život, iznad njih je na nebu bilo mnoštvo zvezda, gorela je još uvek vatra i nisu bili prinuđeni da čekaju drugu noć, već su se venčali odmah. Uradili su sve valjano.

Ivan i Svetlana su stali ispred Dime, i prvi je progovorio Ivan, zvezde odmeravajući:

- Ovde, na zemlji imanja zavičajnog, želim da naš rod prema srećnom životu povedem. Da izgradim dom i baštu da posadim.

Tebe molim ja, Dima, da mi svoj pristanak daš, da se za večita vremena sa majkom tvojom venčam, i meni sin rođeni postaneš.

- Biće mi veoma drago ako ti, Ivane, budeš sa mamom živio i sa mnom. Čak ću i učiti, možda, bolje. A mogu li te tatom onda zvati?

- Svakako – odgovori Ivan.

Potom progovori Svetlana:

- Hvala ti sine, pomogao si mi muža da nađem. Da mu žena verna postanem, saglasna sam. Žena treba da brine o mužu. Dozvoli mi, sine, da pažnjom okružim Ivana, tvog oca.

- Naravno, mama, neizostavno se brini o Ivanu. I ja ću voditi brigu o njemu. Hajde da novu protezu tati kupimo. Primetio sam kako ovu staru obmotava izolir trakom.

Nije obavezno da se reči jedne te iste u obredu tom izgovaraju. U njemu je najbitnija misao, koju moraju začuti planete – one, koje su u tom trenutku iznad para koji se venčava, njihovim detetom ili decom. Radi toga treba da iz unapred pripremljene posude sa širokim grlom, na primer čaše ili bokala, svako od učesnika uzme vodu, otpije ne manje od tri gutljaja i, nališi vodu na dlan, po kosi je prospe. Potom svo troje legne na travu, ne kraće od devet minuta, glavom uz glavu. Za ruke se držeći posmatraju nebo zvezdano, misleno moleći planete koje su iznad njih, da pomognu da sretan život stvore rodu. I zamoliće Ljubav da se na imanju nastani zavičajnom. Tako će se i zbiti, ukoliko bude postojala kod sve troje iskrena i snažna misao.

Ljubav ne mora u trenutku venčanja biti jaka. Dovolja je simpatija uzajamna ili zanos. Ljubav će doći k njima, snažna neizostavno. Na primer, kod Vedrusa se skoro uvek događala posle godinu ili dve.

Obred ovaj je najmoćniji, nije okultni. Ako bi se barem deo znanja iz astronomije i psihologije vratio, koja su postojala u prošlosti kod ljudi, spoznali bismo njegovu kosmičku moć.

Vladimire, da li si razumeo? Uzima u njemu učešće rastinje, voda, Zemlja, planete i misao ljudska. U jedinstvenu se težnju stapajući sa ljudima, prirodne sile usmeravaju na sreću svoju i Kosmosa - Božansku suštinu.

Ti znaš već, Vladimire, kako tesno zajednički deluju sa planetama što su na nebu daleko, travke i cveće, bubice i sve živo Zemlje. Voda plime i oseke obavlja pod uticajem planeta.

Razume se, i ljudski život se umnogome pod uticajem planeta odvija, ali u ovom slučaju, obred ovakav obavljajući, tri čoveka u jedno se stopivši, daju zadatak planetama ili molbu, da učvrste savez na sreću njihovu. Planetama molba čovekova, kada cilj njegov programu Božijem odgovara, predstavlja uzvišeni dar, i ponose se sobom i čovekom. Njegovo promišljeno, najiskrenije obraćanje, dovodi mnoštvo planeta na nebu u ushićeno, uspokojavajuće ubrzanje. Tela nebeska, u tom trenu se nalazeći iznad ležećih ljudi, među sobom diskretni savez zaključuju - da ljudima tim pomažu u delanjima njihovim.

Do ovog otkrića je volhv došao posle devedeset godina traganja. Planete je osmatrao, upoređujući ih sa postupcima ljudi.

Kada su ovaj obred učeni volhvi pokušavali da rastumače (shvate), do zaključka su došli: nekakvim čudesnim načinom, planete ili kosmičkih energija moć, brišu iz pamćenja ljudskog iz proteklog života neprijatne uspomene, oslobađajući mesto za nove osećaje svetle.

I dakako, te energije će sa ushićenjem oroditi troje ljudi.

O telegoniji si mi govorio, Vladimire, nauci savremenoj je to poznato, kako neke energije učestvuju u oblikovanju fizičkih tela životinja i ljudi. Uoči, energije, nevidljive oku, nisu u materiji opipljivoj

(primetnoj) sadržane, ali je delotvorna njihova snaga. Uz to, učešće njihovo se ostvaruje po volji čovekovoju. Kada po slobodnoj volji čovekovoju dejstvuju one, onda su sto puta jači njihovi uticaji.

Važno je reći: suština obreda je u tome da, nasuprot telegoniji, ne može stara veza prodreti u novi savez koji se stvara, već će obred iz starog saveza energije sve odstraniti, darivajući ljudima novu snagu i život nov.

- Neverovatno, tako je kratak taj obred, a delotvoran izvanredno. Ljude orođava.

- Kratak? Pažljivo razmisli. Priprema za ovaj, kako si ti rekao, kratki obred traje, biva, ne samo jednu godinu. Tom obredu prethode dva važna običaja.

Na primer, prvo: majka dete svoje treba da pripremi, potom, obrati pažnju, Vladimire, Ivan je na početku rekao da želi da postavi šator svoj i da će za ustupljeno mesto odraditi u domaćinstvu.-----

Ovaj postupak (način) je iz drugog obreda. Svaki stari momak – tako su zvali ranije neoženjene (samce) starije muškarce – bio je dužan da jednom godišnje mesec dana radi u domaćinstvu žene, udovice usamljenne ili koja sa decom živi. Nije bilo obavezno da ceo mesec radi kod jedne udovice. Stari momak je mogao jednu nedelju biti kod jedne, potom da uzme u zakup kod druge. Običaj ovaj, naravno, nije zbog toga postojao da se u domaćinstvu usamljenoj ženi pomogne. Cilj njegov je – upoznavati međusobno ljude i pomoć da se porodica stvori. Samac-muškarac je dolazio kod udovice i govorio:

- Gazdarice, tražim posao za sebe. Možda kod tebe ima posla za mene?

Ukoliko se ženi već od prvog pogleda stari momak nije dopadao, ona je odgovarala:

- Svi su obavljani poslovi u gazdinstvu (domaćinstvu). Pri tom, platu zasad ne mogu da dam.

Ako se muškarac dopadao ženi, ona mu je davala neki posao na dva-tri dana. Onda bi mu još neki zadatak davala. Nije važno s kakvim se majstorstvom i umešnošću (iskustvom, vičnošću) posao ispunjavao (odrađivao), već je glavno (osnovno, najvažnije) – da li su se dopadali jedno drugom ili ne.

Ukoliko je po volji, onda je žena mogla da zamoil muškarca da ostane duže od meseca, a on, ako bi ostao, nazivao se domaćinom (sporazumaš, pomoćnik, ispomoć, sused)???. A posle godine zajedničkog vođenja gazdinstva, oni su mogli da se venčaju ili raziđu.

- Reci, Anastasiaj, posle ovog obreda u opštinu je nužno ići na venčanje?

- Konvencionalnosti (Formalnosti, Uslovljenosti), ukoliko su neophodne u životu, bilo koje mogu da se obave, ali najvažnijem (glavnom) više nikako zasmetati ne mogu.

ŽENE IZ VIŠEG SVETA (VISOKOG DRUŠTVA)

Završavajući prethodnu glavu (poglavlje), pomislio sam: ovakav obred se može sa uspehom primeniti i u današnje vreme. Danas u mnogim regionima (oblastima) Rusije ljudi, uglavnom su to čitaoci serije knjiga »Zvoneći kedri Rusije«, okupljaju se u grupe, uzimaju po hektar zemlje, gaje tamo bašte, grade kuće, stvarajući svoj mali zavičaj (domovinu). Rade to, po pravilu, porodično. Ali, postoji u tim grupama znatan broj usamljenih žena. Najčešće sam boravio u selu (naselju) blizu grada Vladimira. U tom naselju se sada računa da ima više od šezdeset imanja u izgradnji. Već poodrastaju rođena na njima deca. Ali, postoje i

same (usamljene, samohrane) žene. One, uzevši hektar, ponekad uz pomoć svoje dece, a ponekad i same, stvaraju svoja imanja. Možete li zamisliti? Žena sama gradi (zida) kuću, sadi baštu. Obavlja građevinske radove, ne prosto omanje vikendice na šest ari, već gradi pravi (istinski) posed (gazdinstvo, imanje). Da li im je teško? U materijalnom smislu, da. Poznajem jednu ženu, koja izdaje u Moskvi svoj stan i, za dobijeni novac gradi u polju kuću.

Zbog nedostatka sredstava, ona ne može uvek da unajmi majstore, te znatan deo posla obavlja sama. I radi (čini) to sa radošću. Ona ima cilj, radost napredovanja ka cilju, makar i sporog, ali to ipak kompenzira (nadoknađuje) teškoće, te se one čine neprimetnim (neosetne, beznačajne, nevažne).

Upoznajući se sa informacijama, koje mi dolaze iz raznih nasejla, došao sam do uverenja: neophodno je hitno pisati knjigu o njima. To će biti zaista istorijska knjiga. Naši potomci treba (moraju) da znaju, kako je i ko započeo izgradnju (stvaranje) njihove nove srećne civilizacije.

Do tada sam zamolio da okarakteriše (opiše, označi, odredi) neudate žene i njihovo delo, ženu, jednog od osnivača naselja »Rođeno »Zavičaj«, Vladimirske oblasti. Evo njenih kratkih odrednica (mišljenja, zapažanja):

* **Evgenija T.** – rodom iz Moldavije, 53 godine, geolog, lepotica – osmeh daje prednost hoilvudsku. U Malahovku, koja je kod Moskve i gde ima stan ne odlazi, govoreći: »Dom mi je ovde«.

Doputovala je da pogleda (osmotri) 2003. goidne. Pošla u šumu po pečurke.

»Predupredili su me – priča Evgenija – da je »šuma osobita (posebna, neobična)«.Odgovorila sam im: »Ja sam- geolog, neću se izgubiti«. Bludela (švrljala, lutala, lunjala, tumarala) sam u prečniku od tri kilometra dvanast sati! Stigla sam oko ponoći ubijenih (uništenih) nogu: »Moje mesto!«. Izdala sam stan u Malahovki za 10500 rubalja. Sa tim novcem sam gradnju započela, iznajmila kućicu u Studencovom, pored svoje parcele, peć nije založena deset godina, kućica se nakrivila. Iz odžaka sam izvadila gnezdo – nisam mogla peć da založim. Zimu sam provela (prezimala sam) u selu sama. U Kanjajevo sam ponekad odalžila u goste. Drva sam štedela, pailla peć ponekad. Ujesen sam položila temelje, postavila (pripremila) okosnicu (kostur) parnog kupatila 4x4. Celu zimu sam zapušavala (zaptivala) kućicu kućinama (konopljanim vlaknima). Sada poznajem zvuk padajućih pahuljica. Po kući sam hodala (bila, boravila) u tri para pantalona (čakšira), u tri džempera, jakni, kapi. A napolju – lako odevena- radim. Uproleće sam nožem ogulila ostatke kore na kosturu kupatila. Sada imam dom (kuću) pod strugom (blanjom).Čujem kako se topi sneg. Nužan mi je pećar (pekar). Toplo se oblačim, uzimam štap za pecanje (bez udice). Odlazim na ribnjaka (veštačkog jezerceta), gde muškarci love ribu. Spuštam u šupljinu svoj štap (ne daj bože da muškarci vide moj »pribor«), razgovaram sa muškarcima – »Lovim (izvlačim iz vode) pećara. A ako mi je nužan (potreban) traktor – izlazim na drum i zaustavljam prvi koji naiđe.«

U povrtnjaku njenom je red, sve raste. Prve godine je napravila nužnik (klozet) i letnju kuhinju od pletenih grana. Kada baš ništa nema za jelo, jede kašu od ribljeg ulja. Kuva savršeno. Svojom marljivošću (radinošću, energičnošću) je prestigla (dostigla) sve - nas ovdašnji (domaći) izbegavaju (klone nas se) – kaže - ali, kuća (dom) već vredi. Kaže da razmišlja.

* **Ljubov E.** – rodom sa Dalekog Istoka, 58 godina, 27 godina je živela u Permu, 20 – u Cimljansko Rostovskoj oblasti, ihtiolog, radila na očuvanju (zaštiti) riba, sada je u penziji. Majka ima 84 godine, sin od 30 godina živi u Permu (dva unuka), a sin od 18, u Cimljansku.

Ove godine je započela obratno računanje vremena, kaže da će joj sad biti 57. Imanje je počela da izgrađuje u jesen 2003. godine. Doputovala je na deset dana, pokosila korov (travuljinu), posadila ogradu (jele, borove, breze, jasike, lipe, javore). Parcela je u idealnom redu (raporedu). Uzimu je donela 50 000 rubalja – svu maminu ušteđevinu, postavila kostur brvnare, pokrila ga krovnom lepenkom. U proleće je doputovala sa bivšim mužem, on ju je poveo usput do Perma. Radili su na parceli zajedno. Ona kaže: » Eh, da je tako ranije bilo, ja ga ne bih napustila...«. Doputovala u leto, 6.jula, (žurila je želeći da stigne na praznik Jovana Krstitelja). Ona veoma voli praznike, peva, svira na gitari, igra. Penzija joj je 2000 rubalja. Posao je napustila – novca je imala dovoljno, treba joj samo za put. Pomogli su joj sa ciglama, cementom, skelama. Sama je za mesec dana napravila osnovu (postolje) za peć, položila temelj za brvnaru, napravila stubiće za postavljanje poda, zapušila sve pukotine na kući, napravila nadstrešnicu, sredila letnju peć. Vukla je kolica sa kamenjem, peskom, šljunkom, misleći da neće biti u stanju – uzmogla je (biti u stanju)! Ojačala je, oslabila, počela da preplivava jezero u oba smera (pre nije mogla). Podmladila se za desetak godina (a maštala je bar jednu). Oči joj blistaju, osmeh sa lica ne silazi, druži se i živi u slozi sa svima. Dom gradi za sebe, mamu, sa kojom na proleće namerava da se preseli. Želi da sin može da doputuje sa unucima iz Perma, zasad u goste, a kasnije, ko zna. Novca nema dovoljno, a da ga očekuje, nema odakle (otkuda). Ima veoma staru violinu, italijansku, otac ju je doneo iz rata. Pre petnaest godina su je stručnjaci procenili na minimum 10 000 -15 000 \$, bez restauracije (reparacije). Nada se da će je prodati – violina je za sviranje, a ne za muzej. Ako uspe – posao će krenuti brže, ako ne – moraće sve sama. A eto, ni podove, ni tavanice bez dasaka ne možeš pokriti. Muči se (preživljava) što nema novca, a dom ipak gradi. Doći će u septembru opet na mesec dana. Zimus je bila u Permu kod unuka, i doputovala kod sebe, na polje na jedan dan, prošetala, postojala malo, kad bi barem bio direktan voz za Rostov...

* **Natalija D.** – rodom iz Vologdi, doputovala iz Moskve, dvoje dece – devojčice od dve i pet godina.

Živi u šatoru od kraja maja. Razvedena, decu želi da odvede iz grada da ih ne dresira po sistemu. Leto je hladno, kišovito. Ni jedne pritužbe (jadikovke). Dovezli (dovukli) su stari vagončić, sve je ogulila, očistila, želi da ga obloži (pokrije daskama) i utopli. Kupuje (Nabavlja)

daske. Novca nema, muž daje deci za hranu. Ona živi sada sa decom, zarđuje radeći u polju i pomaže muškarcima u pravljenju temepla. Mašta da ostane na imanju, ako ne uspe ove zime, bar da bude sledeće. Proučava sve moguće projekte kuća, koje ona može da izgradi sama (kuća od samana, zemunica). Deca su postala mirnija, radosnija.

Kada ode u kuću kod Ljube E. i vidi šta je ona uspeła da uradi, onda kaže: »Ako si ti bila u stanju, onda ću i ja biti, jer sam mlađa, jača«. Uzmoći će!

Uvek se osmehuje, božanstveno peva. Obrazovanje visoko. Duša predivna.

Oprostite zbog uzbuđenja, ja ih sve veoma volim...

* **Nadežda Z.** – zemljoradnica iz Belorusije. Posle Černobilja su živeli kod Azova, godinu dana u Pereckom kod Suzdalja (dok su čekali njivu (polje), poslednju godinu živi u Konjajevu (u tuđoj kući).

Letos je počela izgradnju svog doma. Dvoje odrasle dece živi zasad u Moskvi. Parcele su uzele kći i sestra iz Belorusije. Žele da budu svi zajedno. Muž i deca rade, Nadežda se bavi domaćinstvom, rukovodi izgradnjom i sama zida kuću. Mnogo je godina igrala u profesionalnom ansamblu, stav (držanje) balerine. Kada vozi kolica sa stajskim đubrivom – ne možeš da skineš pogled (zadiviš se)! U domaćinstvu ima dva psa, četiri mačke (zbog miševa), kuniće, kokoške (smirnovska vrsta, sačuvana u vreme revolucije po salašima), koza, golubovi. U kući mnoštvo cveća sveg mogućeg, i običnog i egzotičnog. Enciklopedijsko znanje po svim, neophodnim za nju, pitanjima. Muž i deca je podržavaju, ali je sve prinuđena da radi sama. Oni zasad imaju drugi život. Ona nepokolebljivo i sigurno (mirno, pouzdano) gradi budućnost. Nedavno je slomila desnu ruku (pala je sa bicikla koji su joj poklonila deca za pedeseti rođendan da bi svuda stizala). Pauza – jedan dan. Drugog dana je već prevrtala seno (životinjama za zimu). Na pitanje: »Kako?« - odgovara- »Samo levom«. Stalno (Uvek) se smeši, voli da peva, duša je bilo kog društva, sveopšta miljenica, riznica (vrela) znanja, naš konsultant. Minijturna, vitka (skladna), oslonac celoj porodici. Stiže svuda: kuća, gradnja, životinje, povrtnjak, nabavke, pripreme, a kakvi su joj voćni likeriii! Nema nigde ni stan, u koji bi se mogla vratiti, ni kuću. Na jesen kuću u selu treba da oslobodi, dolaze gazde. Zimu će provesti u novom domu!

Ovu informaciju sam dobio pre godinu dana. Dosad su sve spomenute (navedene) heroine (junakinje) kuće već izgradile, i da odstupe od svog cilja nemaju nameru. Verovatno upravo za takve žene govore (kažu): »Konja će u galopu zaustaviti, u usijanu (užarenu, goruću) brvnaru će ući«. A ja bih dodao: »Imanje će sama stvoriti, muškarca će u večnost uvesti«. Ali, gde je taj njen muškarac? Kako će se ona sa njim sresti (susresti), ako je od jutra do večeri zauzeta svojim grandioznim delom?

A koliko nevesta i mladih žena u raznim delovima (krajevima) zemlje mašta o stvaranju zavičajnog imanja! Dobro bi bilo kada bi do njegovog stvaranja, našle svoje saputnike životne.

Palo mi je na pamet, a šta ako se organizuje banka podataka, u kojoj će biti upisane takve žene, a muškarci ih u svojstvu privremenih radnika obilaze? Možda bi onda i one mogle sebi odabrati suđenog (verenika). Ne treba muškarci njih da biraju, već one muškarce.

Postoji ovakav izraz: »žena iz visokog društva«, što podrazumeva ženu, koja je ušla u takozvani elitni krug (ispraznost, dosadan, mračan) bogatih ili poznatih ljudi. A kakav je to viši stalež, ako društvo od tih krugova nema savršeno nikakve koristi (vajde), osim spletkarenja (klevetanja) na stranicama žute štampe? Ali, oženivši se ženom iz elite, kako zapaža (primećuje, ukazuje) mnoštvo muškaraca, ništa se osim obesti (hirovitosti) i preteranih (neumerenih, prekomernih) zahteva (traženja) ne dobija.

A meni se čini, da su žene iz visokog društva one – udate ili neudate žene, koje stvaraju danas zavičajna imanja i namearvaju da na njima rađaju zdravu decu ili predaju već stvoreno svojoj već rođenoj deci.

Od njih samo može biti koristi, kako pojedinim muškarcima, tako i državi u celini. Njihova rođena deca će oličavati (predstavljati, personifikovati) buduću civilizaciju.

Hiljadu puta je bio u pravu deka Anastasijin, kada je govorio o neophodnosti (potrebi) da se na državnom nivou rešavaju pitanja porodice. Kako se ona rešavaju danas, bolje od svih znaju same porodice ruske, i ne samo ruske.

Nekako se mora rešiti pitanje sprovođenja mera (koraka), koje će doprineti (potpomoći) u pružanju pomoći (podrške) tim ženama, bolje rečeno, pomoći muškarcima da upoznaju žene, koje stvaraju svoju malu domovinu (zavičaj).

Obraćam se veb dizajnerima sajta »Anastasija.ru« sa molbom da porazmisle kako da se poboljša rubrika poznanstava na sajtu. Da bi svaka neudata žena i neoženjeni muškarac iz redova mojih čitalaca mogli da smeste svoje adrese i kontakte. Onima, koji nemaju kompjuter, napominjem, da skoro u svakom gradu postoje Internet klubovi, u kojima se mogu čitati saopštenja (obaveštenja) sa sajtova, a isto tako i poštanska odeljenja, koja pružaju usluge predaje informacija preko Interneta.

Sa svoje strane, napisaću ovde tekst obraćanja muškarcima svih zemalja u kojima izlaze moje knjige, a zamoliću sve prevodioce Evrope, Amerike da ga izdvoje (istaknu, podvuku) posebno (specijalno).

Gospodo muškarci, mnogi od vas, a posebno (osobito) oni, koji nemaju porodični život, želeli bi da sretnu tu jedinstvenu ženu, sa kojom se može ostvariti (naći, steći) radost zajedničkog života. Ali, gde naći takvu ženu? Skoro da je jedini način – obratiti se u neku od mnogobrojnih bračnih agencija. Ipak (Međutim), obratite pažnju, one soro sve odreda na prvom mestu ističu spoljašnost, godine, tek se ovlaš dotičući karaktera i životnih stremljenja (namera, težnji, nastojanja). Ma i to »ovlaš« nije ni u kom slučaju potkrepljeno

istinitošću (pouzdanošću, tačnošću, sigurnošću, neosporivošću). A istinitost... Pojavile su se žene, koje otvoreno nude svoju mladost, lepotu i osmeh, spremne su da sa vama zaključe bračni ugovor, uz uslov da ste bogati i da možete da ih obezbedite materijalnim bogatstvom. U Moskvi već i restoran postoji, u kom se okupljaju lepe pretendentkinje na bogate mladoženje. Pojava ova nije nova. »Ma, čega ima lošeg u tome? – misle pojedini muškarci. – Imam dovoljno sredstava i mogu sebi da dozvoim da zaključim bračni ugovor sa mladađanom lepoticom. Neka me ona zadovoljava (ugađa, mazi, isupnja svaku želju) u postelji, i neka mi zavide u svetskim krugovima džet seta, jer, družeći se sa mladima, i sam postaješ mlađi«. Sve je to tako, samo ima jedno »ali«. O čemu razmišlja i mašta vaša mlada ljubavnica (životna saputnica)? Pa, ona je živ čovek i kadra je (sposobna, spremna na sve, nadarena, darovita) za zanos (strast, vatra, žar) i ljubavi, a objekat njene ljubavi nikako (ni na koji način) niste vi. Odjednom (U trenutku) i izniče želja da se izbavi od vas kao od prepreke (smetnje) na putu njene sreće. Neka čak i ne pribegne naručivanju ataka na vas, iako je, kako se poznato, slične stvari dešavaju, neka ne sipa u jutarnju kafu ono što ne treba, dovoljna je pomisao, makari podsvesna, da vi budete uklonjeni (odstranjeni, likvidirani). Na taj način, misleći da dovodite u svoju kuću dobru i nežnu (umiljatu, maznu) lepoticu, vi u stvari, uvodite u svoju kuću otrovnu zmiju. Razlika je samo u spoljašnosti, te zato, umesto da smestite tu zmiju u akvarijum sa čvrstim (jakim, otpornim, solisnim) staklom, vi je stavljate pored sebe u krevet.

Možda su se kao protivteža pogubnim pojavama u našem životu i pojavile žene, vesnici (preteče) nove sretne civilizacije. One, stvarajući zavičajna imanja, ne naprosto krov nad glavom prave (postavljaju, grade, podižu), one polažu temelje početka novog života. Početka!

Umirući milijarder će se dići (oporaviti), naći (pronaći, dobiće) će mladost, ukoliko susretne sličnu ženu. Uspešni biznismen će propasti (zanemoćati) bez nje. Nije novac taj, koji produžava život, već misao vaše voljene i prostranstvo Ljubavi, sazdano zajedno sa njom. Neće se prosto produžiti, već će se večnim učiniti, obezbedivši uslove za skorašnje i osmišljeno (promišljeno) preobražavanje (preobraženje, preobraćanje).

Kakve god reči da napišem, kakve god da navodim dokaze, ništa neće dotaći srca tako, kako može da dirne vaše srce poznanstvo (susret) sa tim ženama. Pokušajte da naidete na zemaljske boginje večnosti.

I, možda će vaš susret biti sličan onom, o kom je pripovedala (ispričala) Anastasija.

SUSRET POSLE MILENIJUMA (HILJADU GODINA)

Jednog dana je došla na susretanja devojka po imenu Ljuba, dvadeset pet godina je imala. Odevena je bila u običnu suknju, malo ispod kolena i bluzicu lanenu sa vezom. Na ramenu joj je na kaišu (remenu) torba nevelika visila, odeće je Ljuba vrlo malo imala. Hodala je devojka po ulici u nadi, da će naći nekakav smeštaj privatni. U vreme susreta sve su sobe u hotelima i pansionima unapred rezervisali ljudi. Ali ni privatno u vreme odvijanja bračnih susreta nije bilo lako naći smeštaj. Bez neke velike nade u uspeh, Ljuba se obratila, izašavšoj na kapiju privatne kuće, ženi:

- Dobar dan. Recite mi, molim vas, ima li u vašoj kući mesta za noćenje? Meni bi bilo poželjno što jeftinije.

Žena odgovori:

- Uzalud tražiš, devojko, sve je popunjeno (zauzeto) odavno. Unapred se, preko biroa za izdavanje stanova, svi koji dolaze dogovaraju o boravku. Ti badava vreme ne gubi, idi bolje na željezničku stanicu, jer ni tamo da se prisedne uskoro neće biti mesta.

- Hvala vam za savet, tako ću verovatno i postupiti (učiniti) – odgovori joj Ljuba i pođe ulicom prema stanici.

- Sačekaj, devojko. Dođi – pozva je žena, te se Ljuba vrati.

- Znaš šta, pokušaj da pokucaš ili da zazvoniš na onu kuću, četvrtu od mene. Tamo nakapiji ima zvono – dugme pritisni. Možda i izađe baba stara, nalik je na babarogu: Grkinja je, ima kukast nos. Moj muž je govorio: grkinje mlade su sve lepotice, a stare su kao matore pakosnice. Tako, zamoli je za konačište. Pre je dok joj je muž njen živ bio, mnogo ljudi primala, a otkad je umro – nikoga već treću godinu. Ali, ti probaj, zamoli, ko zna, možda te i upsti.

- Hvala vam, pokušaću – reče Ljuba. Kući priđe koju joj je pokazala žena. Pritisla je zvonce jedno, onda opet, ali niko nije izlazio. Deset minuta je prošlo, vrata škripunše i iz kuće starica pogrbljena izađe. Stenjuić (uzdišući) do kapije po putiću, pokrivenom vinovom lozom, stiže, kapiju otvori, te progovori bez pozdrava:

- Što navaljuješ na kapiju, devojko? – nezadovoljno upita.

- Htela sam da vas zamoilm za konačište. Mene je dobra žena, susedka vaša, posavetovala.

- Ona nije dobra, rugala ti se (posmevala ti se). Odavno nikoga ne primam.

- Znam, ona mi je to i rekla. Ali, ja za ceo dan mesto za noćenje nisam našal, pa sam odlučila na sreću da vam se obratim.

- Odlučila na sreću. Neće ti kod mene biti sreća. Ovamo su svi doputovali za srećom. A ti si, kao i svi, dovukla (stigla) mladoženju da nađeš?

- Suđenog (Verenika) da susretnem želim. Molim vas, oprostite što sam vas uznemirila, na stanicu ću sad otići, prenoćiću tamo.

Počela je da rominja (sipi) kišica, a starica prougnđa_

- Napast (nevolja, zla sreća) sa devojkama. Nevolja. I kiša je počela. Dobro, tebe ću pod nadstrešicu u bašti staviti (smestiti, primiti). Tamo ima mreža za ležanje, klupa, ekseri da se odeća okači. A za noć svaku po petsto rubalja ćeš mi platiti.

- Petsto? – začudila (iznanadila) se Ljuba.

- A šta si ti mislila. Da si kod rođaka u goste doputovala?

- Pristajem na petsto. Prosto sam želela da proboravim (zadržim, ostanem) ovde deset dana. Ma, ništa, biću pet. Saglasna sam sa vašim oslovima, bako.

- Onda, hajdemo, gde ćeš spavati ćeš pogleadti, a novac ćeš mi unapred platiti svakoga dana.

Pet dana je prošlo. Ljuba je ujutro počela obične svoje stvarčice počela uredno da slaže u torbu. K njoj je stenjući, na štap se oslanjajući, starica prišla.

- Jesi li se spakovala (spremila), devojko? Putuješ (Odlaziš)?

- Da, bako, pet dana je već prošlo.

- Prošlo. Jesi li kartu kupila? – upita starica i sede na klupu.

- Da, kupila sam povratnu kartu. Važiće za pet dana, ali ću možda uspeti da zamenim za danas ili sutra.

- Nećeš uspeti da promeniš, naroda eno koliko je doputovalo. A ti, devojko, evo šta, boravi ovde još pet dana do datuma na tvojoj karti.

- Neću moći. Nemam čime da vam platim.

- Nemaš čime da platiš, pa onda nemoj platiti, a ostani.

- Hvala, bako.

- »Hvala« mi govoriš, a koristi od tvog boravka nećeš imati (biti).

- Zašto?

- Motrila sam (pazila, nadzirala, nadgledala) sam te. Tako sada mladoženje ne traže. Zašto u zoru ustaješ, iz kog razloga? Svi mladići još spavaju tada. A ležeš (ideš na spavanje)da spavaš rano. Upravo kad večernje šetnje započinju, ti ideš na počinak (ležeš). Mladoženje sve šetaju do opnoći. Ti u deset već spavaš. Odevena si kao monahinja, ne šminkaš se uopšte. Tako sada mladoženju ne traže.

- Ja telo, bakice, svoje pripremam za susret sa suđenim, zato režim nastojim da izvršavam (ga se pridržavam). Ne šminkam se da bi me prepoznati mogao.

- Da te prepozna? Ti si, devojko, čudak (osobenjak), sa bubicama u glavi.

- I mama mi tako kaže. Ali, ja sa sobom da uradim ništa ne mogu. Često sanjam kako me on traži, po celom svetu, i da me nađe nikako ne može (uspeva).

- Snovi? Snevaš? I ovde si ga takođe usnila (snivala)?

- Da, već dva puta. Jednom, kao po bašti velikoj šetam, i on je tamo bio, ali mi nikako jedno drugom da pridemo nismo uspeli. I glas, kao da sam njegov slušala, stalno me je zvao: »Gde si, gde si?«

- Čula si? Glas? ti doktoru, po svemu sudeći, treba da se obartiš, devojko. Šta ti to treba da utuviš sebi u glavu? Čak i glas u snu.

- Dođe mi u san ponekad, kao da sam s njim nekada davno živela. Imali smo decu, unuke.

- Živela? Imali? Ma, jel ti to, devojko, i spoljašnjost njegovu možeš opisati?

- Mogu: on je za pola glave viši od mene, svetlosmeđ. I kestenjaste oči. Osmeh mio (blag, dobroćudan), između zuba razmak mali. Dostojanstven hod.

- Razmak? Hod? A ako priđe neko drugi?

- Ma, prilazili su. Kod kuće me mama svaki put grdi, kaže da me moji snovi među devicama da budem primoravaju (prisiljavaju).

- Prisiljavaju? Naravno da te prisiljavaju. Sa takvim snovima nećeš naći, nećeš sresti mladoženju. Znaš, devojko, evo šta ću ti reći. Večeras uzmi od mene šareni (sa cvetnim šarama) šal (maramu). Prebaci preko ramena, modernije je veži. I prošetaj po obali malo kasnije.

- Hvala vam, bako, za brigu. Ali, ne smem na bluzicu da prebacujem maramu. Na bluzi sam ornament (ukras) izvezla sama. U snu sam ga videla. I kao da sam u bluzi sa ornamentom istim takvim nekada u prošlosti sa svojim verenikom šetala.

- Sa ukrasom? Šetala? Pa, devojko, ti si... Bog ti je sudbina. Tamo je na stolu pored kuće mleko, i lepinjice sam ispekla. Pojedi, ja ću do suseda da odem.

Starica se udaljavala stenjući. Sebi je u bradu mrmljala (mumlala): »Pustila sam je na svoju sedu glavu. Bbdala sam. Pustila sam , a sad preživljavam zbog nje. Idem, nagovoriću susedovog sina: nek malo oko devojci udvara. Da, udvara. On je crn, a ona bi smeđokosog sa razmakom, a susedi neamju takvog. Pustila sam na glavu«.

Ljuba je izjutra po malenom gradskom parku švrljala (bludela, vrzmala se). Za ručak je kupila pirošku sa krompirom. Dok je mimo (pored) restorana prolazila, izlazila je grupa muškaraca. Oni su se smejali i veselo nadvikivali na nekom stranom jeziku. Ugledavši Ljubu, oni joj se obraitše na svom jeziku, ali Ljuba nije razumela ni reč i prošla je mimo njih. Muškarci su odmah počeli da razgovaraju sa drugim devojkama.

Odjednom, ne osvrćući se, ona oseti: iz grupe veselih stranaca izdvojio se neko i ide za njom. Ona je tačno znala, da on ide baš za njom. Njegove korake je čak i brojala (upoređivala, odmeravala, proveravala, sravnjivala) svoj ne ubrzavajući korak, i iz nekog razloga srce joj je ustreptalo. Iza sebe je njegovo disanje (dah) osetila, i odjednom (iznenada) progovori idući iza stranac na nerazumljivom jeziku:

- Mit dir, die wunderschone Gottin, durfte ich den ewigen Raum der Liebe schaffen.

Sa tobom, prekrasna boginjo, mogao bih sazdati Ljubavi prostranstvo za navek (večita vremena)- (prev. s nem.)

Reći sa namačkog Ljuba nije mogla da prevede. Ali je zbog nečega (iz nekog razloga) prošaptala:

- Tebi sam pomagati spremna u stvaranju uzvišenom – i okrenula se ka neznancu.

Pred njom je stajao muškaracmladi, viši od nje za pola glave. Smeđokos, kestenjaste oči, sa osmehom blagim i malim razmakom između zuba. On je ruke pružio ka Ljubi i, ne osećajući sebe, ne znajući (nemajući pojma) šta se dešava, Ljuba se na njegove grudi privila (pripila). On je zagrlio uzdrhtalo telo, kao da ga je večno poznavao (znao).

Nevidljive u visinama planete od ushićenja su za(uz)drhtale (ustreptale): oh, koliko im je bilo potrebno (nužno) događaja da stvore, niti (končice) sudbine da povezuju (priključuju) vekovima! Ali, uspelo je! Sreli su se oni i zagrlili!

Radomir sa predivnom (prekrasnom) Ljubomilom. I neka ne pamte prošlo oni – njihove duše buudćnost će stvarati prekrasnu.

Na plaži su ljudi bili u nedoumici (zbunjeni, začuđeni): zašto mladić sa devojkom crtež nekakav prave na pesku ili skicu (nacrt, plan). Na različitim su govorili jezicima, a kao da su jedno drugo razumeli. Čas su proučavali (pretresali, razmatrali), čas sporili (prepirail) malko ili bi se odjednom s nečim ushićeno saglašavali.

Zadubljeni u crtež, Ljubomila i Radomir isto tako nisu znail, da crtaju na pesku projekat imanja božanskog (divan, sjajan), koje su pre svog venčanja sazdali pre pet hijlada godina.

- Ovde je nužno jezerce, treba okruglo da bude – na jeziku svom je saopštavao Radomir i iskopao u pesku okruglu jamicu (udubljenje).

- Uopšte nije tako – šaptala je Ljubomila – ovalno treba jezerce da bude – i ispravljala krug u oval.

- Da, tačno, nekako je bolje jezerce-oval, - sa njom se saglasio Radomir, kao da se prisetio nečega.

Uveče su došli u kuću, gde je odsela Ljubomila. Od bake-gazdarice je dozvolu zamoilla, da pratilac može sa njom pre spavanja da osatne. Gazdarica je dozvolila.

Sa osmehom je tonula u san Ljubomila u visećoj postelji, on je na klupi sedeo, blago postelju ljuljuškao i pažljivo grančicom terao mušice (razno)razne. I tiho-tiho nešto pevao.

A iza prozorčića kuće, ovlaš zavesu pomakavši, njih je starica do pred svitanje posmatrala

Ujutro je na stočiću pred kućom bokal stajao sa mlekom, lepinjicama, tkaninom belom prekriveni. Tamo je bila poruka, napisana staračkom rukom. Čitala ju je Ljubomila:

- Otišla sam poslom. Dva dana me neće biti. Kuću pazite (čuvajte), da biste budno pazili, u sobi velikoj živite (boravite). Ima u frižideru hrane...

Otputovali su Ljubomila i Radomir zajedno, a kuda? Vekovi će pokazati, gde će se njihov rod probuditi.

VENČANJE ANASTASIJINO

Pozdravljajući se sa dedom Anastasijinim, ja mu rekoh:

- Oprostite mi, moilm vas, nerazumevanje, kada smo mi, tamo u tajgi, o ciljevima zadacima partije razgovarali. Sad sam shvatio: Što su snažnije porodice u državi, tim će više pune ljubavi porodice u njoj početi da živi. Time je država istaknutija (značajnija) i reda će biti.

Razborite (pametne, promišljene) treba običaje vratiti, obrede naših predaka. Njih treba samo nekako osavremeniti. Sve u svemu, počinjem da shvatam, da to nisu obredi u uobičajenom shvatanju te reči. To je

grandiozna (uzvišena) nauka o životu. A volhvi su – najgenijalniji umdraci i naučnici.

I još, znate šta sad žalim? Žalim što nisam znao ranije (pre), do susreta prvog sa Anastasijom, nisam znao ništa o obredima. O tome, da uz njihovu pomoć plkanete se mogu na korist (dobrobit) porodica iskoristiti. Nisam znao, i bila je prisijlena Anastasija da rodi sina, a potom i kći nevenčana.

Deka me je nekako lukavo (domišljato, prepredeno) pogledao, osmehnuo se u sede brkove i rekao:

- A sad si doznao pa si se zamislio, od tebe li je sina rodila Anastasiuj i kćeriku?

- Ma ne, ne da sam se baš ozbiljno (jako, vrlo) zamislio (udubio u misli). A ipak, ne bi bilo zgoreg (suvišno, naodmet) da smo Anastasija i ja obavili (ostvariil) nužni (potrebni) obred.

- To je dobro, Vladimire, što žališ. Razumeti (shvatati), znači, počinješ sušitnu postojanja (bitisanja) i gde se sad nalazi društvo ljudsko. Ali je žal tvoj bespotreban (nepotreban, suvišan, neopravdan) u odnosu na Anastasiju. Ona je venčana bila, pred tim kako će noć prvu sa tobom provesti.

Neko vreme nisam čak ni govoriti mogao, potom ispustih iz sebe:

- S kim? Ja se nisam venčao. Tačno pamtim.

- Ti se nisi venčao, nama je ona (nje same) sama bila dovoljna. Tri dana otac nije mogao k sebi da dođe od njenog ispada (drskosti). Takva dosetka, koju za milione godina nije mogao da smisli (izmisli, osmisli) ni jedan mudrac. Pa, uglavnom, venčana je ona.

- Skim?

- Možda, s tobom.

- Ma, ja se nisam venčao. I zašto »možda«? Vi šta, tačno ne znate?

- To, što je ona učinila, Vladimire, zasad da oceni nema ko. Mougće, da je ona sazdala sama najuzvišeniji (veličanstveniji, grandiozniji) obred i pružila mougćnost svim ženama, da svoju vanbračnu decu, bračnom učine. Možda je još ponešto na nebu napravila (načinila, stvorila). Njom učinjeno, možda bi volhv samo proceniti (vrednuje, prosudi, oceni) uspeo (znao, umeo, mogao). Bolje da po redu sve ispričam.

Kada si prvi put došao sa Anastasijom na njenu poljanu i pošao da spavaš u njenoj zemunici, bili smo prisiljeni da odemo na njenu poljanu.

- Zašto?

- Ona nas je pozvala. Osetili smo to i došli do jezera zajedno smojim ocem.

Anastasija je stajala na obali, u rukama je držala upleten od cveća venac i bila sva nekako svečana (ozbiljna, dostojanstvena, zanosna), sređena (negovana) kao nevesta. Kada smo joj prišli, otac je strogo upitao:

- Anastasija, događji kakvi su tebi dozvoliil da misli naše večernje prekineš?

- Dedice, ja osim vas nema koga da pozovem, samo ste vi u stanju da me shvaitte (razumete).

- Govori.

- Da se venčam sam se pripremila, kao svedoke venčanja mog sam vas pozvala.

- Da se venčaš? – ponovih pitanje – da se venčaš? A gde ti je mladoženja?

Nisam trebao ja da govorim, kada je otac vodio razgovor. Strogo me je pogledao. Ona nije meni, već njemu kao starijem, rekla:

- Kada se obred venčanja vrši, prvo pitaju mladence, kako će život biti uređen uokolo. Kakvo stvoreno prostranstvo.

Otac je o tome znao, ne narušavajući pravila, složio se (saglasio se). E, tu nas je, izgleda, unuka i isključila (prekinula), kako se govori na vašem jeziku, ili očarala (opčinila, začarala), kao u prekrasnom snu.

Anastasiaj je počela o budućim susedima da govori svojim. Ona ume svojom mišlju holograme da stvara, o tome znaš, Vladimire.

- Da, znam.

- Ali, ovoga puta nad glatkom površinom jezera ona je slike neobično brzo o budućnosti zemaljskoj menjala. Izuzetno jarke (žive, blistave, blistave, jasno izražene, uverljive), privlačne (zamamne, očaravajuće, zanosne) su njene slike bile.

Čas su ljudi po lejama šetali cvetnim, staloženo se osmehujući, sigurni u sebe. Čas su deca ka rečici po lugu trčala, na anđele nalikujući. Čas bi odjednom (iznenada), kao iz visina mi u jezeru predivnom vidimo planete odraz (odbljesak, sliku).

Bilo je mnoštvo slika, epizoda čudesnih (čarobnih, sjajnih, zanosnih) i pejzaža neverovatne lepote.

Odjednom, bukvalno kao iz magle, iznad jezera je iznikao (iskrsnuo) jedan čovek. A sve drugo je izneanda iščezlo. Taj čovek je stajao u centru jezera sam i posmatrao nas. Uskoro je ka njemu sa desne strane prišao još jedan muškarac, potom devojka posebne lepote, druga, treća. Onda su im prišla dva dečaka-blizanci, držeći se za ruke. Ljudi je bilo mnoštvo, svi su bili vitki, visoki. Na nas su gledali (Posmatrali su nas) sa osmehom blagim, od čega se prijatna toplina po telu razlivala. Tog trenu smo čuli glas unukice:

- Dekice, pogledajte: to su se praunuci o vama sa nežnim osmehom na usnama zamislili (zadubili u misli). Vidi, deko moj Mojsije, stoji s kraja mailšan, na tebe liči i pogled njegov tvojom dušom sija (blista, zrači).

Kada su iščezli hologrami svi a mi pod utiskom čudesnim anstavili da stojimo, Anastasija iznenada izgovori:

- Šta mislite, ko će moći da me venča?

I moj otac, ne osećajući klopku, kao što zahteva (iziskuje) obred venčanja, upita:

- Device, ko te venčati može?

A ona u odgovor:

- Venčavam ja sama sebe pred vaam, nebom i svojom sudbinom (sudbom).- Te, položi sama sebi na glavu venac.

- A gde je izabranik krunjeni tvoj? – upita otac.

- Na spaavnje se sprema on. Kada bdi (je budan), onda takođe spava. On ništa ne zna o obredima. Njega kasnije, kada prođu godine, treba piatti.

- Narušila si pravila (norme, načela, principe), Anastasija, - strogo reče otac. Nauku drevnu volhova. U obredu dvoje da uzme učešće treba, da se venčavaju samo jedno sa drugim mogu ljuid. Obred venčanja se nije održao (bio).

- Deko, veruj mi, održao se, ja sam sada venčana pred nebom. U obredu dvoje treba da uzmu učešće. Ali, uvek prvo pitaju jednog, potom drugog o želji (volji) da se venča.

Mene su pitali – ja sam dala odgovor. Izabranik neka razmišlja koliko hoće godina. Između pitanja koliko treba da prođe vremena, niko nije ukazao (upozorio, razjasnio). Minut ili deset godina. Pa, čak iako bude odrećan odgovor, osatću venčana pred sobom. I neću narušiti (prekršiti) vekovni zavet (amanet, obećanje).

Hteo je da kaže još nešto otac, čak je počeo da govori, ali je na nebu prasnuo (zatutnjao) grom, reči sve njegove zaglušujući (stišavajući, prigušujući, odagnavši). Okrenuo se i pošao otac, put ne birajući. Tako je činio on, kada je u uznemirenosti (nemiru, uzbuđenju) bivao. Ja sam ga jedva sustizao i čuo sam kako brzo govori, kao sam za sebe:

- Uporna (ustrajna) je ona, lukava, pametna, njoj prigovoriti (odvraćati, zameriti) odmah ne uspeva se (polazi za rukom). Njoj kao da nebo večno povlađuje. Ona planetama uzajamno (međusobno) delovanje menja, Šta ću, žene imaju sada mogućnost da se same venčavaju i na zakonskoj osnovi da rađaju decu? Treba rastumačiti (shvatiti) učinjeno Anastasijom, ali prvo treba vratiti sve u pređašnje zakone postojnja. Nisu badava oni vekovima postojali. Da bi se vratilo, mora se uverljivo prigovoriti (zameriti). Ali, nisam uzmogao: ona je dovitljiva (oštroumna, dosetljiva), umna, a ja... Evo, našao sam, kako prigoovriti i izbrisati obred.

Otac es odjednom naglo okrete i prema jezeru uputi. Kada smo se jezeru približili (primakli), ali još nismo izašli iz žbunja, ugledasmo nad jezerom jedva primetnu neobičnu (čudnovatu) svetlost. I zvezde su se odražavale na vodi. I padale, kao da se padanje zvezda dogodiol. A naša unukica je sama sedelana oborenom boru, sa svojim vencem cvetnim, gledala u pravcu zemunice gde si ti spavao, i tiho pevala.

Moj otac nije izašao iz žbunja, saslušao je njeno pevanje, a potom rekao:

- Ona je venčana – udario je štaopm o zemlju. – Niko nema vlast da poništi njeno venčanje. Po moći mu ravnih nema, i – dodade tiho otac moj: - Nebom je naša unukica venčana ili sama sobom – isto je.

- A šta je pevala Anastasij? Kakvu pesmu?

- Ovakvu:

*Ja sam sama sobom venčana –
i sada sam tvoja žena.
Moj jedinstveni muškarac si ti.
Pretočiće se u život naša maštanja (snevanja, vizije).
Na Zemlji, planeti plavoj,
Biće srećan sin naš,
Biće kći prelepa i umna,
Ljudima će mnogo doneti dobrog.
Nebom sam sa tobom venčana.
Za navek sam tvoja žena.
Na zvezdi, dalekoj i velikoj,
Živeće unuci tvoji i moji.*

Nastavak sledi...

*Beograd
19.8.2006.*

*Prevod
Zoja Begolli*

OVAJ TEKST OSTAJE!!!!!!.....